

DIARI DE SESSIONS DEL PLE DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

D.L.P.M. 770-1987

Fq.Con.núm.33/27

IV Legislatura

Any 1998

Número 126

Presidència del Molt Honorable Sr. Joan Huguet i Rotger.

Sessió celebrada dia 27 d'octubre del 1998, a les 14,30 hores.

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

I.- PREGUNTES:

- RGE núm. 4462/98, de l'Hble Sr. Diputat Josep Ramon Balanzat i Torres, del Grup Parlamentari Mixt, relativa a soterrament de línies d'alta tensió a Eivissa.* 5362
- RGE núm. 4479/98, de l'Hble Sr. Diputat Vicent Tur i Torres, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a transport aeri entre illes.* 5363
- RGE núm. 4463/98, de l'Hble Sr. Diputat Josep Ramon Balanzat i Torres, del Grup Parlamentari Mixt, relativa a antecedents sobre el soterrament de línies d'alta tensió a Eivissa.* 5365
-
-

- 1) RGE núm. 4481/98, de l'Hble. Sr. Diputat Antoni J. Diéguez i Seguí, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a torneig d'handbol. (Ajornada) 5366
- 2) RGE núm. 4482/98, de l'Hble. Sr. Diputat Antoni J. Diéguez i Seguí, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a tramvia per a la badia de Palma. 5366
- 3) RGE núm. 4483/98, de l'Hble. Sr. Diputat Antoni J. Diéguez i Seguí, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a renovació contractació de la doctora especialista en medicina esportiva de l'Escola Balear de l'Esport. (Ajornada) 5367
- 4) RGE núm. 4484/98, de l'Hble. Sr. Diputat Antoni J. Diéguez i Seguí, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a sancions als vehicles tot terreny que circulen per àrees naturals. 5367

II- INTERPEL·LACIONS:

- 1) RGE núm. 4053/98, del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida de les Illes Balears, relativa a política territorial del Govern. 5368

II.- PROPOSICIONS NO DE LLEI:

- 1) RGE núm. 4456/97, del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida de les Illes Balears, relativa a modificació del Decret 92/1997, de 4 de juliol, que regula l'ús i l'ensenyament de i en llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, en els centres docents no universitaris de les Illes Balears. 5381
- 2) RGE núm. 6018/97, del Grup Parlamentari Mixt, relativa a Pla de formació i ocupació juvenil. 5386
- 3) RGE núm. 1165/98, del Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista, relativa a creació fons cooperació municipal. 5394

(El Sr. Vicepresident primer dirigeix el debat)

EL SR. PRESIDENT:

Bones tardes, senyores i senyors diputats. Comença la sessió convocada per aquesta tarda, i començam amb tres preguntes que aquest matí havien quedat ajornades per problemes de transports.

Pregunta RGE núm. 4462/98, de l'Hble Sr. Diputat Josep Ramon Balanzat i Torres, del Grup Parlamentari Mixt, relativa a soterrament de línies d'alta tensió a Eivissa.

I la primera pregunta és la 4462/98, que formula l'Hble. Diputat Sr. Josep Ramon Balanzat i Torres, del Grup Parlamentari Mixt, relativa a soterrament de línies d'alta tensió a Eivissa. Té vostè la paraula, Sr. Balanzat.

EL SR. BALANZAT I TORRES:

Gràcies, Sr. President. Fa alguns anys, devers quatre, que a Eivissa hi ha programades dues línies d'alta tensió que estan provocant un rebuig ciutadà molt important. Hi ha col·lectius molt enfrontats en contra d'aquest projecte, que ells demanen el soterrament d'aquestes línies d'alta tensió i sempre, tant des del Govern balear com des de Gesa s'ha insistit que tècnicament és inviable, molt difícil, econòmicament caríssim, i que per tant de cap manera no es podia fer això. I la nostra sorpresa ha estat veure que a un mitjà de comunicació d'Eivissa fa uns dies ha sortit que Gesa soterrarà línies exactament idèntiques o similars, fins i tot en longitud i potència a les proposades a Eivissa, soterrarà aquestes línies d'alta tensió a Mallorca. I clar, i molta gent a Eivissa es pregunta: i per què a Eivissa no es permet aquest soterrament?

Com dic, hi ha molta gent molt enfadada per aquest tema, perquè no entenen aquesta discriminació que a Mallorca sí es poden soterrar línies d'alta tensió, i a Eivissa no es poden soterrar. Per això volem demanar al Govern balear quin és el motiu d'aquesta discriminació. Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Balanzat. Té la paraula el Sr. Conseller d'Indústria.

EL SR. CONSELLER D'AGRICULTURA, COMERÇ I INDÚSTRIA (Josep Juan i Cardona):

Gràcies, Sr. President. He de dir, Sr. President, que, com vostè sap, i pel que es veu algun diputat no, la normativa que hi ha a una comunitat autònoma, com a tota Espanya, és per a tots igual, i que per tant no hi ha cap discriminació a una línia o dues, o cap línia respecte a illes. Jo sé que fa algun temps, i ara que s'atraquen eleccions està molt de moda això de fer-se les illes petites víctimes, però insisteix que en igualtat de norma és per a tots aplicable. No hi ha cap diferència entre una illa i l'altra.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller. Vol fer ús de la paraula, Sr. Balanzat? Té vostè la paraula.

EL SR. BALANZAT I TORRES:

No m'ha contestat la pregunta. Si no hi ha cap diferència entre una illa i l'altra, quin és el motiu pel qual a Mallorca es poden soterrar i s'estan soterrant línies d'alta tensió, i per tant s'està evitant un impacte paisatgístic important, i en canvi a Eivissa això sembla que no és possible. S'han de fer línies d'alta tensió, omplir el nostre espai agrícola, el nostre paisatge, de torres d'alta tensió, quan, si són totes les illes iguals, per què a un lloc sí i a l'altre no, Sr. Conseller?

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Balanzat. Vol fer ús de la paraula, Sr. Conseller? Té vostè la paraula.

EL SR. CONSELLER D'AGRICULTURA, COMERÇ I INDÚSTRIA (Josep Juan i Cardona):

Sí, Sr. President. Miri, si ara estiguéssim a Eivissa i no estiguéssim al Parlament, possiblement l'expressió popular diria que sou més ase que una espadenya. Com que estam en el Parlament obliga a dir que la falta d'informació...

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Conseller, m'agradaria que retiràs aquesta...

EL SR. CONSELLER D'AGRICULTURA, COMERÇ I INDÚSTRIA (Josep Juan i Cardona):

No, vull dir, simplement estic explicant el que passaria fora d'aquesta casa. Dins aquesta casa hem d'utilitzar sinònims, i sinònim seria "ignorància". Jo fa un parell de dies, o millor dit fa un parell de mesos, vaig contestar una pregunta sobre aquesta qüestió, i vaig explicar-li al mateix diputat quina era i a on estava la norma que exigia el soterrament de les línies d'alta i baixa tensió, i les que no establia aquesta obligació. La llei que ordena el sector elèctric nacional estableix que en sòl urbà o urbanitzable s'han d'enterrar les línies, i així es fa en totes les línies que es tramiten, o que es fan, o que s'han autoritzat en els tres darrers anys. Totes les línies que estan en sòl urbà o en sòl urbanitzable s'han de fer soterrades, i quan fins i tot travessen els dos tipus de sòl, és a dir sòl no urbanitzable i sòl urbanitzable, es fa de manera que en sòl rústic o no urbanitzable es fan aèries, perquè no es pot obligar, i en sòl urbanitzable sí se soterran.

El cas de les dues d'Eivissa, que una és a Sant Joan i l'altar a Missa, passen totes per sòl rústic. Per tant, normativament no es pot obligar al seu soterrament. Aquesta és la diferència que pot haver-hi amb les línies urbanes, perquè en aquest moment, com que hi ha una altra pregunta en el mateix cas, li podia donar les estadístiques, però jo li avanço: A Eivissa s'enterra el 57% de les línies elèctriques, a Mallorca no arriba a aquest percentatge, és el 38%. Per tant, li torna a sortir foradat voler contraposar l'illa de Mallorca amb l'illa d'Eivissa. Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller.

Pregunta RGE núm. 4479/98, de l'Hble Sr. Diputat Vicent Tur i Torres, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a transport aeri entre illes.

Passam a la pregunta 4479/98, que formula l'Hble. Diputat Sr. Vicent Tur i Torres, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a transport aeri entre illes. Té vostè la paraula, Sr. Tur.

EL SR. TUR I TORRES:

Gràcies, Sr. President. Sr. President del Govern, he de preguntar en el dia d'avui si considera suficient i satisfactori el servei de transport aeri entre illes, quan aquest diputat, juntament amb altres passatgers, prop de dues hores esperant a l'aeroport d'Eivissa, igualment que les persones, els ciutadans de Mallorca que havien de venir cap a Eivissa en aquest mateix vol els ha passat el mateix; i que aquesta mateixa pregunta ha hagut de ser ajornada per aquest problema de transport entre illes per a aquesta sessió de la tarda, sembla una broma.

Però en qualsevol cas estic obligat a formular la pregunta, no només per aquestes anècdotes que a vegades passen en la vida, sinó perquè s'ha modificat a la baixa la programació de vols per aquesta temporada d'hivern, i volíem conèixer l'opinió del Govern, del president del Govern, si creu suficient i satisfactòria la nova programació, el nou servei per aquest hivern entre illes. Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Tur. Té la paraula el Molt Honorable President del Govern.

EL SR. PRESIDENT DEL GOVERN (Jaume Matas i Palou):

Moltes gràcies, Sr. President. Sr. Diputat, jo crec que sempre és millorable el servei entre illes, i no tan sols entre illes, sinó entre les illes i el continent. El que passa és que nosaltres vàrem tramitar la declaració d'interès públic, que és un fet, és un assoliment que vàrem aconseguir, ens permet prendre dos camins: Un és fer un concurs públic nosaltres, i concursar el manteniment d'aquestes freqüències; i l'altre és deixar que la iniciativa privada, com passa ara, ocupi el lloc de la prestació d'aquest servei públic que nosaltres desitjам; i el que negociam amb ells és naturalment l'increment de descompte, que hem negociat i hem obtingut, que fa que un bitllet que costava 7.100 pessetes en cost 5.700, i que sigui aquesta iniciativa privada la que doni el servei, i nosaltres posam un mínim de freqüències. i aquest és el mínim que nosaltres en aquest moment en aquest negociat, i el mínim que en aquests moments ha estat acceptat per tots els representants, i que nosaltres que volem que garanteixi una altra cosa, és que les forquilles horàries s'hagin probablement encara de modificar una mica més. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. President. Vol fer ús de la paraula, Sr. Tur? Té vostè la paraula.

EL SR. TUR I TORRES:

Gràcies, Sr. President. M'agradaria aclarir, si és possible avui, si és que s'ha tramitat la declaració d'interès públic, o si, com va dir fent un equilibri i un joc de paraules el Sr. President en el discurs de política general, que s'han declarat les línies com un servei susceptible de ser qualificat d'interès públic, que no acab d'entendre exactament quina és la qüestió d'aquesta expressió que es va dir al discurs del debat de política general, i que ara s'ha tornat a repetir. Al marge d'equilibris lingüístics, el que sí que és cert és que aquesta setmana estrenam nou horari, noves freqüències, i que hem reduït de quatre vols d'Ibèria més un d'Air Europa, entre Mallorca i Eivissa, hem passat a tres vols d'Ibèria més un d'Air Europa que no té garanties de mantenir-se, perquè tenim l'experiència que l'hivern passat no es va mantenir.

Bé, idò l'experiència que tenim dels darrers mesos és que amb el servei programat fins ara hi havia molts de vols en què era impossible aconseguir plaça dos o tres dies abans de pretendre volar. Per tant, si la setmana estàvem amb aquests problemes - record els problemes que vàrem tenir els senyors diputats d'Eivissa i Formentera per divendres tornar cap a Eivissa després del ple, per exemple-, què ens pot esperar després d'haver reduït una freqüència entre les illes. Per tant, jo crec que és evident que és insuficient. M'agradaria escoltar clarament que el Govern considera també insuficient aquest servei, i que es compromet, dins les possibilitats que segons deia el Sr. President, permet aquesta susceptible declaració d'interès públic, sien resolts els problemes que plantejarà per aquest hivern una vegada més, perquè tenim l'experiència de l'hivern passat, aquesta programació de vols. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Tur. Vol fer ús de la paraula, Sr. Matas? Té vostè la paraula.

EL SR. PRESIDENT DEL GOVERN (Jaume Matas i Palou):

Gràcies, Sr. President. La declaració d'interès públic, vostè ho hauria de saber, es (...) per la Llei de pressuposts de 1998 al Congrés. Si vol el seu company, el Sr. Costa, li pot proporcionar l'aprovació de la Llei on es declaren les línies d'interès públic. Per tant, estan declarades d'interès públic, i jo el remet a vostè a la Llei de pressuposts de l'any 98.

Dos: el remet al Decret d'aprovació del Consell de Ministres, el darrer de juliol, on s'incrementa el descompte del transport entre illes amb la declaració d'aquestes línies d'interès públic.

Tres: el que li dic és que nosaltres, en lloc de fer un concurs que limitàs a una sola companyia aquesta prestació del servei, el que vàrem fer va ser: primer, fer un estudi, jo crec que bastant ben fet, i un estudi bastant seriós i rigorós, que ha estat compartit pels representants de totes les illes, i que efectivament establia un mínim de freqüències, que és el que nosaltres creim que hem de garantir. Però almanco guardant-nos sempre com a darrera arma la realització d'un concurs públic que fes que només una companyia prestàs aquest servei, nosaltres érem més partidaris d'incrementar el descompte entre els vols, que és el que s'ha fet, que és això que fa que el vol avui sigui més barat, sempre i quan es mantenguin aquestes freqüències que nosaltres consideram que són mínimes imprescindibles.

Dic que naturalment serien desitjables probablement més freqüències, però nosaltres hem establert un mínim, que és el mínim que s'està complint. Una altra cosa és la forquilla dels horaris, que insistesc que sempre pot ser modificable. El fet que aquest concurs públic no s'hagi fet, és a dir, el fet que nosaltres haguem apostat primer per la lliure competència de les companyies, és el que ha fet que vostè avui dematí pogués venir, perquè ha vingut amb una companyia privada, mentre que si només haguéssim tengut el servei públic, vostè hagués quedat tal vegada a Eivissa. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. President.

Pregunta RGE núm. 4463/98, de l'Hble Sr. Diputat Josep Ramon Balanzat i Torres, del Grup Parlamentari Mixt, relativa a antecedents sobre el soterrament de línies d'alta tensió a Eivissa.

Passam a la següent pregunta, 4463/98, que formula l'Hble Diputat Sr. Ramon Balanzat i Torres, del Grup Parlamentari Mixt, relativa a antecedents sobre el soterrament de línies d'alta tensió a Eivissa. Té vostè la paraula, Sr. Balanzat.

EL SR. BALANZAT I TORRES:

Gràcies, Sr. President. Com que estam en el Parlament, no diré que el Sr. Conseller és un mentider. Com que estam en el Parlament no ho diré. No diré que és un mentider perquè ja fa quasi dos anys que va prometre a bombo i platerets als afectats per les línies d'alta tensió a Eivissa que s'estava elaborant de manera ja immediata una normativa autonòmica per solucionar aquest tema. Han passat quasi dos anys, acabarem la legislatura, i ningú no veurà aquesta normativa autonòmica per solucionar el tema de les esteses aèries. Una de les coses que s'ha oblidat de dir en la resposta anterior, Sr. Conseller...

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Balanzat, jo li pregaria que se cenyís un poc al text de la pregunta.

EL SR. BALANZAT I TORRES:

Sí, sí, vaig de seguida a la pregunta. ...és que parlava que el sòl urbà i urbanitzable no és obligatori, però com a mínim en uns retalls de premsa que tenc aquí també fa referència al sòl industrial o protegit, fins i tot alguna d'aquestes línies de Mallorca passa per l'albufera d'Alcúdia, sòl protegit, i algun tros de les línies d'Eivissa passa per ANEI, és a dir sòl protegit. Per tant, idèntiques característiques. Torn a repetir: vostè va dir a un mitjà de comunicació que a Eivissa hi havia hagut, em pareix que deia, set o vuit esteses d'aquests tipus, que passen per sòls urbanitzables, que no va poder precisar. Em pot especificar si hi ha línies amb les característiques similars de longitud i potència, com les de Mallorca, també a Eivissa que s'hagin soterrat? Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Balanzat. Té la paraula l'Hble. Conseller d'Indústria.

EL SR. CONSELLER D'AGRICULTURA, COMERÇ I INDÚSTRIA (Josep Juan i Cardona):

Sí, Sr. President, gràcies. Miri, vegem, primer de tot, amb la mateixa qualificació de sòl, no. No hi ha una sola línia de 7 quilòmetres de llarg, o de 4, que travessi sòl urbà o sòl urbanitzable, o fins i tot que aquesta mateixa línia tenga aquestes dues qualificacions i vagi a una reserva natural, com és la de l'Albufera. No n'hi ha ni una a Eivissa. Per tant és absolutament impossible comparar-la, perquè el fet que aquesta línia s'hagi soterrat no és ni la seva potència ni la seva longitud, és la qualificació del sòl.

I jo, Sr. Balanzat, sí que en seu parlamentària li vull dir mentider, perquè dir mentider és dir que falta a la veritat, i vostè hi acaba de faltar. En primer lloc, jo mai no he promès als afectats que jo faria una normativa. Els vaig dir que estàvem estudiant les competències que tenia la Comunitat Autònoma per poder dictar aquesta normativa i, si les conclusions eren que sí, que la Comunitat Autònoma tenia aquestes competències, llavors la faríem. Però no salti el primer que he dit, perquè desvirtua per complet el que vaig dir. Primer.

En segon lloc, el sòl industrial és sòl o urbà o urbanitzable. Té aquesta qualificació en un planejament urbanístic. Per tant, que jo l'hagi retirada o que no l'hagi especificat, com que incloem la classificació legal, no té més sentit. I quant al sòl protegit, li vull dir una cosa: la diferència que fa la LEN a l'article 20.1, que diu que s'ha de procurar que vagin soterrades, o s'ha de justificar la necessitat de travessar una ANEI, però no diu que hagin d'anar soterrades, i únicament exigeix el soterrament en el punt 2, quan parla d'àrees d'assentament de paisatge d'interès, cosa que no és el cas. Per tant, Sr. Balanzat, crec que la seva, jo en principi pensava que era ignorància, i m'estic adonant que no, que és mala voluntat. Vostè vol confondre...

EL SR. PRESIDENT:

Vagi acabant, Sr. Conseller.

EL SR. CONSELLER D'AGRICULTURA, COMERÇ I INDÚSTRIA (Josep Juan i Cardona):

Sí, Sr. President. ...vostè vol confondre els ciutadans d'Eivissa i de Formentera, i per això està mesclant conceptes i està mesclant idees que fins i tot fa vergonya haver-les de sentir aquí.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller. Vol fer ús de la paraula el Sr. Balanzat? Té vostè la paraula.

EL SR. BALANZAT I TORRES:

Sí, gràcies. El que fa vergonya és sentir un conseller del Govern balear eivissenc que es preocupa tan poc per als interessos de la seva illa, però bé.

Vostè diu que la LEN, per exemple, ara que parlava d'espais protegits, diu que s'ha de justificar el seu soterrament. Per tant, en cas de dubte, anem per la via fàcil, anem pel que hem fet sempre: torres i més torres, fils i més fils, que és el que no vol la gent, però és el que vol el PP. Per tant, queda clar quina és la voluntat del Partit Popular, torres elèctriques d'alta tensió, esguerrar el paisatge, per tant la gent ho tendrà molt clar: a Mallorca sí és possible soterrar-ho i a Eivissa. Què curiós, quina llàstima que justament això ho hagi de justificar i defensar aquí un conseller eivissenc. Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Prec silenci, senyors diputats. Sr. Conseller, té vostè la paraula.

EL SR. CONSELLER D'AGRICULTURA, COMERÇ I INDÚSTRIA (Josep Juan i Cardona):

Sr. President. És llastimós que per justificar una postura s'hagi d'enfrontar o s'hagi de fer el victimisme d'enfrontament illa grossa-illa menor. Fa un moment jo li deia, en l'anterior pregunta comentava que el 57% de les esteses elèctriques d'Eivissa es fan enterrades, mentre que no arriba al 40% de Mallorca que tenen el mateix tractament; que el 52% de les línies de Mallorca són aèries, i que tan sols el 37% ho són a Eivissa. Números canten. Jo sé que vostè és l'única manera que té de poder justificar aquesta postura, inexplicable per altra banda, és acusar un conseller que és eivissenc, i que diuen que no és així. Miri, els percentatges, els fets, són tossuts, i m'he de confirmar com al principi: Vostè ha començat mentint i acaba mentint; i em sap molt de greu que per poder defensar una postura, com vostè fa, hagi d'enfrontar les illes i hagi de buscar una manera d'anar en contra d'una idea de comunitat, que és el que aquí sempre s'ha intentat fer. Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller.

I.1) Pregunta RGE núm. 4481/98, de l'Hble. Sr. Diputat Antoni J. Diéguez i Seguí, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a torneig d'handbol.

La pregunta 4481/98, presentada per l'Hble. Diputat Sr. Antonio Diéguez i Seguí, del Grup Parlamentari Socialista, que diu "quin és el motiu pel qual no s'ha realitzat el torneig d'handbol que va organitzar el Govern en la seva primera edició l'estiu de l'any 1997?", se m'ha fet arribar per part de la Conselleria de Presidència la sol·licitud d'ajornament.

I.2) Pregunta RGE núm. 4482/98, de l'Hble. Sr. Diputat Antoni J. Diéguez i Seguí, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a tramvia per a la badia de Palma.

Per tant, passam a la segona pregunta, que és la 4482/98, que formula l'Hble. Diputat Sr. Antonio Diéguez i Seguí, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a tramvia per a la badia de Palma. Té vostè la paraula.

EL SR. DIÉGUEZ I SEGUÍ:

Gracias, Sr. Presidente. Comienzo con cierta alegría, porque gracias al aplazamiento de las preguntas de esta mañana este diputado ha podido dejar de ser el diputado de las cuatro y media, porque ya no sé si es la fortuna, la casa o la Mesa, siempre coloca las preguntas de este diputado a las cuatro y media. Esperemos a ver qué sucede en la próxima sesión.

Y entrando en el tema que nos ocupa, en el tema del tranvía, tenemos que decir que hace más de un año el presidente del Govern y el alcalde de Palma presentaron por todo lo alto lo que iba a ser el futuro tranvía para la bahía y ciudad de Palma, un tranvía que iba a ir hasta el centro; y según las manifestaciones de sus presentadores, el concurso para la adjudicación de las obras del tranvía tendría lugar en el primer trimestre de 1998. Ha pasado el primer trimestre, ha pasado el segundo trimestre del 98, y del tranvía no tenemos nada más que aquella presentación que se hizo en su momento. Por eso consideramos que probablemente el Govern esté planteándose la posibilidad de cambiar la fecha para la realización del concurso público, y en este sentido queremos consultar al Sr. Conseller que nos informe acerca de qué fecha han pensado, si es que han pensado modificarla.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Diéguez. Per contestar la pregunta té la paraula el Sr. Verger, conseller de Foment.

EL SR. CONSELLER DE FOMENT (Joan Verger i Pocoví):

Gràcies, Sr. President. Sr. Diputat de les quatre i mitja, sí, pensam canviar la data inicial del primer trimestre del 98, que era el que va sortir als mitjans de comunicació, per tal com creïem que feia falta tota una sèrie de dades que en aquelles hores no teníem, i que vàrem considerar que no hagués estat oportú avançar un concurs d'aquesta magnitud fora conèixer tota una sèrie de documentació que necessitàvem conèixer, i que s'està elaborant en aquests moments.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller. Vol fer ús de la paraula, Sr. Diéguez? Té vostè la paraula.

EL SR. DIÉGUEZ I SEGUÍ:

Gracias, Sr. Presidente. Se va a modificar, pero ya no sabemos cuándo. Realmente parece que ése es un aplazamiento *sine die*, que queda la cosa por lo visto sin ningún tipo de fecha concreta ni mucho menos. Lo que espero, que igual que se hizo una rueda de prensa y una gran presentación para decirlo, se haga una rueda de prensa para decir ahora "nos hemos precipitado, nos lanzamos demasiado pronto, sólo queríamos hacernos un foto, pedimos perdón a la ciudadanía por haberlos engañado, y decimos que lo haremos cuando Dios quiera". Gracias, Sr. Presidente.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Diéguez. Vol fer ús de la paraula, Sr. Conseller?

EL SR. CONSELLER DE FOMENT (Joan Verger i Pocoví):

Sí, gràcies, Sr. President. Jo li he dit que és un tema prou important, i que dins aquest treball creim que és bo conèixer les dades de població que afectava aquest concurs, la cartografia i topografia, el planejament d'infraestructures, instal·lacions i serveis afectats, estudi d'alternatives, criteris tècnics d'actuació, generació d'alternatives, seccions tipus, plataformes exclusives per al tramvia o no, abans de llançar aquest concurs, perquè és un concurs de prou intensitat i de prou importància perquè així sigui, i això és el que volem i estam treballant. S'ha creat l'agrupació d'interès econòmic entre les dues empreses que han de dur a terme aquest concurs, que són SFM i EMT, i per consegüent a partir d'aquí estam elaborant aquest avantprojecte amb totes aquestes dades, i quan les tinguem totes i les coneguem perfectament, que és el que hem de fer, després llançarem el concurs perquè les empreses puguin oferir, i que a més nosaltres puguem valorar el mateix per a totes, perquè crec que això és l'important.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller.

I.3) Pregunta RGE núm. 4483/98, de l'Hble. Sr. Diputat Antoni J. Diéguez i Seguí, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a renovació contractació de la doctora especialista en medicina esportiva de l'Escola Balear de l'Esport.

I la Pregunta 4483/98, presentada per l'Hble. Diputat Sr. Antonio Diéguez i Seguí, del Grup Parlamentari Socialista, amb la formulació "quin sistema ha seguit el Govern per renovar la contractació de la doctora especialista en medicina esportiva de l'Escola Balear de l'Esport, que finalitza el 2 de juny de 1998", també ha sol·licitat l'ajornament per part de la consellera de Presidència.

I.4) Pregunta RGE núm. 4484/98, de l'Hble. Sr. Diputat Antoni J. Diéguez i Seguí, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a sancions als vehicles tot terreny que circulen per àrees naturals.

I passam a la següent pregunta, la 4484/98, que formula l'Hble. Diputat Sr. Antonio Diéguez i Seguí, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a sancions als vehicles tot terreny que circulen per àrees naturals. Té vostè la paraula.

EL SR. DIÉGUEZ I SEGUÍ:

Gracias, Sr. Presidente. Éramos sin duda todos mucho más jóvenes en aquel 23 de abril del 96, hace ya un par de años, cuando se aprobó una proposición no de ley por este parlamento, por la cual se instaba al *Govern* para que tomara medidas acerca de la circulación de vehículos todo terreno en áreas naturales.

Hace unos meses hicimos una pregunta ya al Sr. Conseller de Medio Ambiente, interesándonos por si se había tomado alguna medida al respecto. Se nos dijo que se había hecho en la Ley de suelo rústico una conveniente modificación para impedir que estos vehículos fueran por áreas naturales, y se nos dijo que estaba pendiente de adoptar un régimen sancionador. Entonces, suponemos que estará publicado este régimen sancionador en algún boletín oficial. No lo hemos encontrado, y por eso se lo preguntamos al Sr. Conseller, que nos diga en cuál ha sido publicado.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Diéguez. Té la paraula el conseller de Medi Ambient.

EL SR. CONSELLER DE MEDI AMBIENT, ORDENACIÓ DEL TERRITORI I LITORAL (Miquel Ramis i Socias):

Gràcies, Sr. President. No, de moment, Sr. Diéguez, no ha estat publicada a cap butlletí oficial. Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller. Vol fer ús de la paraula, Sr. Diéguez? Té vostè la paraula.

EL SR. DIÉGUEZ I SEGUÍ:

Gracias, Sr. Presidente. Pues son 910 días los que han pasado, 910 días para cumplir un acuerdo parlamentario que, según nos dijo el Sr. Matas el 9 de octubre del 97, "los acuerdos parlamentarios son sagrados. Pues si son sagrados, tenemos un conseller sacrílego, puesto que ha dejado pasar 910 días, el siglo ya apunta a su final, sin cumplir ese acuerdo parlamentario. No sabemos a qué está esperando, a no ser que en la réplica, cuando ya no pueda contestar, nos saque alguna novedad rara. Espero que no sea así. Creemos que si es el caso y si lo necesita, si necesita hacer una ley de lectura única para poder aprobar esto, pues estaremos probablemente de acuerdo en colaborar con usted. Creo que merecen más urgencia y más atención los acuerdos parlamentarios que otras cuestiones que se han planteado recientemente en esta cámara. Gracias, Sr. Presidente.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Diéguez. Vol fer ús de la paraula, Sr. Conseller? Té vostè la paraula.

EL SR. CONSELLER DE MEDI AMBIENT, ORDENACIÓ DEL TERRITORI I LITORAL (Miquel Ramis i Socias):

Gràcies, Sr. President. Efectivament, Sr. Diéguez, en qualque ocasió ja havien anunciat vostès que estarien d'acord en fer una llei de lectura única. Dissortadament després, quan arriba l'hora de la veritat, no estan tan d'acord. Per tant, no sé si l'he de creure. En qualsevol cas li cull l'ofertament, i si fes falta comptaré amb vostè per fer aquesta llei de lectura única.

Miri, com vostè sap, efectivament a la Llei de sòl rústic, a la seva disposició addicional primera, es varen tipificar aquestes activitats, que consisteixen en fer circuit dins determinats espais protegits per la Llei d'espais naturals. Per tant, està en aquest moment tipificada aquesta figura, i està pendent efectivament de regular-se un règim disciplinari. El que passa és que no puc deixar de recordar-li que dins aquesta llei, la Llei 10/90, de disciplina urbanística, en el seu article 35 diu que la matèria en temes de disciplina urbanística, el règim sancionador inclòs, com vostè coneix molt bé, està atribuït als consells insulars i als ajuntaments. Per tant, aquesta és la situació en aquests moments. Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller.

II.- Interpel·lació RGE núm. 4053/98, del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida de les Illes Balears, relativa a política territorial del Govern.

I passam al punt número 2 de l'ordre del dia, que són interpel·lacions. Hi ha la Interpel·lació número 4053/98, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida de les Illes Balears, relativa a política territorial del Govern. Per defensar-la té la paraula el Sr. Grosske.

EL SR. GROSSKE I FIOU:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Aquesta interpel·lació ve, com diuen en castellà, *como pedrada en ojo de boticario*, perquè efectivament la interrogació sobre la política territorial del Govern jo crec que està de plena actualitat. I després de la Llei fins i tot que vàrem aprovar aquí en lectura única dia 23, de mesures transitòries, jo crec que fins i tot hi ha encara més coses de les quals parlar, i més qüestions a plantejar parlamentàriament i políticament sobre aquesta política territorial, que en definitiva és -jo ho crec sincerament- l'instrument més de fons, l'instrument més estratègic amb el qual compta el Govern balear a l'hora d'incidir sobre la realitat socioeconòmica i sobre el futur de la nostra comunitat autònoma. És a dir, el tema de més profunditat, la política més potent amb la qual compta el Govern de les Illes Balears és la política territorial.

En aquell debat sobre la Llei de mesures transitòries es varen dir coses realment grosses, que han quedat sense resposta. No crec que calgui repetir-les, però sí tal volta fer una petita ressenya per refrescar la memòria, i tal vegada per despertar les neurones dels diputats i diputades presents. Efectivament en aquell debat de fa uns dies es va acusar formalment el president d'aquesta comunitat autònoma de mentir al Parlament, Se'l va acusar de mentir respecte de les seves intencions de respectar la moratòria del Consell Insular de Mallorca. Se'l va acusar de mentir en el debat de política general a l'hora de descriure l'àmbit i les conseqüències d'aquesta moratòria del Consell Insular de Mallorca, amb cites textuais de les paraules del Sr. President, jo crec que això és un fet greu que no va ser contestat en aquell debat, es va dir que aquella llei que debatíem dia 23, en realitat, més que correspondre a una política del Govern, corresponia a una contrapolítica, és a dir, al desig de blocar, per dir-ho amb termes més formals, aquesta moratòria del consell insular, i fins i tot la intervenció del conseller Ramis en aquell debat es va assenyalar com la prova més evident que aquesta era la intenció del Govern, es va acusar formalment el Govern d'afavorir activitats de caràcter especulatiu, és a dir, d'haver afavorit un allau de presentacions de projectes, d'aprovació de plans parcials als ajuntaments de les Illes Balears, per mor dels termes amb què es plantejava la moratòria o la Llei de mesures transitòries i per mor de l'anunci d'aquests termes que s'havia fet en mesos o en setmanes anteriors, allò que la moratòria exclougués aquells plans o aquells urbanitzables on hi hagués pla en tramitació, que era una convidada expressa a iniciar la tramitació, es va citar un ajuntament on hi havia dades específiques d'un allau d'iniciatives d'aquestes característiques, per tant, es va acusar formalment el Govern d'afavorir l'especulació i es va dir que aquella llei de mesures transitòries era una presa de pèl perquè aturava allò que estava aturat, és a dir, perquè només incidia sobre aquells urbanitzables que no tenien, de fet, una demanda, sobre els quals no existia una pressió per part del mercat a l'hora d'executar-los i que, per tant, era, hi insistesc, una presa de pèl aquella moratòria.

Bé, són coses grosses, són coses importants que es varen dir i que no varen tenir una resposta. Qui repassi el *Diari de Sessions*, hi veurà que després hi va haver una intervenció del conseller de Turisme on explicava que la balearització ja no era un terme aplicable a les Illes Balears, però que no es va considerar en l'obligació de respondre a totes les acusacions formulades per diversos grups de l'oposició.

Crec que no és el motiu de la interpel·lació repetir aquell debat ni donar-li ni tan sols una continuïtat mecànica, però sí que m'ha semblat pedagògic recordar tot això per enllaçar-ho amb el que crec que és la preocupació fonamental dels ciutadans, que és: I ara què?, i ara, què? Tenim una llei de mesures transitòries que ens remet a l'aprovació de les Directrius d'ordenació territorial, quines són les intencions del Govern en política territorial? Un tema, certament, dramàtic, i una pregunta important, perquè aquí, a les Illes Balears, i citades de les pròpies directrius o de l'avanç de les directrius, a Mallorca hi ha sòl classificat per 2.070.000 habitants, és a dir, els nostres planificadors han planificat la possibilitat d'una Mallorca amb 2.070.000 habitants, una Menorca amb 335.000, i Eivissa i Formentera, amb una xifra més o manco similar; total, per a les Illes Balears, 2.740.000 persones, les quals vénen a ser cinc vegades la població de dret, dues vegades la població construïda, i tot això adobat amb una pressió importantíssima del mercat. Assistim a allò que algú qualifica de tercer boom turístic, que té manifestacions distintes del primer, és a dir, ja no va cap a les places hoteleres tradicionals, sinó que, sobretot fomentant turisme residencial i altres qüestions, promou una enorme pressió sobre el mercat immobiliari.

No és necessari que m'estengui massa a fer una pintura dramàtica de la situació, perquè les pròpies directrius del Govern en fan una pintura prou dramàtica. Les directrius, que a l'hora de fer diagnòstics, com s'ha dit moltes vegades, encerten sovint, sovint, no a l'hora de fer norma, però sí a l'hora de fer el diagnòstic, diuen, ni més ni manco, el següent: "A l'estudi del planejament municipal, s'hi constata que a totes les illes la capacitat d'habitatge en el sòl classificat suposaria una població cinc vegades superior a l'actual i gairebé doblar la capacitat actualment construïda. Aquestes xifres mostren la incoherència del model de juxtaposició de planejaments municipals -i som davant un model incoherent"- . L'excess de sòl classificat planteja, a causa de la seva dimensió i característiques, problemes d'extrema gravetat -d'extrema gravetat- que amenacen les possibilitats de desenvolupament d'un nou model territorial -que amenacen les possibilitats de desenvolupament d'un nou model territorial-", i explica a continuació com fins i tot desestructura urbanísticament sobretot Mallorca i Menorca i que suposa un increment quantitatiu molt important a l'illa d'Eivissa.

Bé, això del panorama que les pròpies DOT pinten, el panorama que ha generat una inquietud social i política, jo crec que perfectament explicable, precisament ens assenyala la pregunta, insistesc que dramàtica: cap on va el Govern? Jo llenç una hipòtesi de feina, com es fa amb el treball científic, faig una hipòtesi de feina: el Govern no va enlloc, no va enlloc; és a dir, ell no farà res per corregir de manera efectiva aquesta situació, per tant, les Illes Balears comanades a les mans d'aquest govern continuaran amb la seva deriva cap a la destrucció del territori i cap a la situació dramàtica que les directrius ens assenyalen, és a dir, es blocaran iniciatives de caràcter proteccionista i es donarà llum verda a la destrucció del territori, i aquesta interpel·lació, a mi m'agradaria que fos l'ocasió perquè el Govern em tranquil·litza, que em digués: No, tranquil, la teva hipòtesi no és correcta perquè farem això, això i això de més enllà. M'agradaria, efectivament que fos així.

Per tant, el que primerament m'han de dir des del Govern per tranquil·litzar-me és que corregiran aquesta situació dislocada del planejament municipal. Resulta que la llei transitòria de dia 23, admesa a tràmit, ens remet a les DOT, i les Directrius d'ordenació territorial, la veritat és que, quan a l'article 44 parlen del dimensionament del sòl classificat, dimensionament, no em tranquil·litzen gens, no em tranquil·litzen perquè diuen que, efectivament, "els plans territorials parcials revisaran la classificació de sòl urbanitzable per aconseguir una relació coherent entre aquesta i les expectatives de creixement", no em diuen per reduir clarament, sinó per aconseguir una relació coherent, "a partir de la seva dinàmica i del paper del municipi al model territorial de les DOT. Es procediran a realitzar les accions de desclassificació de sòls urbanitzables i la seva reclassificació com a sòls rústics -aquesta és una expressió esperançadora-. La reclassificació es realitzarà mitjançant un procés de negociació en què han de participar propietaris, ajuntaments i autoritat urbanística", és a dir, que, la correcció a aquesta situació, me la remet a un procés de negociació posterior als plans territorials parcials, a un procés de negociació entre propietaris, ajuntament i autoritat urbanística, bé.

"L'acció desclassificadora es dirigirà prioritàriament a aquelles zones on no hi hagi patrimonialització de drets urbanístics i que no tinguin viabilitat des del punt de vista socioeconòmic", és a dir, els famosos urbanitzables sense demanda, "es consideraran, si s'escau, aquelles potencialment més conflictives en relació amb el medi ambient".

Bé, a mi, aquestes DOT no em tranquil·litzen, Sr. Conseller. Per tant, la primera pregunta és: aquestes DOT, a les quals ens remet la Llei de mesures transitòries, són aquestes o són unes altres?, es corregiran, o no?, hi haurà modificacions a les DOT? Tema importantíssim. Segon tema, temps, en el supòsit que vostè m'intenti tranquil·litzar i dir que hi haurà correcció del planejament, jo li deman: quan? Si plantejam un calendari de DOT, plans territorials parcials, procés de negociació al qual també es va referir el propi president de la comunitat, per després incorporació al planejament municipal, en quin temps pensa el Govern?, quants anys?, dos, quatre, sis, vuit? M'agradaria que em contestàs. I el tema de les indemnitzacions, fins i tot indemnitzar la reclassificació d'aquells urbanitzables sense demanda, jo crec que és una cosa que va deixar caure el Sr. Matas en el debat de política general i que mereix una explicació, de veritat es pagaran les reclassificacions d'aquells urbanitzables que no tinguin demanda, que el propi mercat no convidi a la seva execució? Per favor, aclareixin-nos-ho.

Després, hi ha altres temes que per manca de temps no exposaré amb massa detall però que també m'agradaria que m'aclarissin.

Com queden els temes dels plans territorials parcials?, és a dir, aquí hi ha criteris aprovats d'una sèrie, hi ha una sèrie de plans territorials parcials prevists a les DOT per a Mallorca dels quals no se sap res, hi ha un pla territorial parcial de Mallorca que, segons sembla, vol impulsar el Consell Insular de Mallorca, quina actitud té el Govern? Durà més criteris aquí abans de l'aprovació de les DOT?, no hi durà més criteris a aprovació?, hi durà a aprovació definitiva, per exemple, el Pla territorial del Pla de Mallorca abans de les DOT?, tot això queda congelat a les DOT?, quina és la posició del Govern respecte d'aquesta qüestió.

El tema del sòl rústic, aquí tenc informes jurídics que expliquen de diverses maneres un tema tan delicat com les parcel·lacions en sòl rústic, és a dir, la fragmentació de grans finques amb finalitats edificatòries. Tan escandalós és el tema, sobretot després de la publicació de la Llei del sòl a nivell d'estat, que fins i tot el Govern ha anunciat coses a nivell mediàtic referides que un reglament de desenvolupament de la Llei de sòl rústic pogués corregir això, quines són les intencions del Govern respecte de la parcel·lació de sòl rústic?, no dirà que nosaltres entenem que l'únic mal de la llei del sòl rústic no és la permissió de les parcel·lacions?

(El Sr. President pren la direcció del debat).

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Diputat, (...), però hauria d'acabar.

EL SR. GROSSKE I FIOLE:

Acaba immediatament, Sr. President.

Una altra qüestió que li vull demanar és el tema dels espais naturals. No s'estan desenvolupant les figures de planejament previstes a la LEN. Se'ns va plantejar, jo ho vaig recordar en el debat de política general, una figura nova que el Govern pensa d'ençà el Sr. Reus era conseller titular de la matèria, una manera nova de gestionar els espais naturals, però això es va prometre fa temps i no arriba a venir, quines són les intencions del Govern respecte de la protecció dels espais naturals.

I després hi ha moltes coses que, des del nostre punt de vista, i acab ja, Sr. President, afecten també a una qüestió de política territorial, la política territorial no és només corregir els planejaments municipals, no és només reclassificar, és infraestructura de carreteres, ports esportius, pedreres, camps de golf, hi ha qualque plantejament dins el Govern, dins aquesta nova política territorial, referida a totes aquestes qüestions, o estan aparcades dins l'agenda del Govern?

Tot això, si es contesten totes aquestes preguntes, ens aclarirà bastant, si es donen, cosa que serà d'agrair, si es donen, ens aclariran si la nostra hipòtesi de treball és correcta o no és correcta. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Per part del Govern, té la paraula el conseller de Medi Ambient, el Sr. Ramis.

EL SR. CONSELLER DE MEDI AMBIENT, ORDENACIÓ DEL TERRITORI I LITORAL (Miquel Ramis i Socias):

Gràcies, Sr. President. senyores i senyors diputats. En primer lloc, he de dir que no sabia molt bé quines eren les preguntes que el Sr. Grosske em faria arran d'aquesta interpel·lació que ens ha plantejat. Així mateix esperava, com així ha estat, que durant la seva intervenció m'aclariria i em concretaria un poquet més aquesta interpel·lació.

En tot cas, no puc començar sense agrair al Sr. Grosske el reconeixement que fa a la seva pregunta que, efectivament, va ser el Govern qui va obrir, qui va encetar, el debat urbanístic, i a més, ho va fer d'una manera, que també ho he de reconèixer al Sr. Grosske, perquè ell ho diu a la seva pròpia pregunta, que estam parlant, quan parlem de debat urbanístic, dins aquests termes, dins aquestes circumstàncies, d'ordenació del territori, que és una qüestió que fins ara no havia estat absolutament pacífica, encara que a hores d'avui pareix que el tema ja està bastant assumit per tots.

Idò així, s'ha de reivindicar que aquest és un debat de política territorial obert pel propi govern, que es deu a la voluntat i iniciativa del Partit Popular, i ho vull reivindicar, això, i que maldament algú en qualque moment hagi intentat sostreure aquest protagonisme dins aquesta primera passa, no deixa de ser, no va deixar de ser aquest, un intent d'instrumentalitzar políticament el debat d'ordenació del territori a la nostra comunitat, un debat que jo crec que, en absolut, hauria d'haver estat polititzat, no hauria d'haver estat..., el problema és que així és, tampoc no ho podem evitar, hem de ser als fets, no hauria d'haver estat moneda d'intercanvi, no hauria d'haver estat motiu de mercadeig polític.

El Partit Popular ja va intentar en el seu moment, en el seu dia, tractar d'arribar a acords. Es va parlar d'un pacte d'estat sobre ordenació del territori amb els principals partits de l'oposició, el qual pareix, finalment, que no ha estat possible, encara que mantenem l'oferta de diàleg oberta, som els mateixos, en parlar de pacte d'estat sobre ordenació del territori, estam disposats a fer-ho.

Hi varem fer feina, i fixarem amb els nostres interlocutors quatre punts: sostre de població, les segregacions a sòl rústic, a les quals vostè feia referència, el Pla territorial de Mallorca i les mesures cautelars, la moratòria. Varem intentar arribar a un acord, i varem arribar a qualque principi de consens, d'acord, amb la mecànica i amb les formes per tractar d'afrontar els tres primers temes: sostre de població, segregacions a sòl rústic, Pla territorial de Mallorca. Almanco, varem fer propostes.

Al tema del sostre poblacional, vàrem proposar que es fes un estudi documental, una feina de camp important, per poder tenir les dades físiques per dur endavant després la decisió política de fixar el sostre poblacional.

En el tema de la segregació dins sòl rústic, hi vàrem fer una referència expressa al reglament, que s'està elaborant, que pràcticament s'ha acabat, i fer una fórmula per tractar precisament d'impedir aquestes segregacions dins sòl rústic.

Al Pla territorial de Mallorca, a què vostè també feia referència, s'hi va fer una oferta molt concreta, es va proposar que a Mallorca es fes el mateix que s'ha fet a les altres illes, que se signàs un conveni de col·laboració amb el consell insular, que es constituís una comissió paritària, es fa càrrec el Govern de totes les despeses que suposi, i que es redacti conjuntament un pla territorial. Dissortadament, res de tot això no ens han acceptat.

Però és que en el tema de les mesures cautelars, la moratòria, allà on tan insistentment el PP ha dit, moltes vegades ho ha dit, que no és el tema important, no important, que no és el tema de fons, que és un tema de formes, és un tema important, però que no és fonamental i que no és imprescindible arribar a aquest acord, perquè el que era important era arribar a acords en els temes de fons. No vàrem arribar a un acord sobre on havia d'arribar la moratòria. Jo crec que estic dient una absoluta obvietat en aquest moment. Sí que vàrem arribar a l'acord que era necessària aquesta moratòria. Bé, resulta que davant aquest desacord, el Pacte de Progrés duu endavant una moratòria, la seva pròpia proposta, i accepta continuar negociant les qüestions de fons. Quan és el PP qui fa el mateix, també de forma unilateral, i duu endavant la seva moratòria, ens parla, el nostre interlocutor, el Partit Socialista, de deslleialtat, d'incompliment de promeses, i dona per rompudes les negociacions.

Bé, jo, dins la formació d'aquest model territorial, m'he de demanar des d'aquesta tribuna, perquè, efectivament, no vaig tenir oportunitat de fer-ho durant el debat d'aquesta moratòria, qui és que ha estat intransigent aquí, qui és que ha estat intolerant, o és que s'havia previst això des del principi?

En fi, jo crec que negociar no és imposar les tesis d'un sense ni tan sols considerar les del teu interlocutor.

Ah!, per cert, jo també pos per testimoni, Sr. Triay, els assistents a la reunió, el Sr. Huguet i el conseller d'Agricultura, que és per aquí, veig que té el maletí per aquí, perquè si no fos cert tot això que he explicat, que també ho desmenteixin, si no és així.

Mirin, senyors diputats, aquesta és la política territorial del Govern, una política que està basada en el diàleg, en el reconeixement de la realitat de les coses, en el principi de la seguretat jurídica, en els drets dels ciutadans i, sobretot, en el respecte a les institucions, sí, en el respecte a les institucions.

Parlem un poc d'això, que val la pena. No (...) estendre's-hi, perquè és un tema que en aquest moment, per a mi, és absolutament clar i ja fa anys que està tancat, jurídicament, és un tema pacífic, és un tema pacífic, encara que, políticament, vostès s'empenyen que no ho sigui.

Hi ha qui vol dur endavant, vostès, des de l'oposició, en gran mesura, continuar negant les coses, pensant que per negar moltes vegades, es poden convertir en no veritat. Miri, jo crec que vostès mateixos, ha arribat un moment, senyors de l'oposició, que s'han contat tantes mentides, que ara ja se les creuen, vostès mateixos, ja se les creuen; en volen exemples?, parlem d'exemples.

Miri, dia 12 de maig, el Sr. Sampol demanava al Govern una suspensió de llicències pel procediment que volguéssim pel que volguéssim nosaltres, *Diari de Sessions* d'aquet dies, 4917; dia 9 de setembre, el Sr. Sampol diu que el consell insular, des de fa un any i mig, fa feina amb unes mesures, i sis mesos abans ens demanava que nosaltres les prenguéssim; dia 9 de setembre, el mateix dia, el Sr. Sampol diu que ja hi ha consens dins el consell insular per dur endavant la moratòria; el mateix dia, el Sr. Crespí aclareix que encara no hi ha consens, de totes maneres, el Sr. Sampol aprofita per acusar el Govern de fer una cursa; dia 9 de setembre, el mateix dia, el Sr. Sampol...

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Conseller, jo li record que som davant una interpel·lació formulada per Esquerra Unida, sobre la qüestió que planteja Esquerra Unida.

EL SR. CONSELLER DE MEDI AMBIENT, ORDENACIÓ DEL TERRITORI I LITORAL (Miquel Ramis i Socias):

Tract de situar, Sr. President, dins el context, aquesta interpel·lació.

Dia 9 de setembre s'afirma que es prendran mesures cautelars per suspendre bona part del sòl urbanitzable. De totes maneres, dia 29 es diu, també per part del PSM, que tots els batles no hi estan d'acord, que no estam per aturar tots els urbanitzables, perquè això seria una barbaritat, Sr. Alorda.

I després s'atreveixen, des d'aquest mateix partit, a dir-nos divendres passat que nosaltres fem demagògia, que utilitzam la societat, Sóller, Campos i no sé on més, per fer demagògia, però, i vostès?, i vostès, què fan, amb una manifestació que hi ha convocada per al mes de novembre?, què hi fan? Jo crec que això és realment demagògia, és a dir, estan fent absolutament el mateix que no volen que els altres facin, el mateix, pitjor.

Volen que parlem de més exemples? Molt bé, molt bé, podem parlar, per exemple, de Son Bunyola, els pareix bé que parlem de Son Bunyola?

(Remor de veus)

Mirin, hi va haver un diputat socialista que va dir literalment, literalment: "*Branson deberá esperar a la permisividad de la Ley del suelo rústico para construir un hotel en Son Bunyola*" o, que és més fort, "*La Ley del suelo rústico puede permitir a Branson la ampliación de Son Bunyola*" o que "*La Ley del suelo rústico facilitará el hotel de Branson*". Sap què va dir aquest mateix diputat després, quan vostès ho havien dut endavant i s'havia requalificat i fet un pacte? que era positiva, que aquesta requalificació era fantàstica, que tot el que havia dit abans ja no tenia cap importància, que ja no tenia cap importància ni una.

En vol més exemples? Miri, Sr. Triay, PSOE, el PSOE demanava dia 12 de maig el mateix que el Govern va aprovar dins la moratòria ara, la que va dur endavant, més, el PSOE demanava que es respectàs el procediment que avui qüestionen, és a dir, la suspensió cautelar, l'aprovació de les DOT, les aprovacions en el PTP i l'adaptació dels planejaments municipals, ni més ni manco que allò que el Partit Popular ha proposat. És que, a més, el PSOE, dia 12 de maig demanava la suspensió de les noves tramitacions de plans parcials, precisament, les noves tramitacions de plans parcials. Miri, això és ni més ni manco allò que el Partit Popular ha aprovat, el que passa és que no és el mateix receptor que prendre.

Mirin, la setmana passada hi va haver un diputat aquí, jo crec que tenia raó, divendres, que va dir que aquí hi havia por, s'ensumava por, que s'intuïa por en aquesta sala, jo, de veritat, em vaig espantar quan a un home normalment moderat, a un home normalment moderat, vaig sentir cridar dient que en aquest parlament el Partit Popular és la caverna. Ho va dir vostè. Miri, el Partit Popular, els seus diputats, no pensam com vostè, Sr. Triay, però el respectam, i expressions com la seva, de veritat, m'espanten.

Per cert, li volia dir una cosa, si a un moment donat el vaig ofendre amb cap expressió, quan li deia que per primera vegada vostès havien convocat la Comissió insular d'urbanisme, i vostè ho va entendre d'una altra manera, des d'ara i ja per endavant li deman disculpes, li deman disculpes.

Mirin, vostès, senyors del Pacte de Progrés, pretenen que les coses no siguin el que són, pretenen que els informes jurídics no diguin el que diuen, pretenen que els informes jurídics no diguin el que diuen, que l'Estatut d'Autonomia no tengui el repartiment competencial que té, que Menorca i Eivissa no tinguin veu o opinió dins aquest parlament, vostès el que pretenen és que el Partit Popular no tengui en aquest moment majoria dins aquest parlament.

Vostè, Sr. Grosske, em demanava dins la seva interpel·lació màxima transparència i celeritat a la presa de decisions. Jo no sé si vostè, quan em demanava això dins la seva interpel·lació, s'ha equivocat. Miri, jo li diré una cosa, de transparència, tota, es consulten les DOT, amb un nivell de consulta que mai cap altre instrument legislatiu en aquesta comunitat havia tengut, es consulten els ajuntaments, es promulguen i es publiquen lleis via Parlament i via Bocaib. Ens demana celeritat, les mesures cautelars ja han estat preses, estan aprovades, hi ha un compromís per entrar les directrius en aquest parlament el mes de gener, d'aquí a tres mesos, vostè també hi feia referència.

No serà, Sr. Grosske, que vostè, quan em deia això, pensava en una altra cosa, quan em feia aquesta interpel·lació?, que vostè el que pretenia era canviar el sentit majoritari de la societat balear?, que el que vol és intentar canviar una forma de fer política urbanística del Partit Popular? Estic segur que és així, però el problema és que nosaltres no pensam com vostè.

Miri, nosaltres seguirem endavant. Saben què necessiten vostès per canviar les coses? Dues coses necessiten, una és obrir els ulls, que obrin els ulls, que els tenen tancats, a la realitat de les coses, no és estrany que s'equivoquin contínuament, no és estrany que vegin la realitat social que ens envolta d'una forma absolutament distinta, és que no la veuen, és que no obrin els ulls, i l'altra, que necessiten, evidentment, és la majoria, vots, el problema és que els vots ni es compren ni es venen, els vots s'han d'aconseguir amb la feina diària, amb la feina ben feta, amb seriositat, amb feina, amb rigor, amb responsabilitat i amb criteris del Govern, així com duu la seva feina cada dia, això és el que necessiten. Gràcies, Sr. President.

(Aplaudiments)

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Sr. President, per al·lusions.

EL SR. PRESIDENT:

Un momentet, tranquil·litat. Aquesta presidència ha estat molt atenta al debat, fins i tot quan vostè no hi era present, ha fet una observació al representant del Govern, que responia a una interpel·lació d'Esquerra Unida i no als altres grups, i aquesta presidència interpreta que ha respost, o ha tractat de respondre, a la interpel·lació d'Esquerra Unida però que ha obert debat amb el Grup Parlamentari Nacionalista-PSM i amb el Grup Parlamentari Socialista. Les referències han de ser clares, i al *Diari de Sessions* em remet. Per tant, els grups parlamentaris, no tan sols tenen dret a fixar la posició, sinó que jo interpret que el torn utilitzat pel representant del Govern és un torn que obre qüestió incidental amb aquests dos grups parlamentaris, no només per fixar posició, sinó per donar resposta al que ha dit el conseller, i després tancar el debat amb Esquerra Unida.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Una qüestió d'ordre, Sr. President. Perdoni, però aquest diputat no té prevista la intervenció en aquest torn, ara, he estat al•ludit reiteradament, perquè, a pesar de no ser a la sala, tenia la megafonia del despatx posada i ho he sentit en tres ocasions; no sé si quan davallava l'escala, m'ha al•ludit tres o quatre vegades més. Crec que tenc dret a un torn d'al•lusions personal.

EL SR. PRESIDENT:

Jo li demanaria que em deixi ordenar el debat, que intervenguin els grups parlamentaris i després, per al•lusions, vostè, si no té previst intervenir com a portaveu, hi podrà intervenir.

Per tant, per part del Grup Parlamentari Mixt. Grup Parlamentari Nacionalista-PSM, Sr. Alorda, té vostè la paraula.

EL SR. ALORDA I VILARRUBIAS:

Gràcies, Sr. President. Veníem amb molta atenció a aclarir quina era la política territorial del Govern, perquè sobre això se li interpel•lava, i després de les anades i vengudes amb les declaracions i contradecaracions, no arribam a saber què vol fer aquest govern, i veim que va a salt de Matas, perquè si Matas ha pegat un salt, els altres, hi han d'anar al darrera i han d'agombolar una miqueta la situació, volíem aclarir quines serien aquestes directrius d'ordenació del territori en tramitació, quina és la postura del Partit Popular, del Govern balear. No hem aclarit res de tot això.

En un frau, ja volia dir que sense precedents, però és impossible perquè els precedents s'acumulen uns rera els altres amb un descrèdit absolut de les institucions parlamentàries, i jo crec que el que ja sona a cinisme estrepitós és pujar aquí a dir que s'ha de tenir un respecte a les institucions de primer ordre i que el primer que es faci és no fer una interpel•lació, i contestar als grups interpel•lants quina és la política territorial del Govern, que és sobre el que se li interpel•la i el que els altres veníem a aclarir, per veure quina posició prendríem a les mocions subsegüents.

Creim que després del que s'ha et al Consell Insular de Mallorca i del que es viu en aquest debat parlamentari, és evident que, de respecte institucional al Partit Popular, ja no n'hi queda, tant de bo que després d'un descans a l'oposició, es podran regenerar democràticament, crec que això és serà molt útil i molt positiu.

Se'ns ha parlat molt del PSOE, supòs que ja en parlaran ells, d'un negociacions bipartites, només la qüestió de lleialtats entre partits, no em aclarit tampoc quin era el contingut del PP a les propostes; els altres, com que no hi hem estat convidats, tampoc no ho podem saber.

S'ha parlat molt del Consell Insular de Mallorca, és un altre fòrum, i s'ha dit fins i tot que estam en contra de la suspensió. la suspensió no és una política de contingut, és una mesura cautelar, i jo li aclaresc, al Sr. Conseller, que el PSM, el nostre grup, el PSM-Entesa Nacionalista, ha estat sempre a favor de la suspensió, fa estona que la demanàvem, fa estona que ho dèiem, i la continuam mantenint, però vostès no només han suspès, sinó que, primerament, han fet una suspensió absolutament insuficient dient que tothom que tenia pla parcial aprovat corregués a presentar-lo, i encara no hem aclarit on afecta, això hem criticat; segona, no s'han limitat a suspendre, sinó que han prohibit que es desclassifiqui, fan un diagnòstic dient que hi ha un excés d'urbanitzables a vorera de mar, hi ha un excés de sòl, hi ha un problema de residencials de lleure, es diu a l'avanç de directrius, es diu a qualsevol anàlisi de desenvolupament sostenible, conseqüència: prohibir als consells que puguin desclassificar, votar en contra de totes les desclassificacions que es promouen. La veritat és que això és el que no s'entén, això és el que nosaltres hem criticat, i vostès no només no ho expliquen, sinó que jo crec que aquí els pica, però el que no volen és que se n'aturi cap. Boira, tota la que sigui necessària, però que no se n'aturi cap. És cert. A canviar de parer en la suspensió, a la millor és al màxim que vostès han arribat. El Sr. Flaquer, quan ho demanava el Sr. Triay en el debat sobre les directrius, deia que mesures cautelars són, evidentment, innecessàries mentre es discuteixen les DOT, però vostè, com a polític, com a tècnic, hauria de saber que (...) directrius, i no es justifiquen, hi insistesc, ni aquí ni a cap altra banda, on s'han fet instruments d'aquesta naturalesa, mesures cautelars, quan senzillament s'obre un debat. Bé, era absolutament, evidentment, innecessari. Aquesta és la postura del Govern.

Però, a salt de Matas, hem hagut de suspendre, tant de bo, tant de bo..., ara, prohibir als altres? No, i sobretot, la suspensió és tan ridícula.

Però no anàvem a això. Sobre el que se'ls interpel•la, el que voldríem aclarir, jo demanaria a l'interpel•lant que ens fes, en aquest sentit de ponent..., és demanar què vol fer el PP, què vol fer el Govern, és per això que s'interpel•la en els parlaments, és per això que les oposicions parlamentàries tenen algun moment perquè el govern doni aclariments, això no és un règim local, on ens veim cada dia; aquí, si no hi ve el conseller i ens explica què vol fer, no hi ha manera de saber-ho, perquè vostès fan la seva política reclosos en el Consolat i sense consultar amb els altres, és el sistema, però venguin i en donin aclariments, no venguin aquí a parlar d'altres institucions i d'altres coses que no vénen al cas ni expliquen res. Expliquin què volen fer.

I ens ho han dit a l'avanç de directrius, i ens ho han dit trenta vegades, en qüestió de desclassificacions, perquè de política territorial hi ha cent temes, i no sé si tendrem temps de tractar-los.

Tema de desclassificacions, ens ho han dit: Quan el promotor vulgui, dialogarem amb el promotor, amb el propietari, i si vol, si li cau bé, a la millor l'haurem d'incentivar econòmicament, ja ho veurem, però si li cau bé, al promotor, desclassificarem, si no, no, naturalment. Ens ho han dit trenta vegades, consta en el *Diari de Sessions*. És exactament aquesta en aquest moment, després de la suspensió, la política territorial del Govern, la interpel·lació?, n'és aquesta la política territorial, sí o no?

També ens han dit que es prendran mesures. Primerament, es publicaran les DOT, després els plans territorials s'ha d'adaptar al POOT, sis plans territorials a Mallorca, de què em parla, d'un pla territorial de Mallorca? La postura del PP i del Govern ha estat sempre de sis plans territorials a Mallorca. Ha canviat això?, és una novetat, és interessant, ha canviat o no ha canviat? De moment, hem vist que han suspès el Pla del Pla. bé, hi havia d'haver un riu de doblers al Pla del Pla. Han editat fullets amb un tren, amb una doblada que hi havia de caure, de moment, s'ha aixecat la suspensió de llicències, i no en tornarem a saber res, per ventura. És que han passat de sis plans a un o continuaran tramitant el del Raiguer, o continuaran tramitant, el de la Serra de Tramuntana? Expliqui quina és la seva política, ens digui si té una posició de govern o si, senzillament, no en tenen.

Perquè, on ens duu la situació actual? Deia el Sr. González Ortea, parlant de la Llei de mesures cautelars, que ja no es parla de balearització, pot ser, jo en sent a parlar encara, potser no. L'avanç de directrius parlava de "hongkonització", que allà on ens duu el model territorial del PP era a la "hongkonització", hem passat de balearització a "hongkonització", ho deia l'avanç de directrius, ho deia abans que caigués qui va caure, i deia que, per caure, si algú volia entendre per què havia caigut, que analitzi la política territorial, ho deia qui va caure, i que ho expliqui no sé quan o com, o de quina manera, perquè aquí ningú no explica res, aquí ningú no explica res. Aquí vénen, se'n riuen, dels parlaments, se'n riuen, de l'oposició, i jo crec que això fa un molt magre favor a la democràcia.

Ens demanaven seny, a tots, i jo crec que és ben necessari, és ben necessari que tots arribem a assumir que el model territorial que havíem pres de depredació absoluta, que com també ens reconeixia el Sr. González Ortea, havia liderat aquests darrers anys el PP, perquè el PP ho lidera tot, per tant, també el model territorial, enhorabona, i ara s'havia de redreçar. Bé, si això és ver, i més enllà dels errors del passat, que, evidentment continuarem retraient, si convé políticament, però més enllà d'això, assegurem-nos i redrecem el model, si a tots ens interessa, facem-ho, deixem que el Consell de Mallorca prengui les seves mesures, deixem que el Consell de Menorca en prengui les seves, que ho faci el Consell d'Eivissa, que ho faci dins un marc legal que aprovi aquest parlament, negociem tots els partits, no acab de veure per què només PP i PSOE han de pactar els estatuts, han de pactar el model territorial, han de (...) el model hidràulic, vaja, serà perquè fins ara s'entenen molt en tots aquests aspectes. Jo confii que hi comenci a haver, per un vent, algú que se'n desmarqui, i voldria que els altres també venguessin a aquest desmarcament general del model que fins ara hem patit, hem patit més que no hem viscut.

Per tant, era imprescindible un alto el foc, era imprescindible aturar-nos, i mentre estàvem aturats, mentre volíem fer acrobàcies, posar una xarxa, i aquesta llei de mesures cautelars és insuficient. El que hem vist en aquest moment és que en comptes d'un alto el foc, hem hagut de ser tots a les trinxeres perquè hi ha bales i trets que van i vénen.

El que demanam al Govern és que expliqui avui quina és la seva política territorial, i tant de bo que de tant de sentir-se parlar ell mateix de desenvolupament sostenible, s'ho cregui qualche dia i faci qualche cosa, si no, ja hi serem a temps d'aquí a mig any, a fer-ho nosaltres. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Per part del Grup Parlamentari Socialista, Sr. Triay, té vostè la paraula.

EL SR. TRIAY I LLOPIS:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Tenc entès que això és una interpel·lació entre el portaveu d'Esquerra Unida i el Govern, però, pel que sembla, el conseller de Medi Ambient, que l'altre dia tenia dret a parlar tot el que volgués i va estar callat com un mort, en fa cinc dies, en el debat que aquí vam tenir, en cinc dies ha tengut temps de preparar la resposta, tard, però, l'ha hagut de preparar.

Jo som al debat d'avui, no al debat de divendres passat, tot el que havia de dir, ho vaig dir, no em vaig callar res, i a més, en aquesta interpel·lació d'avui, realment, com a portaveu d'un grup parlamentari que no és l'interpel·lant, que realment no som més que de la quadrilla del torero, en aquest cas, doncs, si ha de fer un *quite*, si ha de fer una cosa, perquè, realment, qui toreja és el portaveu d'Esquerra Unida, i sabem que el bou és el Govern, unes vegades és mans i d'altres, aviciat, o ve amb alguna de les banyes amb alguna esquerpa i, per tant, perillós. Però, realment, a mi no em correspon més que fer aquest paper d'estar *al quite* del que el portaveu d'Esquerra Unida planteja, i per tant, això és el que faré.

Crec que aquí s'ha desnaturalitzat el contingut d'una interpel·lació i que la tolerància del president del Parlament, realment, l'ha convertida en una rèplica *urbi et orbe* a tots els grups, al Pacte de Progrés i als portaveus, en particular, del que no va dir divendres passat.

I anem a la política territorial del Govern del Partit Popular.

L'any 83, en fa estona, en fa quinze anys, la primera intervenció del candidat a president de la comunitat autònoma, Sr. Cañellas, en el debat d'investidura, que es va fer a la Llonja, va dir en el seu debat que faria unes directrius d'ordenació territorial, en fa quinze anys, d'això, i a més, va ser important que ho digués, perquè no ho havia defensat en el programa electoral. El programa electoral que defensava unes directrius era el dels socialistes, el programa electoral del Partit Popular defensava una modificació del Pla provincial, com a instrument d'ordenació territorial. Allà va dir i es va comprometre a fer unes directrius dins la I Legislatura, han passat quinze anys. Esperam encara aquesta ordenació territorial de caràcter supramunicipal, de caràcter insular, que substituís, amb criteris nous, propis dels dia que vivim, dels anys que hem viscut en aquesta autonomia, en aquest període ja d'autonomia i de parlament, el que era aquell Pla provincial de l'any 1973, per una part, excessiu, desenvolupista, sense cap dubte, compassat al que era la ideologia dominant de les bondats del creixement turístic i urbanístic, i, per una altra part, també s'ha de dir, absolutament incomplert, perquè els elements restrictius que tenia aquell pla provincial, que deia a cada municipi quantes hectàrees com a màxim i hi podia haver de sòl urbanitzable i quin era el màxim de població turística que hi podia haver, es van oblidar i no es van fer complir mai.

Després de l'any 87, davant la insistència reiterada d'això que es denomina d'una manera general grups de l'oposició, actualment, quan es refereixen als grups de l'oposició diuen Pacte de Progrés, en aquell temps simplement es deia grups de l'oposició, idò, durant quatre anys d'insistència perquè fessin realitat aquestes directrius d'ordenació territorial, a què el president s'havia compromès a la primera compareixença davant el Parlament, es va fer la Llei d'ordenació territorial. Aquesta llei tenia un objecte bàsic, tot allò altre era secundari, l'objecte bàsic era definir què havien de ser les directrius per fer-les, i el Govern, que no l'oposició, el Govern, va posar en aquesta llei que en vuit mesos s'hauria presentat l'avanç de planejament d'aquestes directrius. Bé, tots sabem que des de l'any 87 ençà han passat onze anys, perquè si alguna cosa sabem tots són els anys que hi ha des de 1987 ençà, no fa falta saber restar, basta amb escoltar en aquest parlament d'una manera reiterada i saber que fa onze anys d'això, i en aquest moment encara ens trobam sense aquestes directrius d'ordenació territorial aprovades, unes directrius d'ordenació territorial, a més, de les quals es coneix l'avanç, que, per una part, no decidiran, fora que hi hagi un canvi

radical, en absolut ni quin és el màxim de població de cada municipi, ni quin és el sòl urbanitzable màxim de cada municipi, ni cap definició de cap magnitud, ni tan sols si s'han de reajustar o redimensionar els sòls urbanitzables, perquè ho diu clarament el seu articulat, diu que correspon als plans territorials parcials prendre aquest tipus de decisió. Davant aquests directrius, fora que hi hagi un canvi substancial en el seu plantejament, més enllà fins i tot que allò que la Llei d'ordenació territorial estableix, que va en la mateixa línia que l'avanç, no es resoldrà cap d'aquestes qüestions, i a més, en el cas de Mallorca, per acabar-ho de complicar, no hi haurà un pla territorial, sinó cinc, per acabar de complicar el problema i de demorar indefinidament la presa de decisions.

Bé, el cas és que avui per avui vivim una situació que hem de qualificar, després de tots aquests anys de no prendre decisions, amb un procés de sòl urbà i urbanitzable excessiu, amb un ritme d'edificació clarament insostenible des de tot punt de vista, amb una ocupació accelerada del sòl rústic, amb una parcel·lació del sòl rústic que podríem comparar amb un símil mèdic, que és clarament cancerosa, cancerosa, i que, a més dels agents cancerígens més perillosos que s'han detectat, el més perillós de tots és un que es diu Llei del sòl rústic, del Govern balear.

Per altra part, tenim un creixement insostenible de les xifres aeroportuàries, un col·lapse de les infraestructures, no tan sols de les carreteres, d'aigua, d'energia, etc., i, per tant, tot això, si anam a una síndrome mèdica, diríem que configura una síndrome d'infart turístic urbanístic, una síndrome d'infart, a la qual podríem afegir que tenim un pla de carreteres aprovat pel Govern que no defineix les carreteres més importants que s'han de fer, que hi ha un pla de pedreres que no s'aplica, que hi ha un pla de residus sòlids urbans que no s'adequa als principis de reducció, reutilització i reciclatge, les tres erres famoses que la Comunitat Europea i tot el moviment mediambiental modern consideren bàsics per a una política de tractament de residus.

I la peça fonamental, el més important que s'ha fet en aquests darrers quinze anys en matèria d'ordenació territorial, que és la Llei d'espais natural, una llei que no va fer el Govern, que mai no va ser un projecte del Govern, vull recordar que el Govern va fer una espècie d'inventari, un catàleg, que havia de tenir caràcter indicatiu, que no havia de ser vinculant per a res, i aquest parlament, en el qual el Govern hi tenia minoria, la va convertir, amb un llarg procés d'elaboració en una llei, per tant, en el que actualment és.

La Llei d'espais naturals, que és la decisió territorial, sense cap dubte més important, que s'ha pres en aquests quinze anys d'autonomia, realment, el Govern s'encarrega de no desenvolupar-la, de no aplicar-la i de no fer realitat tot el seu contingut en allò que correspon a les seves responsabilitats, no fa els plans especials que ha de fer de cada espai, només n'ha fet dos a totes les Illes Balears, a Menorca, i no els fa complir, no els desenvolupa, no duu endavant les seves determinacions, no ha fet cap pla d'ordenació del medi natural, que són les figures que hi ha per dur a la realitat precisa, detallada, allò que la Llei d'espais naturals preveu.

Per tant, aquesta és la realitat a què el Govern no ha de donar una resposta, alerta, jo crec que el Govern només pot donar una resposta verbal, perquè, una resposta real, ja no la pot donar, amb els mesos que li queden, al Govern, l'únic que pot fer és donar explicacions. Aquest és el balanç de quinze anys de govern del Partit Popular. En quinze anys de govern del Partit Popular, això és el que s'ha fet en matèria d'ordenació territorial, i la situació actual, tots els problemes actuals, que bàsicament són els mateixos de fa quinze anys, bàsicament són els mateixos, es poden agafar textos sencers de debats de fa quinze anys, catorze, tretze i dotze, llegir-los aquí i cap de vostès sabria que són de fa tants anys, perquè serien de pleníssima actualitat. Aquest és el balanç de la gestió del Govern del Partit Popular en matèria d'ordenació territorial. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Triay. Per part del Grup Parlamentari Popular, Sr. Avel·lí Casanovas, té vostè la paraula.

EL SR. CASASNOVAS I COLL:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Crec, sincerament, que és normal que quan una persona va als toros, sigui el torero qui estigui davant el toro i que darrera hi hagi tota la quadrilla per auxiliar-lo en cas que sigui necessari, però el problema que avui aquí no s'ha entès ve quan en comptes d'haver-hi una quadrilla darrera qui toreja, són quatre qui han d'aguantar el capot, i el que sol passar, quan el toro s'atraca, és que el sol esquinçar, i surten corrent.

Valgui aquest aclariment en to distès per entrar dins una reflexió arran d'aquesta interpel·lació de política territorial.

Des del naixement d'aquesta comunitat autònoma, s'han succeït una sèrie de fets, s'han complit una sèrie d'estadis que semblaven impossible. Es va dir que es faria una llei d'ordenació del territori i ràpidament es va dir que no seria així, però avui tenim llei d'ordenació del territori; es va dir que hi hauria una LEN, una llei d'espais naturals, però ràpidament es va contradir, que no seria així, que mai no la veuríem aprovada, avui tenim aprovada, i des de fa anys, la Llei d'espais naturals. Recordem-ho, més del 40% de territori protegit, i alguns dels instruments que la desenvolupen ja fan el seu camí, concretament a l'illa de Menorca. Es va dir, ja ho han viscut els diputats d'aquesta legislatura, que no hi hauria mai una llei de sòl rústic, i un servidor va ser el portaveu en els debats de la Llei de sòl rústic, la Llei de sòl rústic està aprovada i està en vigor, i es va dir que les DOT eren i serien sempre una cortina de fum, les DOT, de moment, són damunt la taula i a punt, ja a punt, d'una aprovació imminent.

Vull dir açò perquè sempre ha estat la història que res s'havia de fer en aquesta comunitat però que tot s'ha acabat fent, i jo crec que s'ha acabat fent bastant bé.

Record precisament, per ser la referència que tenc més propera, de la Llei de sòl rústic, un instrument bàsic en l'ordenació del territori d'aquestes illes, si seria vàlida o si no seria vàlida, però el fet va ser que una sèrie de maniobres d'una altra institució l'únic que van fer va ser disparar la parcel·lació, amb la segregació del sòl rústic, i ho recull, açò, la premsa de fa uns mesos, no del Partit Popular, ho recollia la premsa amb nombres cantants i sonants, i amb més d'un comentari per part d'alguns periodistes, els quals jo crec que eren tot menys suaus cap a aquesta institució.

Però no vull centrar el debat en una i altra institució, sinó en el govern d'aquestes illes perquè sembla que a vegades, estiguem governats per tres consells insulars, que un ho faci tot bé, un sigui meravellós, i els altres dos, els més petits, pràcticament no existeixin; mentre que un ha anat elaborant uns criteris d'un pal territorial parcial, amb anuncis ressonants a la premsa, on oferia tot a canvi del govern, (...) oferia res, altres, com per exemple el Consell Insular de Menorca, que va fer uns criteris del Pla territorial parcial emprant els instruments que té a l'abast dins l'Estatut d'Autonomia, i semblava que ho havia fet tot malament.

Quant als límits de població, un tema de què s'ha parlat molt, havia covat en l'ordenació del territori, és evident que hi ha un excessiu sostre de població, i el primer a dir-ho ha estat el Govern d'aquestes illes, però jo crec que, d'açò, no se'n pot fer qüestió, s'ha de corregir, s'ha de parlar, per açò hi havia un diàleg obert i un consens possible.

Perquè cregui'm que és difícil acceptar qualsevol crítica, qualsevol actitud de reprimenda sobre aquestes qüestions, quan un és de Menorca i ha vist com certs municipis governats per qui estaven governats han augmentat el sostre de població de forma, diria, pràcticament insostenible. I vostè parla dels 335.000 a Menorca, però jo li puc parlar del sostre de població que tenia previst el meu poble, Ciutadella, i precisament Ciutadella, precisament Ciutadella, durant molts anys, va patir l'urbanisme esbojarrat, sense mesures, excessiu, al voltant de la mar, amb destrosses importantíssimes, moltes de les quals, irreversibles, que a molts ciutadellencs, avui, passejar per zones com sa Caleta, Cala Blanca i tot aquell litoral, la veritat, ens fa aborronar la pell, i sabem de qui eren les responsabilitats de govern en aquell moment i quines varen ser les persones que van atorgar aquestes llicències. Per tant, jo crec que d'açò no hem de fer ni qüestió, que uns s'han equivocat per una banda, uns altres, per d'altra, però que el que pertoca és un diàleg consensuat i una oferta de diàleg important. Sé que hi ha gent a qui cou que recordi açò, però, afortunadament, als menorquins, i sobretot als ciutadellencs, ens costarà oblidar-ho.

I no és tan fàcil oblidar-ho quan avui mateix a Menorca hi ha municipis com el de Sant Lluís, que duu a terme una política territorial urbanística ferotge, està urbanitzant la costa multiplicant les places, no ja de cent en cent, sinó de mil en mil, i qui digui que no fa res, que vagi allà, agafi el cotxe, o hi vagi a peu si és més esportista, i ho vegi, que ho toqui amb les seves pròpies mans. Tan és així que fa un mes, al propi *Diari de Menorca*, el màxim òrgan de comunicació escrita que tenim allà, l'acudit seu de final de pàgina era el símbol d'un partit, però en comptes d'haver-hi un puny i una rosa, hi havia un puny i una paleta de ciment, açò era al *Diari de Menorca*.

Si una cosa ha distingit el Partit Popular ha estat l'oferta primera que ha fet el Govern de pactes, d'un diàleg obert, d'uns principis de consens, fora d'una politització, sobre sostre de població, sobre parcel·lacions a sòl rústic i sobre el PTP de Mallorca, concretament, un tema, el de la moratòria, després han esborrallat la cosa i l'han polititzat, entenem que és un tema que jurídicament s'ha resolt, però no políticament.

I ja per acabar, jo els vull dir una cosa, tal vegada parafrasejant un poc les paraules que l'altre dia ens deia aquí el conseller Sr. González Ortea, que amb errors, amb mancances, però també amb encerts, amb bastants encerts, el Partit Popular ha fet la política territorial d'aquestes illes durant molts anys, i la continuarà fent en tant que els ciutadans d'aquestes illes la demanin. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Sr. Sampol, per al·lusions, té vostè la paraula.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Gràcies, Sr. President. El Sr. Triay ha dit que era de la quadrilla, jo avui ni era d'això perquè els toros no m'agraden, i ja ho veu, em fan fer d'esportani.

Sr. Ramis, jo, quan es va encetar aquest debat, a finals d'estiu, vaig repetir en distintes ocasions que, per començar a parlar de protecció del territori i de desclassificacions urbanístiques, el que primerament s'havia de fer era una suspensió, prendre mesures cautelars i suspendre el sòl urbanitzable. A això se'm va contestar des de distints àmbits del Partit Popular que no s'estava d'acord amb el creixement zero, que no s'estava d'acord amb aturar la construcció, i fixi's que sempre vaig dir que només havíem de parlar de mesures cautelars, suspendre i començar a negociar els partits polítics. Això no es va fer, i ha passat el que ha passat aquests dies a Campos, que en quinze dies han entrat una quinzena de nous projectes. Vaig dir també, i ho tornaré a repetir ara perquè quedi escrit, que consideraria i consider un disbarat deixar Mallorca sense urbanitzables, i miri que li ho torn a dir, seria un disbarat deixar municipis que tenen espai urbanitzable per al seu creixement natural, per permetre l'esponjament d'una barriada que ha quedat estreta, sense serveis, sense espais públics, que això és un vertader disbarat; ara, el que és imprescindible és aturar nous nuclis de població i, especialment, urbanitzacions a vorera de mar, pareix que vostès fan el contrari.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Sampol...

EL SR. SAMPOL I MAS:

Acab.

EL SR. PRESIDENT:

...és plenament conscient que ja ha aclarit de sobres (...).

EL SR. SAMPOL I MAS:

Hi ha unes...

EL SR. PRESIDENT:

(...) referències.

EL SR. SAMPOL I MAS:

He d'acabar.

EL SR. PRESIDENT:

Molt breument, molt breument.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Una segona al·lusió. Bé, ha fet una altra al·lusió respecte de Banyalbufar, i l'altre dia ja vaig contestar al president del Govern, si de cas, demani-li el que li vagi dir, perquè no tenc per què repetir-me. Ara, el que és inadmissible és que vostès, per explicar la seva política, vagin a la contra de la política que fa una altra institució, que és el Consell Insular de Mallorca. Vostè aquí ha estat en dos dies incapaç d'explicar la seva política.

Jo, en definitiva i com a conclusió, pens que vostès el que tenen és una gran vocació d'estar a l'oposició, i no passin pena que intentarem complaure'ls. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Sampol. Sr. Conseller, per tancar aquesta qüestió...

EL SR. CONSELLER DE MEDI AMBIENT, ORDENACIÓ DEL TERRITORI I LITORAL (Miquel Ramis i Socías):

Gràcies, Sr. President. Miri, Sr. Sampol, vostè acaba de dir ara mateix, fa un moment, que deixar Mallorca sense urbanitzables seria un disbarat. Evidentment, evidentment, no pensa el mateix a l'hora de deixar segons quins municipis sense urbanitzables, és a dir, no aplica el mateix criteri per igual; per tant vostè, Sr. Sampol, està fent una política, està aplicant, com quasi sempre, una política de parts i quarts, depenent de a qui facem la recepta. Això és el que vostès estan fent. Jo li puc garantir que jo, des del meu municipi, la proposta que vostès em fan sí estaria intentant deixar sense urbanitzables, en el meu municipi sí, Sr. Sampol.

Miri, jo li diré: vostè em diu que la nostra política és explicar el que estan fent des d'altres institucions. No, miri, la nostra política és la que és, el que passa és que està dins un context, i està dins un context allà on hi ha altres institucions on també duen a terme polítiques urbanístiques, a pesar que qualche vegada intentin entrar dins el que és ordenació del territori, i jo crec que és bo contextualitzar, saber en quin marc ens movem i, per això, jo he fet referència a tota una sèrie de polítiques que des de la institució allà on vostè està, dissortadament, en el govern i no a l'oposició, que és allà on estaran d'aquí a pocs mesos, dissortadament també fan unes altres polítiques distintes. Per això tractava de contextualitzar. Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Ramis. Sr. Grosske, té vostè la paraula.

Sr. Grosske, té vostè la paraula.

EL SR. GROSSKE I FIOU:

Sr. President, senyores i senyors diputats, Sr. Ramis, m'he llevat l'americana perquè la seva intervenció s'ha de contestar arromangat. Jo no he vingut aquí ni a reproduir el debat de divendres -que crec que el Sr. Triay ha estat molt encertat, cadascú va dir el que havia de dir, nosaltres ho vàrem fer, no sé si el Partit Popular ho va fer- hem vingut aquí a parlar del que vostès pensen fer a partir d'ara, i això és una mostra de respecte a la gent i a les preocupacions de la gent, i el que no pot ser és que es vengui aquí a interpel·lar el Govern sobre les seves intencions polítiques i vostè ens surti amb una intervenció escrita que no té a veure amb el sentit de la interpel·lació.

Dins el seu sou, Sr. Ramis, que és substanciós, entra contestar les interpel·lacions que se li fan des del Parlament. Jo no li deman respecte a Esquerra Unida, ni al Grup Parlamentari ni al Parlament, però aquí ens miren tres càmeres i no sé quantes ràdios i, en definitiva, els ciutadans, i jo li deman respecte als ciutadans, perquè els ciutadans estan preocupats per la política territorial del Govern perquè saben que d'aquesta política territorial del Govern pot dependre el futur econòmic, entre altres coses, d'aquestes illes Balears i, per tant, vostè té l'obligació de venir aquí i explicar quina és la seva política i no muntar aquest sàinet de rèpliques i contrarèpliques amb altres institucions i que ens contin què bé ho han fet tradicionalment, etc., etc. Tot això està molt bé, a la campanya electoral el sentirà qui el vulgui sentir, però aquí el que volem sentir és què pensen fer en política territorial, que és per això que el paguen, Sr. Ramis, per fer política territorial i per venir aquí a explicar-la.

Per cert, m'ha apuntat un diputat eivissenc, també amb una mica de respecte a Menorca i a Eivissa, perquè jo parl la política territorial en termes globals i vostès parlen només de Mallorca i passen olímpicament de Menorca i d'Eivissa. Una mica de respecte també des del punt de vista territorial.

Fins i tot és tan graciós que vostè em contesta i em diu: "Vostè em demana transparència i celeritat", que es veu que li ha escrit el director general, o qui sigui que li escrigui les coses; jo no li he demanat ni transparència ni celeritat, mira tu per on!; es veu que m'ho havien sentit dir a la ràdio o allà on sigui i ho han apuntat. Bé, idò a la meua interpel·lació no li he demanat ni una cosa ni l'altra, estan bé totes dues coses però ho vull dir per com resulta de patètica la seva intervenció.

Efectivament nosaltres tenim necessitat d'obrir els ulls, entre altres coses hem vingut aquí perquè ens els obri, i li deman que ens obri els ulls.

I, efectivament, necessitam un munt de vots, molts més dels que tenim; ara procurarem treure'ls, no com fa el seu president del Partit Popular de Mallorca, de la llista de morts del cementeri, sinó de la llista electoral, del cens electoral que és com s'ha de fer en democràcia. Donada aquesta satisfacció al meu cos, pas a contestar una mica alguna de les coses que ha dit.

Que em digui vostè que vostès han obert el debat urbanístic és una mica fort. Aquí tenc jo les pàgines 16 i 17 del programa electoral del PP; no reproduesc els tres paràgrafs de política "*de urbanismo y ordenación del territorio*" perquè fa com a pena, aquí no hi ha res absolutament, vostès no han encetat absolutament res; aquí els que demanen directrius d'ordenació territorial, els que demanen desenvolupament de la LEN, fa molts d'anys que som altra gent, des de fora del Parlament i des del Parlament. Per descomptat vostès no seran els que han obert el debat d'ordenació territorial. I política d'acords amb l'oposició, home!, la veritat, tres reunions amb un partit de l'oposició no és per presumir d'haver mantingut una recerca del consens i del debat polític amb l'oposició: nosaltres encara esperam que ens cridin, crec que el PSM també, i altres grups d'aquesta cambra també, però, vaja, tampoc no passin massa ànsia, és a dir, tampoc no hi ha massa interès en aquestes altures.

El que li vull dir és el següent: hi ha coses que aquí s'han dit, s'han repetit...; per exemple, m'agradaria que vostè hagués sortit a defensar el seu president, li hem dit mentider ja en tots els idiomes possibles, hem citat les frases textuales que va dir referides a la moratòria del consell, abast, conseqüències, el seu respecte a aquest tema..., res. S'ha dit aquí que vostès han aprovat una llei, o que està en tràmit l'aprovació d'una llei, que ha afavorit moviments especulatius, s'han aportat dades; surti aquí i digui: "No, és que allò de Campos és aïllat, tenc dades d'altres ajuntaments que demostren que no hi ha hagut moviment", s'enrotlli una mica, contesti, la gent està preocupada per saber si s'ha generalitzat el tema de Campos; ens contesti, ens digui: "No, tranquils, no ha passat res". No té dades d'això?, no s'ha preocupat de cercar-les? També entra en el seu sou, li vull advertir.

Jo li he fet preguntes molt concretes: les DOT, a les quals es refereix la Llei de mesures transitòries, són les DOT que tenim als nostres despatxos?, o són unes altres? Es modificarà, aquest article 44?, o no es modificarà? És una pregunta molt concreta, me la contestarà, per favor?, modificaran les DOT i, en concret, l'article 44 que parla de reclassificacions de sòl? Li he demanat pel tema del temps, que és importantíssim: si eventualment hi hagués aquí una nova política territorial, la gent vol saber quan pot tenir esperances de veure-la convertida en norma, i li he dit: "Si vostès me marquen una pauta de directrius, plans territorials parcials, negociació entre ajuntaments, propietaris i autoritat urbanística, etc., en quin temps pensen?, quatre anys?, cinc anys?" Li he dit textualment així, sis anys?, set?, dos? Surti aquí i m'ho expliqui, a la tribuna que és com s'ha de fer.

Li he demanat com pot tenir vostè garanties que aquests sostres de població que han de dir els plans territorials parcials es veuran després implementats en els plans municipals, perquè si després s'ha de deixar a una negociació entre tres agents, un dels quals privat, que són els propietaris, quines garanties té vostè, què li fa pensar que aquests sostres de població es convertiran en planejament urbanístic? Què li fa pensar -ens tranquil·litzi- que aquesta situació calamitosa que les pròpies directrius descriuen canviarà d'aquí uns anys, que vostè ens ha d'explicar quants d'anys són? I en el tema de les indemnitzacions vostè ens ha d'explicar si efectivament tenen pensat, i en quins termes, indemnitzar desclassificacions de sòl urbanitzable que no té demanda, desclassificacions de sòl urbanitzable on no hi ha una pressió del mercat per a la seva execució, com ha dit el seu president del Govern en el debat de política general. De veres és així?, com ho pensen fer?, ens ho expliqui, ens ho expliqui perquè són coses importants.

Li he fet una pregunta tan concreta com aquesta: "Abans de les Directrius d'Ordenació Territorial vendran aquí més criteris de plans territorials parcials? Vendran aprovacions definitives de plans parcials com el del pla territorial de Pla de Mallorca?" Vostè ha de tenir un cert respecte a la gent del Pla de Mallorca, que són uns quants, així mateix, uns quants milers de persones, i els ha de dir: "El vostre pla -que jo tenc en el calaix- tal mes, tal dia o mai es durà aquí o, perdó, s'aprovarà definitivament per part del Govern del qual jo form part". Li he fet una pregunta molt concreta.

I sobre el tema del sòl rústic vostè em diu que sí, que té pràcticament enllestit el reglament. Home!, una mica més de xerrameca, ja que en demostra tenir tanta per altres coses, és a dir, com planteja el tema, quan està prevista la publicació del reglament, com aborda la qüestió..., una mica això i, a part, li vull remarcar una altra cosa: les seves famoses Directrius d'Ordenació Territorial diuen que es fan a Mallorca entre 2.000 i 2.500 habitatges anuals, la majoria irregulars. Hi ha qualque mesura del Govern respecte a aquesta qüestió, o ho deixam córrer? Pensa que la Llei de sòl rústic ja ha aturat definitivament aquest tema?, quines dades ens pot aportar respecte d'això, d'una minva important de la construcció en sòl rústic després de la Llei del sòl rústic aprovada l'any passat per aquest parlament?

I sobre el tema dels espais naturals també s'han fet preguntes molt concretes: les figures de planejament que marca la LEN, les veurem?, les té en cartera?, estan a punt, també?, o no? Segona: el projecte de gestió d'espais naturals reiteradament anunciat pel president Matas, etc., com està aquest tema? Hi ha gent en aquesta comunitat -entre d'altres el qui li parla- a qui interessa la gestió dels espais naturals.

EL SR. PRESIDENT:

Vagi acabant, Sr. Diputat, per favor.

EL SR. GROSSKE I FIOU:

Acab de seguida, Sr. President. Jo no sé si vostès sí o no; sospito que no, sospito que no, però n'hi ha que sí i, per tant, aquestes preguntes, que pot ser a vostè li semblen "xorrades", a nosaltres ens interessa la resposta, és a dir, si hi ha un model nou pensat pel Govern de gestió dels espais naturals, ens interessa saber quin és i, efectivament, una darrera pregunta que jo li he plantejat, és a dir, aquesta qüestió de si una nova política territorial del Govern podia afectar carreteres, poliesportius, camps de golf, pedreres, etc., si té o no cabuda dins el esquema del Govern.

La veritat és que vostè no ha contestat res, res, del que jo li he demanat. No ha aclarit ni una sola de les qüestions que es plantejaven en aquesta interpel·lació, i això fa que, efectivament, la hipòtesi de principi, Sr. Ramis, vostè no fa més que avalar-me-la segon a segon: vostès no van enlloc en política territorial, no en tenen, la improvisen, la transformen en política publicitària, però vostès no tenen ni instruments, ni objectius, ni ganes, ni voluntat, ni capacitat política per corregir la política territorial d'aquesta comunitat autònoma. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Per tancar aquests interpel·lació, en torn de contrarèplica, Sr. Ramis té vostè la paraula.

EL SR. CONSELLER DE MEDI AMBIENT, ORDENACIÓ DEL TERRITORI I LITORAL (Miquel Ramis i Socías):

Sr. President, senyores i senyors diputats, començaré aquesta rèplica dient i demanant disculpes a qui hagi al·ludit per la meua falta de mecànica o d'habilitat en l'ús de la paraula parlamentària, perquè res més enfora de la meua intenció que intentar ofendre o sortir del debat parlamentari que el president regula.

Una vegada dit això, he de dir que, efectivament, el Sr. Grosske o bé no s'ha llegit la seva pròpia interpel·lació o bé, efectivament, com ell deia que feia amb el meu director general, algú li redacta. Li llegiré, Sr. Grosske, no em queda més remei: "El debat públic obert pel propi Govern -pel propi Govern- en matèria d'ordenació territorial durant les darreres setmanes exigeix màxima transparència -màxima transparència- i, alhora, celeritat -celeritat- en la presa de decisions". És vostè, que ho diu, per escrit, no som jo, que ho dic; per tant, no puc entendre que em digui que ni ha demanat transparència ni ha demanat celeritat i que em digui que és molt fort que jo digui que vostè ha dit que el Govern ha obert el debat. Miri, ho diu vostè i per escrit; per tant, faci una reflexió o un examen de consciència o acomiadi a qui li redacta les interpel·lacions, perquè potser el problema és aquest.

I després diu: "Jo no he vengut a reproduir el debat de divendres passat", però, clar, no es pot sostreure a parlar-ne i dir que el president de la Comunitat va mentir respecte a la moratòria del Consell Insular perquè havia dit que no entraria dins les competències del Consell Insular, i quan diu això queda tan ample i es passa pel folro tots els informes jurídics que els propis lletrats d'aquesta cambra han emès, que significats juristes d'aquesta comunitat han admès, fins a cinc informes distints maneig jo, allà on diu clarament que el Govern, amb aquesta proposta de llei, no intervé en les competències del Consell Insular, i vostè encara diu que el president d'aquesta comunitat quan va dir això va dir mentides perquè així ho hem fet. Miri, li he dit abans, obri els ulls, Sr. Grosske, obri els ulls, llegeixi, llegeixi; la realitat, per molt que la negui, no deixa de ser realitat, continua essent vera, el que els he dit abans és vera. Vostè i tota l'oposició es pensen que per repetir moltes vegades una mentida per autosugestionar-se pensen que arriba a ser vera; no ho és, vera; per favor, llegeixin els informes, ho facin d'una vegada, perquè és que sembla que aquesta qüestió, que hauria de ser pacífica, no hi ha manera que hi entri una sola vegada.

Miri, constata -em deia a la seva primera part de la intervenció- que els planejaments municipals d'aquesta comunitat, Mallorca, parlen d'un sostre de 2.170.000 persones, més o manco, i Menorca i Eivissa 350.000 i 330.000 a cada una d'elles, 2.700.000 persones, i constaten que aquest sòl classificat, indistintament, dins urbà, dins urbanitzable, està sobredimensionat. Per tant, haurà d'estar d'acord vostè amb mi que una intervenció decidida per dur endavant una política territorial important no només pot fer esment dels urbanitzables, també s'ha d'intervenir, com va dir el president en el debat de l'estat de l'Autonomia, dins els urbans, també és important redimensionar els urbans existents en aquests moments a la Comunitat.

Em deia que l'article 44 de les DOT no el tranquil·litzava perquè la proposta que feia no era per vostè en absolut tranquil·litzadora. Bé, li puc ben assegurar que l'article 44 no es va fer per tranquil·litzar-lo; per tant, tampoc no és en absolut res rebutjable. Jo crec que aquest article 44 sí que respon a quina és en aquests moments la política de dimensionament del sòl classificat de la Comunitat per part del Govern. Els PTP, els plans territorials parcials, són els que al final, a través d'aquest instrument, es revisaran les classificacions de sòl urbanitzable del seu municipi dins l'àmbit territorial. En base a què?, en base a quins criteris? Miri, a les mateixes DOT s'hauran d'establir criteris del sostre poblacional que hi ha d'haver a cada illa, que després, efectivament, s'han de desenvolupar a través del PTP, i com que efectivament el Pla territorial parcial no estarà aprovat d'una manera immediata, a continuació de les DOT, sinó que es produirà un termini de temps important; no sé si seran dos, tres, quatre anys, dependrà de la voluntat, un poc, de cada consell insular, perquè la nostra proposta -com ja li he avançat abans- és que aquesta elaboració es faci conjuntament amb els consells insulars que així ho desitgin, pot tardar un temps. Bé, es fixaran uns criteris, també, que permetin, evidentment, anar a l'alça, desenvolupar dins uns certs nivells en base a uns percentatges, permetin que els municipis fixin el seu propi ritme de creixement per damunt..., millor dit, per davall el paraigua que suposa aquest percentatge, aquesta mesura transitòria que des de les DOT es fixaran. Per tant, el paper dels ajuntaments dins aquest disseny és molt important. El Govern des de sempre va dir que per dur endavant política territorial feia falta una participació activa dels propis ajuntaments, són els que millor coneixen la seva realitat física, la seva realitat geogràfica. Aquí és allà on nosaltres entrarem, precisament, a respectar la voluntat dels ajuntaments, perquè pensam que és imprescindible, dins uns marges, aquests marges que fixen les mateixes DOT.

És que m'ha fet moltes preguntes. M'ha demanat a veure què passava amb els 2.500 habitatges que es fan cada any. Jo li diré que la disciplina urbanística no depèn del Govern, vostè ho sap, no fa falta que li contesti. Evidentment la disciplina urbanística està, en aquest moment, en mans dels ajuntaments i tutelada pels consells insulars, precisament els consells insulars.

Quan es duran les DOT i en quin termini? Miri, dins el mes de gener seran aquí i li dic que després vénen els PTP; que estaran tres o quatre anys?, sí; que farà falta establir unes normes transitòries?, també és vera, també és cert, això, també és cert.

Indemnitzacions. Nosaltres no en pagarem ni una més de les necessàries, però el que sí li dic és que quan es vulnerin drets individuals, drets consolidats, hi ha una jurisprudència que en aquests moments està fent feina per pagar el mal, efectivament, causat que s'haurà de respectar i aquestes indemnitzacions s'hauran de fer efectives; més enllà del que marqui la llei?, no, el Govern no pagarà més enllà del que marqui la llei, no passi pena.

Per acabar, vostè deia que el Govern no vol anar, no va a cap lloc dins l'ordenació del territori, que allà on anam és a la destrucció del territori i que vostè no ho entenia. En fi, jo trob normal que vostè no ho vulgui entendre perquè no hi ha pitjor sord que aquell que no vol sentir. Sr. Grosske, ho vaig dir divendres i ho repetiré ara: el Govern havia de fer una política d'ordenació del territori buida, no s'havia d'atrevir a prendre mesures; aquestes mesures s'han pres, dins aquest procés. Les DOT seran aquí el mes de gener; supòs que ara em diran o quan arribin que no són les DOT que vostès volien; evidentment, la política territorial, la marcam nosaltres. S'han firmat convenis per elaborar els PTP a dues de les tres illes d'aquesta comunitat, i mantenim l'oferta de fer-ho a l'illa de Mallorca per dur endavant també política territorial. Sr. Grosske, el Govern governa...

EL SR. PRESIDENT:

Vagi acabant, Sr. Conseller, per favor.

EL SR. CONSELLER DE MEDI AMBIENT, ORDENACIÓ DEL TERRITORI I LITORAL (Miquel Ramis i Socías):

Sí, acab, President. El Govern governa; evidentment no fa la política que vostè voldria, però nosaltres sí sabem quina és la línia política, i és una línia política que està confirmada pel que vostè deia al final, pels vots que es necessiten i que són els que al final ni es compren ni es venen, es conquereixen amb la feina de cada dia, la feina que fa el Govern. Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies.

III.1) Proposició no de llei RGE núm. 4456/97, del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida de les Illes Balears, relativa a modificació del Decret 92/1997, de 4 de juliol, que regula l'ús i l'ensenyament de i en llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, en els centres docents no universitaris de les Illes Balears.

Passam al següent punt de l'ordre del dia, que fa referència a proposicions no de llei, i anam a veure la número 4456 presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida de les Illes Balears, relativa a modificació del Decret 92/1997, de 4 de juliol, que regula l'ús i l'ensenyament de la llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, en els centres docents no universitaris de les Illes Balears. Sr. Portella, té vostè la paraula.

EL SR. PORTELLA I COLL:

Gràcies, Sr. President. Senyores diputades, senyors diputats, desconnectarem uns instants del debat urbanístic i ordenació territorial, que sembla ser que monopolitzarà tota aquesta tardor en el Parlament i part de la primavera pròxima, i farem un apartat per parlar d'una qüestió que feia temps que no apareixia en el Plenari de la Cambra i que va monopolitzar els primers mesos de l'actual legislatura, com és la qüestió del català, de la llengua catalana i la normalització lingüística. Esper que el debat, la discussió que puguem tenir entre grups parlamentaris, sigui més educada o més normal, no tant crispada com la que protagonitza en ocasions el Govern quan parlam d'ordenació territorial i que, en aquest sentit, puguem fer camí i puguem anar avançant en una qüestió com aquesta.

El juliol del 1997 el Govern aprovà el que es va conèixer, el que es va batiar com a Decret de mínims. Esquerra Unida va presentar aquesta proposició no de llei immediatament a l'aprovació d'aquest decret. Ha passat més d'un any, des de la presentació d'aquesta proposició, i ara la consideram en aquest plenari d'avui capvespre. És molt de temps, un any, però el temps transcorregut no invalida el contingut d'aquella iniciativa. Es tracta d'una proposta de modificació sistemàtica del decret que regula l'ús i l'ensenyament de la llengua catalana en els centres d'ensenyament. Ja m'agradaria que el conseller d'Educació i Cultura fos present per seguir un poc el debat, no sempre és possible comptar amb ell, però en aquest cas concret d'avui tampoc no ho serà.

Nosaltres presentam un total de 25 propostes de modificació d'un decret que té 27 articles. D'aquestes 25 propostes ja anunciaré al President de la Mesa que, degut al temps transcorregut i als canvis haguts, en retiram 3, de les 25 propostes, que seran la número 10, la número 17 i la número 21, i queden únicament 22 propostes de modificació. No passaré a defensar cada una d'aquestes 25 propostes..., cada una d'aquestes propostes perquè el temps que tenim m'ho impedeix, sinó les que consider més rellevants. Hauríem pogut presentar -és cert- una iniciativa de caràcter general, parlar del Decret, motivar un debat, discutir el que ens sembla i fer una proposta general i deixar-ho així, que és com segurament quedarà, així com està, no hi haurà gaire modificacions del Decret, em sembla, però, bé, hem volgut fer una feina un poc més en profunditat i concretar quins eren els punts de discrepància, que són molts, amb el contingut del Decret i motivar també un debat entre els grups parlamentaris.

La publicació de qualsevol normativa que signifiqui un avanç en la presència de la llengua catalana a l'escola ha de ser rebuda, en principi, amb satisfacció, açò per començar, ha de ser rebuda amb satisfacció. És la primera vegada, després de tants d'anys d'inhibició, que el Govern decideix una acció institucional, si exceptuam l'Ordre Rotger, per promoure un avanç -perquè allò no era un avanç, segons el nostre mode d'entendre- per promoure un avanç en la implantació del català com a llengua vehicular en compliment de la Llei de normalització lingüística. Primer, per tant, la satisfacció. En segon lloc, la crítica general a la naturalesa i al contingut concret d'aquest decret. El Decret, així com s'ha publicat i desenvolupat fa poc en una ordre, no serà suficient -ens sembla- per garantir els objectius que marca la Llei de normalització lingüística. Hem de situar aquest decret dins el context sociolingüístic de les Illes Balears; és cert que aquest context té variables, matisacions insulars: no és el mateix context a Menorca que a Mallorca i que a Eivissa, i açò s'ha de tenir en compte, però, en general, la majoria de factors actuen a favor de l'expansió del castellà i de la regressió del català. És suficient llançar una observació panoràmica sobre la realitat social, cultural, educativa, dels mitjans de comunicació, etc., per adonar-nos d'aquesta realitat. En aquest context, igualar la presència de les dues llengües en l'àmbit escolar no és suficient per reequilibrar el procés: seria necessari, creim nosaltres, que la llengua catalana tengués un tractament discriminatori positiu, favorable, com a instrument de compensació a l'escola; només així es garantiria que efectivament en acabar el procés escolar tots els alumnes tinguin un domini adequat de les dues llengües.

Aquest decret no s'hauria d'haver batiat com a "de mínims". Si el llegim s'hauria d'haver batiat com a "de màxims", perquè considerem, creim, que açò és l'objectiu del Govern balear a l'hora de publicar aquest decret. Si la idea del 50% és l'objectiu final de Decret, trenca qualsevol possibilitat d'afavorir una política de normalització lingüística eficaç i adequada. I un altre aspecte: el Decret crea un marc normatiu; hi estarem en contra, hi estarem a favor, tendrem punts de discrepància, però a part d'açò l'Administració ha de crear els mecanismes i les condicions adequades per fer possibles els objectius que es pretenen en aquest decret, i en aquest decret hi ha dèficits importants; en primer lloc, no es preveu fer créixer la percepció social de la importància i necessitat del coneixement del català en acabar el període escolar. Si no es percep aquesta importància, aquesta necessitat, per molt de decrets que fem, per molta importància que li donem dins el període escolar, després no té conseqüències posteriors. No es preveu la dotació, a l'educació, dels mitjans i recursos adequats per fer possible el compliment del Decret, i tampoc no es preveu assegurar la consolidació de les línies d'actuació en polítiques d'estabilitat, tant d'estabilitat en plantilles en els centres, com d'estabilitat en les opinions, resolucions, que s'adopten als consells insulars.

Quant al Decret en concret, només vull destacar alguns articles. En primer lloc, l'article primer, quan es parla de la llengua catalana amb especial atenció a les modalitats de les Illes Balears i la literatura catalana fent incidència a les aportacions de les Illes, s'ensenyaran obligatòriament, etc., etc., no?

Demanam substituir aquest article per un que digui "la llengua i la literatura catalanes, amb especial atenció a les aportacions literàries produïdes a les Illes Balears" i continuar. Per què deim açò? Perquè el redactat del Decret pens que no és suficientment clar, i en certa manera és poc afortunat. En l'exposició de motius ja es recorda que la llengua catalana compta amb modalitats insulars a cadascuna de les Illes, ja es diu a l'exposició de motius, es diu al títol, i després el Govern ho repeteix article a article, moment a moment repeteix aquesta "pròpia de les Illes Balears", com si no ens poguéssim oblidar d'aquesta idea que ja sabem; de la mateixa que quan al mateix article no fa referència a les modalitats i varietats pròpies de la llengua castellana, sembla que seria millor mantenir la mateixa idea d'única en la diversitat quan es tracta de la catalana. Altrament, la referència a la llengua castellana creim nosaltres que no és justificada, quan es tracta d'un decret sobre l'ensenyament i ús del català a les escoles, que per tant la referència a la llengua castellana podria ser com la referència a un altre tipus d'assignatura, matemàtiques, física, etcètera; que no és justificada, que es tracta del català a l'escola.

Una altra qüestió que demanam canviar és quant a ampliar a l'article 6 tot el tema de recursos humans, materials, necessaris per a realitzar adaptacions curriculars. El tema és que quan vénen alumnes procedents d'altres àrees lingüístiques i vénen ja al començament del curs, durant el curs, etcètera. En l'article 6 es planteja aquest fet, i és un fet que es reproduïx freqüentment als centres escolars de les Illes Balears. És així i ho serà, atès que la nostra comunitat és receptora de molta migració que té orígens culturals diversos. L'atenció a aquesta diferència s'ha de fer amb els mitjans i recursos imprescindibles, no únicament indicant-ho en un decret. Estam donant als centres escolars una sèrie d'obligacions, i no els dotam de recursos humans i materials per dur-ho a terme.

Una altra esmena, la número 4, fa referència al termini, que es posi un termini de 4 anys, quan teníem 3 anys ja de l'Ordre Rotger, que havia d'acabar amb tots els centres escolars amb un projecte lingüístic propi, quan ja fa 11 o 12 anys que hi ha la Llei de normalització aprovada, posar ara un termini per arribar ja al segle XXI sense encara tenir el compliment dels mínims del còmput de 50% en català, 50% en castellà, nosaltres creim que és exagerat, i que en tot cas a partir d'aquest decret s'hauria d'establir un termini mínim molt més curt.

També feim una altra proposta, a l'article 10, així com es ralla de l'ensenyament en català fins a un mínim d'un 50%, quan es ralla del català com a llengua vehicular, no es diu fins a un mínim, sinó un còmput d'un 50%. Nosaltres introduïm dins l'article 10 aquesta idea de "com a mínim", que sigui realment un decret de mínims que tractam, que no sigui un màxim.

Una altra cosa que nosaltres volem corregir, l'esmena número 7, és que el projecte lingüístic, segons el decret del Govern, per aprovar-se s'ha d'obtenir la majoria qualificada del Consell Escolar. El projecte lingüístic entenem que forma part del projecte educatiu del centre, i creim que la majoria ha de ser la mateixa que fa falta per aprovar el projecte educatiu del centre, que no té per què ser més difícil aprovar el projecte lingüístic, i en aquest sentit feim una rectificació a l'article 10.

També a l'article 11 -i ho trobam important- el Decret del Govern diu: "quan a un centre es vulgui ampliar el còmput horari", sense definir si és el còmput d'ensenyança en català o en castellà, que això s'hauria de definir, "quan es vulgui ampliar el còmput horari farà falta el consens majoritari dels pares dels alumnes". Clar, aquí introduïm un element refrendatari en una qüestió que no té per què ser així. Per què no ha de ser així? Perquè el projecte lingüístic forma part del projecte educatiu del centre, perquè els pares estan representats dins els consells escolars, perquè els consells escolars són els òrgans per llei representatius del centre, i que prenen les decisions del centre; perquè els pares d'alumnes canvien d'un any a un altre, i es pot aprovar una cosa un any que pertany a pares d'alumnes que vindran un any següent, que ja no hauran pres aquella decisió, i perquè m'expliquin vostès..., bé, el Govern no hi és, però qualcú m'ho explicarà, què és açò del "consens majoritari", què és?, un 75%?, un 60%?, un 85%? Què és el consens majoritari? Açò és un fre, segons nosaltres, per evitar que aquest decret de mínims sigui un poc més que un decret de mínims, que vagi per endavant.

Hi hauria altres esmenes, altres propostes de modificació importants per explicar, i la principal tal vegada que em queda, perquè ja...

EL SR. PRESIDENT:

(...) hauria d'haver acabat.

EL SR. PORTELLA I COLL:

La principal, i ja explic la darrera, que és la 20, és que aquest decret també presenta una excepcionalitat a la disposició addicional. Presenta l'excepcionalitat que els centres estaran exceptuats de complir amb aquest decret en els articles 7, 8, 10, etcètera, de donar compliment a aquest decret si no compten amb el personal preparat per donar compliment a aquest decret. Açò és un excepcionalitat que pot fer inviable tot el contingut del Decret, i que per tant nosaltres trobam -i per açò feim una esmena de rectificació també a aquest punt, que s'hauria de corregir en el sentit que l'Administració autonòmica es farà càrrec perquè aquests centres educatius puguin tenir recursos humans i materials per donar compliment a aquest decret.

(El Sr. Vicepresident segon substitueix el Sr. President en la direcció del debat)

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies. Grups que vulguin intervenir? Grup Mixt? No vol intervenir. Té la paraula el Grup Parlamentari Nacionalista.

EL SR. PONS I PONS:

Gràcies, Sr. President, senyores diputades, senyors diputats. Procuraré no repetir les opinions ni les valoracions que ha fet el Sr. Portella, que compartesc, i fer un comentari sobre el fet mateix de l'existència d'aquest decret que regula l'ús i l'ensenyament de i en llengua catalana, que ara és objecte de debat, i que al nostre entendre la seva mateixa existència ja reflecteix l'anormalitat en què es troba la nostra llengua dins el seu propi territori. En els territoris castellans de l'Estat espanyol, o a Alemanya, o la Itàlia central, no es regula l'ensenyament de la llengua del territori, sinó que s'enseny totalment en la llengua del territori, i es fa així com la cosa més normal del món, com allò que és lògic, raonable, just, convenient, indiscutible... A Balears allò que hauria de ser normal és excepcional. L'ensenyament de i en la llengua pròpia és allò que s'ha d'implantar per decret. En canvi el castellà com a llengua de l'ensenyament sembla que està implantat en el nostre sistema educatiu per dret natural.

Dins aquesta situació lingüística, que des de la més elemental sociolingüística i des de la nostra opinió com a grup polític, és ver que el Decret 92/1997 pot ser una passa cap endavant. Dependrà del grau de convicció i d'eficàcia d'aquells que l'apliquin. En qualsevol cas el fet que pugui ser un decret que produeixi resultats positius no lleva que sigui grotesc que el nostre idioma dins el seu propi territori s'hagi d'implantar amb calçador, com si fos l'idioma forà. Allò que succeeix als països lingüísticament normals és que l'idioma propi és l'utilitzat com a llengua de l'ensenyament, de manera generalitzada, habitual, sense que ningú pugui arribar a pensar que qüestionar aquest principi no representa un atemptat contra el més elemental sentit comú.

A Balears, on malauradament hem interioritzat històricament un sentiment profund de colonitzats, ens hem d'alegrar primer perquè hi va haver una llei de normalització lingüística que despenalitzava l'ús del català, després perquè hi hagué un decret, aquest, que fins i tot en fomentava parcialment el seu ús. Evidentment aquesta no és la via lingüística que el nostre grup parlamentari consideraria la pròpia d'un país que aspira a una cosa tan elemental com és a la preeminència del seu idioma propi, i evidentment a la generalització de l'idioma propi del país dins tots els àmbits educatius i altres àmbits socials.

Aquesta proposició no de llei que ha presentat el Grup d'Esquerra Unida, que es veu malauradament amb molt de retard -no sé si aquest retard és tècnicament explicable, o no sé quina altra raó pugui explicar-ho- és una proposició no de llei que des del nostre punt de vista precisa, millora, introdueix majors nivells d'exigència, substitueix el caràcter potestatiu, que moltes vegades trobam en el decret vigent del Govern, per unes altres mesures que tenen un major compromís d'obligatorietat, i per això votarem que sí a totes les esmenes que sobreviuen de la proposició no de llei, que són totes les presentades, exceptuant la 10, 17 i 21, que el Sr. Portella ha retirat, i que no són evidentment unes esmenes absolutament semblants a les que probablement hauríem redactat nosaltres, que per ventura no tenen els matisos que nosaltres els hauríem donat, però és evident que en qüestions de redactats allò que importa sobretot és la substància, i en la substància sí que hi estam fonamentalment d'acord, i per això el nostre grup donarà suport a aquesta proposició no de llei, amb l'esperança que aquell decret que es va promulgar fa més d'un any, i que en aquests moments se suposa que s'està implantant a partir de l'impuls del Govern, millori i per tant sigui més eficaç. Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. I passam a la intervenció per part del Grup Parlamentari Socialista. Sr. Tur.

EL SR. TUR I TORRES;

Sr. President, senyores i senyors diputats, Sr. Portella, la veritat és que ens planteja aquí una pràctica parlamentària que podríem nova, que és pretendre esmenar un decret amb la tramitació a Plenari, com si d'una llei es tractàs, com si esmenàssim en la tramitació parlamentària un text legal. Però en qualsevol cas, i reconeixent que això comportaria tal com està presentat un debat molt tècnic i molt puntual, article per article en funció de les propostes que plantegen vostès aquí, jo no hi entraré, per no allargar innecessàriament aquest debat. Donarem suport al conjunt de les propostes que fan vostès, perquè compartim l'objectiu general que es desprèn, que és el de fomentar, el de millorar els instruments i els mitjans per a l'ensenyament de la nostra llengua, de la llengua catalana. És cert que es desprèn d'aquest decret una regulació que és molt millorable, que és una regulació fins i tot jo diria temerosa, feta amb manca de decisió, de valentia. Un exemple concret pot ser la reiteració cada vegada a continuació que s'empra la paraula "llengua catalana", "pròpia de les Illes Balears", amb una redacció que es fa fins i tot enutjosa i innecessària, haver de repetir contínuament aquesta expressió, i que tots sabem per què es fa, i el que comporta aquesta redacció, temerosa diria jo, d'aquest decret que regula l'ensenyament de la llengua catalana.

Per tant, li repetesc que li donarem suport en el seu conjunt, però vull fer dues consideracions, per si les vol tenir en compte. La proposta número 11, per una qüestió de coherència, vostès proposen substituir a l'article 15 "les assignatures de llengua i literatura catalanes i de llengua i literatura castellanés" per "les assignatures de llengua catalana i literatura i de llengua castellana i literatura", vostès a la seva proposta número empen precisament aquesta terminologia que aquí pretenen esmenar al Govern. Potser convendria que en prenguéis nota i també ho corregís. I a la seva proposta 13, crec que és incorrecte pretendre "varietat dialectal", quan a l'article del Decret fa referència que a l'educació infantil s'empra la varietat dialectal de l'entorn de l'infant. Vostès proposen canviar-ho per "els registres lingüístics adequats a l'entorn". Jo crec que la definició de registres lingüístics és una altra, jo crec que en aquest cas concret és més correcta la redacció del Decret, de "varietat dialectal", perquè fa referència precisament a això, a la varietat dialectal que es parla a l'entorn d'aquell infant.

En qualsevol cas, fetes aquestes dues matisacions, repetesc que li donarem suport, perquè compartim globalment l'objectiu que vostès plantegen. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies. Per part del Grup Parlamentari Popular, Sr. Flaquer, té vostè la paraula.

EL SR. FLAQUER I RIUTORT:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. També serem molt breus des del nostre grup, per dues raons: una formal, perquè entenem que no és aquest el procediment més correcte, parlamentàriament parlant, per esmenar via proposició no de llei un decret que en aquests moments està en vigor; i també raons de fons perquè, com és sabut, el Decret 92/97, que regula l'ús i l'ensenyament de i en llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, és un decret que ha tingut aplicació durant el propassat curs 97/98, és un curs on s'han començat a desenvolupar les disposicions que marca aquest decret, i que en aquests moments, com tots vostès saben, la Conselleria d'Educació du a terme l'estudi de les dades de la implantació i de la incidència que ha tingut precisament el desenvolupament d'aquest decret durant el curs acadèmic passat. Entenem que és prudent i és de precaució esperar les conseqüències d'aquest estudi, d'aquest seguiment que fa la Conselleria del compliment i de l'aplicació d'aquest decret abans de proposar una modificació en profunditat via proposició no de llei, que és tal com ho planteja el Grup Parlamentari d'Esquerra Unida. No obstant això, sí crec que el conseller en el seu moment ja va reafirmar la seva postura en el sentit que una vegada que s'hagi acabat d'aplicar aquest decret, que s'hagi vetlat quin és el seu grau de compliment, és naturalment possible que hagi de ser modificat o millorat en els termes que siguin oportuns, però entenem que en aquests moments, per raons de forma, i per raons fins i tot temporals, que només duim un any d'aplicació d'aquest decret, no és convenient l'aprovació d'aquesta proposició no de llei. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies. Sr. Portella, vol tornar a fer ús de la paraula? Té vostè la paraula.

EL SR. PORTELLA I COLL:

Gràcies, Sr. President. Primer de tot vull agrair als grups Socialista i Nacionalista el suport que donen a aquesta proposició no de llei, i agrair particularment la intervenció del diputat Sr. Damià Pons, que ha situat aquesta proposició no de llei dins el context general del Decret, de l'excepcionalitat d'aquest decret a les Illes Balears. També agrair al portaveu del Grup Socialista, Sr. Vicent Tur. Quant a l'observació que ha fet a l'article 13, quan posa en dubte el canvi de "varietats dialectals" per "registre", és perquè en el contingut del Decret sembla que s'intenta evitar el contacte dels infants amb els registres cultes, i que només s'intenta atracar l'ensenyament a les varietats col·loquials, i allunyar-los de la llengua culta, i en aquest sentit està posada la nostra esmena al Decret.

El portaveu del Grup Popular diu que no és un procediment correcte presentar esmenes a un decret. És un procediment, si ha arribat, Sr. Damià, que vostè s'ha interrogat com és que arriba un any i mesos més tard, és perquè el Grup Parlamentari d'Esquerra Unida som tres diputats, i com que ens toca una quota de proposicions al plenari, arriba quan la llista cau, i ha arribat ara. No és la nostra voluntat, la nostra voluntat era que s'hagués tractat immediatament presentada. El portaveu del Grup Popular, que no s'ha esbravat massa en la defensa del Decret, diu que no és un procediment correcte presentar propostes de modificació concretes al Decret. És correcte, des del moment en què un grup polític ho presenta és perquè ho pot fer. Haguéssim pogut presentar una proposta de revocació del Decret, haguéssim pogut presentar una proposta de crítica al Decret, hem presentat 23 propostes de modificació del Decret. I per què ho hem fet? Ho hem fet perquè estam segurs que les propostes que presentam, fins i tot de forma, el Grup Popular les hagués pogut assumir perfectament. Així com el Grup Popular, per exemple, defensa dins el Decret -i ho defensa article rere article- el tema de les modalitats insulars; es va fer un petit estudi a Menorca sobre quines modalitats insulars ha emprat el redactor d'aquest decret. Varen trobar 20 modalitats mallorquines, i zero modalitats menorquines. Ja que el Govern balear ralla de potenciar les modalitats insulars, en aquest decret no n'hi ha cap de menorquina, de modalitat, i n'hi ha una vintena de mallorquines, en un estudi que varen fer. Açò era una de les esmenes que es podia corregir.

Hi ha moltes altres esmenes de caràcter formal que es podien corregir, però no era aquest el contingut de la intenció. El contingut de la intenció era motivar un debat. Nosaltres ja hem dit per començar que remarcàvem el fet del pas positiu que representava la publicació d'aquest decret després de tant de temps, però també hem de remarcar la crítica, i aprofitam aquesta intervenció per remarcar els punts de crítica que intentàvem solucionar de forma constructiva, esmena per esmena, que vostès n'hagueren pogut triar ics o no. En tot cas, creim que és un pas insuficient dins el nostre context sociolingüístic, és insuficient, que requereix la llengua dins l'educació mesures de discriminació positiva. És un pas tardà, si tenim en compte els anys que han transcorregut d'ençà l'aprovació de la Llei de normalització lingüística, i si tenim en compte la inhibició del Govern balear durant tots aquests anys. És un pas també indecís, per les ambigüitats que presenta el Decret a l'hora de definir la llengua, i per les excepcionalitats que permet, que poden fer inviable el resultat d'aquest decret. És un pas en fals, quan el decret no preveu instruments i recursos materials i humans suficients per fer front a algunes de les obligacions que dona a les escoles. És un pas de vigilància controlada, quan qualsevol superació del còmput previst apel·la a un possible consens majoritari dels pares dels alumnes d'un col·legi; açò és un pas amb vigilància controlada, que és introduir un element de decisió dins les escoles fins ara desconegut. Esper que no faci falta el consens majoritari dels pares dels alumnes per un currículum d'història, o d'una altra assignatura, esper. És un pas que no sembla plantejar-se com a transitori; vostè ho ha dit, però no ho sembla, sembla definitiu aquest pas que es dona amb el decret.

I açò ho opinam nosaltres, ho opina Obra Cultural Balear, quan presenta les seves propostes al Decret; ho opina la Universitat de les Illes Balears, quan li va plantejar una carta amb les seves observacions a aquest decret, una universitat que record que forma juntament amb el Govern balear el que es diu Consorci per al foment de l'ús de la llengua, etcètera; per tant a tenir en compte. Coincideix amb molts dels punts que nosaltres hem expressat aquí. Per tant nosaltres a partir també d'aquestes aportacions de la Universitat, de l'Obra Cultural Balear, de centres d'ensenyament, de professionals que hi han fet feina, aportàvem 23 propostes de rectificació del Decret, perquè vostè diu "ara es comença a implantar, no es pot modificar", o sí que es pot modificar. Per què no es pot modificar? Clar, que es pot modificar, si és en el sentit que vostès troben que d'aquesta forma milloraria el contingut del Decret. Vostès no ho creuen així, i no hi estaran d'acord.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Sr. Flaquer, molt breument, té vostè la paraula.

EL SR. FLAQUER I RIUTORT:

Moltes gràcies, Sr. President. Efectivament molt breument, assenyalar que no podem compartir determinades opinions: en primer lloc que va ser un decret no massa ben acollit, no és cert, perquè va ser fruit del consens amb la major part dels sectors de la comunitat educativa, i vostè ho sap i ho coneix. En segon lloc recrimina, i un dels components més importants d'aquesta proposició no de llei és precisament intentar esborrar d'aquest decret totes les referències continuades al matís, importantíssim per a aquest grup, de "llengua catalana, pròpia de les Illes Balears". Nosaltres en volem fugir, de la uniformització, i volem respectar i potenciar aquestes modalitats lingüístiques insulars. Per ventura és això el que ens separa a nosaltres de vostès, per ventura tal vegada sigui això.

Recursos: el Decret no té per què incorporar ni preveure recursos, els recursos naturalment vénen, com li he dit abans, amb el seguiment del compliment i de les disposicions que en aquest moment la Conselleria du a terme per desenvolupar i aplicar aquest decret. Els recursos, naturalment que hi són. No fa falta que els marqui el Decret.

Parla d'una certa sensació de vigilància, perquè dels membres que han d'aprovar determinat projecte lingüístic hi formen part els pares. És que nosaltres entenem que la comunitat escolar és qualque cosa més ampla que els professors. La comunitat escolar també suposa els pares i els alumnes, i també aquests han de poder decidir quin és el projecte lingüístic del seu centre, i això queda reflectit perfectament a aquest decret, que la comunitat educativa i escolar és molt més ampla que només els professors, amb tota la importància que naturalment han de tenir els docents, però també els pares i els alumnes.

I quant a transitori, miri, no hi ha cap norma jurídica que sigui definitiva. Aquest decret surt al món d'aquesta comunitat autònoma per intentar complir una funció social, la de normalitzar l'ús de la llengua catalana a les escoles. Naturalment que en el moment en què aquesta funció s'hagi vist complerta, és susceptible de modificacions. L'únic que li deim avui, un any després de la seva aprovació, és que no entenem que hi hagi motius suficients per procedir a aquesta modificació. Res més, moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PORTELLA I COLL:

Qüestió d'ordre, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Sí, Sr. Portella.

EL SR. PORTELLA I COLL:

Per rectificar un punt. El Sr. Flaquer en la seva darrera intervenció ha dit que ens oposam a la participació dels pares, a la decisió dels pares, alumnes, comunitat escolar. No és així, nosaltres creim que està bé que la decisió es prengui dins els consells escolars, on hi són presents aquests sectors de la comunitat educativa. Del que nosaltres estam en contra és de la idea de consens majoritari dels pares, que no s'especifica. Que quedi clara aquesta qüestió.

EL SR. PRESIDENT:

Aclarit, idò, aquest tema i aquest punt, passarem a la votació.

Senyores i senyors diputats que votin a favor d'aquesta proposició no de llei presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, es volen posar drets, per favor? Poden seure, gràcies.

Vots en contra, es volen posar drets? Poden seure, gràcies.

Abstencions?

Vots a favor, 27; en contra, 31; cap abstenció. Queda rebutjada aquesta proposició no de llei.

III.2) Proposició no de llei RGE núm. 6018/97, del Grup Parlamentari Mixt, relativa a Pla de formació i ocupació juvenil.

I passam a la proposició no de llei presentada pel Grup Parlamentari Mixt, número 6018/97, relativa a Pla de formació i ocupació juvenil. Per defensar-la té la paraula la portaveu del Grup Parlamentari Mixt, Sra. Maria Antònia Munar.

LA SRA. MUNAR I RIUTORT:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Els joves de la nostra illa se senten pobres. Això és el que diu el darrer estudi que s'ha fet per Càritas, i que si tenim en compte que som la comunitat més rica de tot l'Estat espanyol, almanco ens ha de fer reflexionar i pensar per què els nostres joves se senten en una situació de marginació. És per aquest motiu que Unió Mallorquina pretén amb aquesta iniciativa omplir un buit existent a la nostra comunitat autònoma en relació a la política laboral i de promoció del treball dirigida principalment als col·lectius més afectats per l'atur i per la manca de possibilitats de la inserció dins del mercat laboral.

Les dades i els estudis són significatius, i posarem alguns exemples: L'avanç de l'informe Joventut Espanya de l'any 96, que va promoure el Ministeri d'Afers Socials i Treball, destaca l'aspecte que d'alguna manera un tant per cent de joves entre 15 i 29 anys, en total el 54%, estan aturats. És un tant per cent important, el mateix que diu l'enquesta Jove 1999, en el sentit que quasi la meitat dels joves té en aquests moments com a activitat l'estudi, i no s'ha pogut insertar en el món laboral. Hi ha un tant per cent importantíssim, un 18,2% de joves que ni estudien ni treballen. La inserció laboral mai no és satisfactòria entre els nostres joves abans dels 20 anys, i l'ocupació entre aquests joves de menys de 20 anys és molt escassa. També la memòria del Consell Econòmic i Social de 1996 és molt clarificadora, diu que els més joves són els que viuen pitjor. Per edats, diu l'informe que les majors taxes d'atur es localitzen en el tram de joves entre 16 i 24 anys, i també afegeix que la meitat dels aturats són joves de menys de 30 anys, i que la meitat d'aquests joves de menys de 30 anys fa més d'un any que cerca feina. I això respon a dades i a informes que es tenen en compte a nivell d'Estat, però que també són recopilades per l'estudi sobre joves de la Conselleria de Presidència de l'any 1997.

També tenim xifres de l'atur juvenil a les nostres illes, recollides pels estudis del Govern, i en concret pel Butlletí de l'Estadística, que edita la Conselleria d'Economia i Hisenda, en què ens diu que per al primer i segon trimestre del 97 es tenien en compte amb una taxa d'aturats de joves entre 16 i 19 anys d'un 40%. Quant a les xifres de població entre 20 i 24 anys, el mateix diu que hi ha una taxa d'atur del 25%. Si se suma la primera i la segona, la xifra és que els joves entre 16 i 24 anys en un 65% estan aturats. Per tant, aquestes xifres jo crec que ja són justificatives com perquè s'actui i perquè realment es consideri un dels principals problemes que té aquesta comunitat en matèria de joves i en matèria d'inserció laboral. S'han de prendre, doncs, mesures en matèria de formació i d'incentius a l'ocupació. És en aquest sentit que creim que el nostre mercat laboral depèn en part de l'estructura productiva d'aquestes illes, i que ha de ser un mercat flexible, capaç d'adaptar-se als cicles econòmics interanuals, i també, com no, als canvis tecnològics, i ho ha de fer a través d'una població que sigui de cada dia més formada, uns joves de cada dia més formats.

Els poders públics de la Comunitat, el Govern balear, que és l'administració en aquest moment competent, ha de ser capaç d'articular polítiques laborals i polítiques formatives capaces de superar els entrebancs per a la inserció en el mercat del treball de tots els nostres joves; garantir una oportunitat per a aquells que han abandonat els seus estudis, un tant per cent, com hem vist, important, i que no tenen una formació adient per ocupar un lloc de feina dins les nostres empreses. També garantir una oportunitat de futur per a tots aquells joves que, tenint una formació adequada, com és la de tècnic o de tècnic universitari, no tenen encara experiència laboral, aquella experiència que sempre demanen les nostres empreses.

I això és el que pretén aquesta iniciativa que avui defensa Unió Mallorquina. Volem tenir joves preparats i, sobretot, joves que facin feina. No podem tolerar que siguin els joves qui diguin, ells mateixos, que són qui pitjor viuen dins la nostra comunitat, segons aquest informe del Ministeri d'Afers Socials. No podem consentir que les capes de població més joves siguin les que tinguin en aquest moment un major grau d'empobriment. Jo crec que tots tenim l'obligació, i el Govern, també, la responsabilitat d'evitar que els joves tinguin taxes d'atur tan elevades, del 25 al 40% de la població. Hem de ser capaços d'oferir una oportunitat de futur a tots aquests joves, que són ciutadans de les Illes Balears i que, segons la propaganda oficial, van bé, tots anam bé, ho tenim tot per aconseguir-ho tot, doncs, és important aconseguir també feina per als nostres joves.

Per això, Unió Mallorquina presenta aquesta proposició no de llei, per la qual insta el Govern que elabori un pla de formació i ocupació juvenil. Unió Mallorquina insta el Govern que posi en marxa mesures dins l'àmbit laboral i formatiu, que inclouran, entre d'altres aspectes, en primer lloc, establir la modalitat de formació professional compensatòria i complementària, que té per objectiu incentivar les pràctiques dels joves dins les empreses, com un mecanisme per frenar el cercle de la manca de qualificació i experiència professional; un segon apartat, on s'inclou la formació empresarial per als joves titulats universitaris, l'actual sistema d'educació universitària aboca la majoria de joves titulats a aspirar a una plaça de funcionari o, el que és pitjor, els aboca a frustració professional. Per tant, es tracta de canviar les mentalitats i d'aprofitar la formació d'aquests joves per desenvolupar l'esperit empresarial contra l'esperit funcional.

També la proposta que fem incideix en la formació de noves tecnologies. Vivim un moment de canvis tecnològics, aquests són molt ràpids, i, per tant, els nostres joves han de tenir l'opció d'accedir al coneixement de noves tecnologies per adaptar-se a les exigències d'un mercat molt permeable i molt flexible als canvis. Un altre punt on s'ha d'incidir des del pla de formació i ocupació és el de l'autoocupació, la creació de cooperatives de societats laborals i de treball associat i de societats agràries de transformació integrades per joves, perquè, al nostre entendre, l'autoocupació és moltes vegades una sortida oportuna per a joves que tinguin iniciativa. Finalment, un altre punt important de la proposta d'Unió Mallorquina és la necessitat d'establir incentius i estímuls per al foment d'iniciatives empresarials dins del món rural. La finalitat d'aquestes accions ha de ser, per una banda, oferir oportunitats a tots aquells joves del camp perquè tinguin la formació i el suport necessari per dedicar-se a aquesta activitat agrària, i d'altra banda, garantir la renovació generacional dins el món agrari, és a dir poder substituir una població agrària de cada dia més envellida per una població de cada dia més jove, i finalment també millorar i rendibilitzar els processos productius i la comercialització en el camp.

Per tot això, Unió Mallorquina demana el vot favorable a aquesta iniciativa, jo diria que per tres raons principals:

Primera, perquè s'ha constatat que en aquesta comunitat no s'ha fet res que no siguin estudis, no s'hi ha fet res pràctic avui per avui per a la joventut d'aquestes illes, cap iniciativa, cap proposta que pretengui millorar la situació socioeconòmica d'un sector importantíssim de la nostra societat. Som l'única comunitat que no ha posat en marxa mesures dirigides a la integració laboral dels més joves, no basta amb dir, com va dir el president al debat de l'estat de l'autonomia, que som una comunitat d'oportunitats, això després s'ha de demostrar, s'ha de veure. Les xifres de l'atur jove i els informes de Càritas i Sa Nostra demostren tot el contrari, totes les comunitats, incloses les del PP, tenen plans i normes per lluitar contra l'atur jove, nosaltres, avui per avui i en aquesta comunitat, encara no n'hi tenim cap.

En segon lloc, perquè la iniciativa legislativa que avui presenta Unió Mallorquina creim que suposa un avanç en l'aplicació de polítiques constructives que podran fer possible que aquesta comunitat, la més rica, també ho sigui en el sector de població, importantíssim, els joves, que són un dels models que pitjor viuen en aquest país. És molt possible que això ajudi a rebaixar les xifres de pobresa i de marginació que ens assenyala aquest informe de Càritas o, com l'informe de Sa Nostra, que és realment preocupant.

Esper que a partir d'avui la nostra comunitat autònoma i el govern balear també puguin dir que els nostres joves tenen una oportunitat. Ho tenim tot per aconseguir-ho tot, ho hem d'aconseguir també per als nostres joves, i aquesta és la proposició per aconseguir-ho que fa Unió Mallorquina, esper que tenguí el suport de la majoria d'aquest parlament. Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Diputada. Torn d'intervenció per fixar la posició per als diferents grups parlamentaris. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, Sra. Thomàs, té vostè la paraula.

LA SRA. THOMÀS I ANDREU:

Sí, Sr. President. Senyores diputades, senyors diputats. El Grup Parlamentari d'Esquerra Unida dóna suport a aquesta proposició no de llei presentada pel Grup Parlamentari Mixt.

El primer punt, dubtàvem si, tal com ve redactat, hauria de ser un pla de formació i ocupació juvenil, donat que l'any 1996, arran d'una interpel·lació d'aquest grup parlamentari, d'Esquerra Unida, es va aprovar una moció on s'acordava per part del Parlament instar la creació o elaboració d'un pla integral cap a la joventut, el qual, des de l'any 96, encara no s'ha dut a terme, i no sabem..., nosaltres entenem que, dins el Pla integral de la joventut, que s'ha d'elaborar, hi hauria un apartat dedicat a l'ocupació a la formació juvenil. De tota manera, tenint present que duim dos anys de retard des d'aquell mandat parlamentari i coincidint també que el Grup Parlamentari d'Esquerra Unida ha presentat una proposició no de llei sobre instar el Govern a l'elaboració d'un pla d'ocupació balear general, entenem que aquesta proposició del Grup Mixt, si s'aprovàs, podria entrar perfectament dins les polítiques d'ocupació que hauria de tenir el Govern balear i, per tant, donam suport també a aquest primer punt.

Respecte de tots els altres punts, hi coincidim. Sobretot, volem remarcar el tercer, quan es parla que es finançarà íntegrament, per crèdits consignats en els pressupostos de l'any 99, evidentment, no posa la data perquè passa el mateix que amb l'anterior proposició no de llei, aquesta s'ha presentat el novembre del 97 i la debatem l'octubre del 98, per tant, entenem que quan parla dels pressupostos generals de la comunitat autònoma, fa referència a l'any que ve, a l'any 99, i precisament explica que sigui un finançament sense perjudici de les consignacions que puguin venir del Fons Social Europeu i d'altres administracions o entitats i institucions col·laboradores. Em sembla important això perquè significaria destinar doblers propis, recursos propis, a aquest pla d'ocupació juvenil.

I respecte a l'execució dels programes que esmenta la proposició no de llei, igualment coincidim amb tots ells, però ens agradaria que, si de cas tengués èxit aquesta proposició no de llei, per a la concreció d'aquests programes i per a la concreció del debat pressupostari, evidentment, al Pla de formació i ocupació juvenil d'aquesta comunitat autònoma hi participassin els sindicats representatius i les organitzacions juvenils més representatives, i, per tant, així com a la proposició no de llei es parla d'una sèrie de programes, que fos obert a la possible ampliació d'aquests amb altres que poguessin aportar la participació ciutadana.

De tota manera, dubt que s'arribi a la unanimitat per a aquesta proposició no de llei, però si s'hi arribàs, pens que hi ha temps i possibilitats de poder-ho dur a terme l'any 1999. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Diputada. Per part del Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista, Sr. Sansó, té vostè la paraula.

EL SR. SANSÓ I SERVERA:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats, de tots és sabut que el món de l'ocupació és sotmès a continus canvis que afecten la població en general i, sobretot, els joves. Aquests canvis són espectaculars, velles professions desapareixen, altres de noves sorgeixen i la majoria es transforma.

Un dels factors de risc al qual està potencialment exposada la joventut és el de l'atur. Des del Grup PSM-Entesa Nacionalista, entenem que el mercat laboral és més fàcil per a les persones qualificades que per a les no qualificades. Per això, és tan important avui disposar d'una bona formació amb l'objectiu de lluitar contra aquesta precarietat del món laboral mitjançant una oferta de treball de major qualitat que la que existeix actualment.

És cert que hi ha més gent que mai fent feina, però també és cert que bona part d'aquestes ocupacions ho són només per a la temporada alta i en llocs de feina de baixa qualificació. Hi ha estudis que afirmen que les Illes Balears són una de les comunitats amb menor nivell de qualificació laboral, en conseqüència, l'impuls cap a la formació és a les Illes Balears encara més necessari que a d'altres bandes. Pensam que aquest parlament s'ha de mentalitzar i mentalitzar els joves per a un procés de formació contínua com a element que garanteixi trobar i mantenir un lloc de treball. Aquesta és una tasca amb la qual estam compromesos, ja que el problema de l'atur va molt imbricat amb la formació. Sens dubte, la Conselleria de Treball dedica molts milions a la formació, però, des del Grup PSM-Entesa Nacionalista, consideram que són encara insuficients i, per això, creim que encara és necessari encara dedicar més esforços i més doblers a la formació, col·laborant-hi, com es fa, però entenem, com dic, que s'ha de dedicar més col·laboració a les empreses privades per fomentar la creació de llocs de treball i camps de pràctiques, com demana també la proposició no de llei.

També entenem que l'aparició de noves tecnologies ha suposat també la modificació del mapa laboral amb un desplaçament de treballadors del sector industrial al sector serveis i l'aparició de nous perfils professionals. Res no és igual ara que fa un parell d'anys.

Per tot això, com dic, i perquè creim que la proposició no de llei va en camí de fomentar aquesta formació, encara molt més que com es fa, tindrà el nostre vot favorable, i esperam, com ja s'ha dit, que es pugués aprovar.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Per part del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la diputada Sra. Carme Garcia i Querol.

LA SRA. GARCIA I QUEROL:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. La proposició no de llei que ens duu avui el Grup Mixt davant aquest parlament és sobre un pla de formació i ocupació juvenil per a joves entre 16 i 30 anys. La gent que en aquests moments té entre 16 i 30 anys serà la pròxima població madura activa els pròxims vint anys, els vint anys que comencen ara i que segueixen, i començaran a tenir seixanta anys a partir del 2028. Tot això sembla molt llunyà, passa com en aquelles pel·lícules que anaven més enllà del 2000, i ens semblava que arribarien molt lluny.

Aquesta cuer de joves de què rallam i la proposició que ens presenta el Grup Mixt és la cuer que formarà el futur d'aquesta comunitat autònoma, és la cuer que cobrarà les pensions del que ara treballen, és la cuer que veurà la seva vida determinada pel tipus d'ocupació que tenen en aquest moment, i tots sabem que el tipus d'ocupació que té un jove, el tipus d'ocupació, els contractes a què accedeix, els tipus de contractes que tenen, els tipus de feina que fan, la qualificació d'aquesta feina i el sou que cobren ella influirà sobre el tipus d'habitatge que tinguin, sobre la família que tendran, sobre la qualitat de vida que tendran i també sobre les pensions que tendran al final de la seva vida activa.

Quina és la situació de partida? La situació de partida és, en general, que el 93% de la contractació és temporal, en general, però també per als joves; el 60% dels contractes és de menys de sis mesos, i el 30% de menys de tres mesos; l'atur juvenil és del 40% i, si són dones joves, del 44%, en aquesta comunitat, i que hi ha menys estudiants universitaris que a la resta de comunitats autònomes. El representant del PSM ho ha exposat ben clar: els joves tenen feines i deixen d'estudiar per fer aquestes feines, i les feines que fan són feines d'estiu, de temporada, de baixa qualificació i amb baixos sous; bé està als 16 o 17 anys, però l'inici de la seva vida laboral és bastant precari, de començament, i el futur que els espera, més, apart que no s'estudiï per altres motius, com beques o facilitats per anar a la universitat, o que les carreres universitàries siguin prou motivadores.

Però, a pesar que tenim dades sobre la situació laboral dels joves, encara ens queden per fer molts preguntes: Quants joves hi ha contractats i per quins temps de contractes?, quins temps de contractes tenen els joves d'aquesta comunitat autònoma?, quants joves hi ha a l'atur que cerquen la primera feina i quant temps passen cercant la primera feina?, quan accedeixen a un contracte de feina, quant temps el tenen, aquest contracte de feina?, quines probabilitats tenen que, en el seu primer contracte, puguin accedir a un lloc de feina estable?, és motivadora la formació que es dóna, amb els mils de milions de pessetes que s'hi gasta la conselleria?, que no són mils, uns mils de milions de pessetes es gasta la conselleria en formació, és atractiva per als joves?, hi acudeixen els joves?, hi van els joves, als cursos que s'ofereixen?, és de l'interès dels empresaris?, perquè encara és molt més important que les persones que surten formades d'aquests cursos tinguin el que hauria de ser el seu objectiu, trobar un lloc de feina; és adequada la formació reglada de secundària que es dóna a la nostra comunitat autònoma perquè els joves en surtin també formats per poder treballar a les disponibilitats de feina que tenim a les nostres comunitats autònomes? Totes aquestes preguntes i moltes d'altres s'haurien d'incloure en un pla, i nosaltres votarem a favor d'aquesta proposició, però s'hauria de començar, com a tots els plans, per la definició de la situació de partida, és a dir per contestar totes aquestes preguntes que jo he plantejat fa un instant, les quals jo crec que en aquesta comunitat autònoma no s'han contestat, de fet, els propis sindicats hem demanat al Govern més d'una vegada que s'ha de començar per determinar quina és la situació i, després, quines són les possibilitats de sortida.

S'han de determinar les deficiències i les potencialitats de feina que tenim, els objectius d'aquest pla i els programes d'actuació valorats, és a dir, que, als programes de formació, ens diguin quants doblers hi posaran per a cada programa.

Per redactar un pla d'actuació pel que fa a l'ocupació, i sent seriosos, sent seriosos, s'hauria d'incidir sobre moltes matèries, començant per la formació i acabant pels jaciments d'ocupació, i totes aquestes polítiques que van de la formació a les polítiques concretes, que poden ser escoles-taller o cases d'oficis, totes aquestes polítiques haurien de ser incloses, valorades i determinades dins aquest pla que el Govern no té.

Dins el pla, hauríem de parlar de la formació, de la reglada i de l'ocupacional, de les beques, de les pràctiques a empreses, detecció de sectors amb possibilitats de noves ocupacions i noves formes d'ocupació, n'hi ha, però no fem res perquè aquestes possibilitats vagin endavant, n'hi ha, des de medi ambient, del qual tant s'omplen la boca al Govern passant per moltes altres activitats relacionades amb l'ecologia i amb el món del treball social, i moltes d'altres, però no s'hi fa res.

Facilitació fins i tot de la inserció, una cosa tan senzilla, facilitació de la inserció dels joves en el mercat de treball al començament, és a dir, de la recerca de l'ocupació. Vostès tenen, el Govern té, punts d'informació juvenil que podrien funcionar perfectament en aquest sentit, i tampoc no es fa res per aquí, i no s'hi fa res perquè no es vol, perquè posar els mitjans que es requereixen per a això seria facilíssim, però també un pla d'ocupació juvenil hauria d'incidir sobre una cosa tan elemental com escriure un currículum, que moltes vegades no se sap fer, on presentar-lo, com fer-lo.

Mediació en el mercat de treball, aquí hem de dir que fins i tot l'Ajuntament de Palma ha passat per davant al Govern. Ja ha començat a mitjançar en el mercat de treball, estarà bé, estarà malament, allà ho criticarem, farem o direm, però almenys ha fet cosa, és que el Govern ni tan sols s'hi ha posat.

Escoles-taller, cases d'oficis, jaciments d'ocupació, tot això també hauria de ser dins un pla d'ocupació i, evidentment, donar suport a les iniciatives privades, a les iniciatives que es puguin produir per part dels propis joves d'autoocupació, de cooperativisme, de manteniment de les explotacions agràries o els petits comerços que hereten dels pares, però per a això també caldria assessorament tècnic i doblers, i no sabem si tots els doblers que es gasta la Conselleria de Comerç..., bé, jo diria que sí que ho sabem, que tots els doblers que es gasta la Conselleria d'Agricultura, Comerç i Indústria, si hi influeixen, ho fan en molt poca part en aquest tema.

Vull acabar dient que donarem suport a la proposició no de llei que s'ha presentat per part del Grup Mixt, per part d'UM, tot i que pensem que es pot incidir sobre molts més punts, com ja he exposat, que no els que s'han presentat.

Però abans d'acabar, vull recordar que el Govern no té pla de formació, perquè el Pla Mestral no ho és, i per tant, és adequat que es demani que es faci un pla de formació, que el pacte per a l'ocupació no ha estat ni un pacte ni per a l'ocupació, per tant, també necessitem un pla d'ocupació, i que, donat que el president de la comunitat autònoma es considera un fracassat amb un sol aturat en aquesta comunitat, amb un sol aturat, considera fracassats ell i el seu govern, jo supòs que els membres de l'equip de govern del Sr. Matas, que són consellers, que són diputats, avui votaran a favor d'aquesta proposició no de llei, si més no per remeiar el fracàs del propi govern.

I per últim, no vull acabar la meua intervenció com he acabat totes a les que he parlat d'ocupació, volem un pla d'ocupació per a tots els sectors i grups de població, negociat, datat, objectivat i valorat. Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Diputada. Per part del Grup Parlamentari Popular, té la paraula el seu portaveu, el Sr. Jaén Palacios.

EL SR. JAÉN I PALACIOS:

Muchas gracias, Sr. Presidente. Señoras i señores diputados. Decía el portavoz del Grupo Parlamentario Entesa de l'Esquerra, perdón, PSM-Nacionalistes d'Esquerra que el mundo laboral está sometido a transformaciones, es verdad, nada permanece igual, todo cambia, en expresión de los filósofos presocráticos, como era Demócrito, que así lo afirmaba.

Y es verdad que hubo un tiempo, que todavía recordamos, la década anterior a los años setenta, que en todos los países europeos fue una época dorada, la economía funcionaba, estaba en apogeo, proporcionaba a los ciudadanos una vida confortable, en general, a la inmensa mayoría, el trabajo existía y el consumo interno también ayudaba a la economía, los jóvenes abandonaban la escuela y, cuando salían, cuando habían culminado su escolaridad obligatoria, no iba más allá de ocho años, se incorporaban de modo fácil i rápido al mundo del trabajo. Era una época de euforia, una época que permitió mejoras de los salarios, mejoras de las condiciones sociales de los trabajadores, y en la que el fantasma del paro o de la inseguridad en el trabajo no estaba tan presente, por decirlo así, como ocurre ahora. La crisis vino pronto. La primera que ustedes recuerdan, la del crudo, la del petróleo, a mediados de los setenta, y el fenómeno del paro hizo de inmediato su aparición, la sociedad se vio muy afectada, y quién más pronto lo padeció, y de forma más prolongada, como hemos visto, en el tiempo, fue la juventud, especialmente los menores de veinticinco años.

Se ha hecho una referencia al informe Foesa, a las condiciones de vida de la población pobre del archipiélago balear, que yo lo voy a enseñar aquí porque sé que muchos señores diputados y señoras diputadas a lo mejor no lo han visto, no sé cuántos, haría la pregunta de a ver quién lo tiene, y la siguiente pregunta, quienes lo han leído y tal, porque claro, hablar de muchas cosas así, a golpe pronto, pues es un poco delicado. Yo lo leí este verano, en tiempo de verano siempre hay oportunidades de leer y también de escribir algún artículo en la prensa local y regional precisando algunas cosas, aun a falta de entrar en detalle.

Aquí haría falta poner las condiciones de vida de la población pobre del archipiélago balear hace diez años. Esto está publicado en el 98, pero hace diez años era así como se dice aquí, porque esto ha cambiado mucho.

Miren, este informe, lo primero que hay que hacer es hacer una precisión, porque yo veo que seguramente ustedes no han caído ahí, han caído en otras cosas, y es que los datos que aquí figuran, estadísticos, todos son del año 91, no hay datos posteriores al 91, ni uno, ni uno, y ustedes saben que en el 91, yo no sé en Baleares, porque no tengo conocimiento ahora, en Menorca, por ejemplo, de un municipio como es Castell se fueron casi setecientas personas a trabajar a Barcelona en las olimpiadas, porque en Menorca no había trabajo, hoy ocurre todo lo contrario, hoy ocurre todo lo contrario. Por tanto, primera precisión.

La segunda, que podríamos decir que aunque esto fuera hace diez años, con alguna matización que podríamos colocar, es que en diez años, del 81 al 91, en Baleares se ha progresado de forma significativa. Cuando se habla de esta fuente y se marca que en el año 81 la proporción de hogares pobres en Baleares era del 20'8, en el 91 era del 16'7, en el 98, no lo pone, por tanto, yo me refiero a hace casi diez años, diferencia: 4'1, en España, sin embargo, era 20'9 la media en el 81 y 19'4 en el 91, diferencia: -1'5. Quiero decir que este dato es muy significativo al particular, porque hemos visto como, bueno, todos son pobres pero aquí al menos somos bastante menos pobres.

Haría otras muchas precisiones, pero he visto como otros portavoces ya han debatido este asunto y, por tanto, habrá otro tema de esta tarde sobre la pobreza, y como han intervenido y lo han dicho todo, lo que yo podía decir, bien dicho está, pero en fin, la precisión era importante que se hiciese porque a veces alguien ha hablado de la máquina del tiempo hacia el año 2000, y la máquina del tiempo aquí ha ido casi diez años más atrás, ¿verdad?, y eso conviene a veces tenerlo presente para poder hacer una opinión precisa.

Bueno, pues es verdad, el fenómeno del paro, como decía, se ha convertido casi en una enfermedad endémica, ya nadie habla del pleno empleo, aquel empleo que los grandes estadísticos o los grandes economistas cifraban en torno a un paro del 3%, eso ya es una cuestión de la cual nadie habla.

Y efectivamente, los jóvenes son los más afectados, háganse los escritos que se hagan. Por cierto, que estudios posteriores de este año del Banco de Bilbao no tienen nada que ver aquí con esto, son muy distintos y, por tanto, marcan una gran diferencia.

Y hay una opinión, que también ha manifestado el Sr. Sansó, que *disposar d'una bona formació* es importante, es cierto, no descubrimos nada. En un libro, *El desafío mundial*, de Jean (...) Servan Escreiber, hace un especial hincapié en lo que es la relación entre educación y economía y economía y educación, hay una interrelación, hay un *feed back* después de economía en la educación, es fundamental.

Yo creo que, evidentemente, los jóvenes encuentran mayores oportunidades, y cualquiera, cuando esa formación es mucho mejor, evidentemente, y de ahí la preocupación de los gobiernos, de todos los gobiernos de cualquier signo, que ponen un énfasis muy especial en ese binomio de formación y empleo, porque hay una estrecha interdependencia que está hartamente comprobada; no es cuestión de opinión, es una cuestión de hechos.

Todavía hoy ya no hay dudas, digo, en esa relación, sin embargo, la crítica más frecuente es que la escuela, la escuela, en su acepción más amplia, incluyendo la universidad, los institutos y todo, no prepara para la vida, ésa es una de las dificultades fundamentales que hay en la crítica educativa y que en un libro de Cums sobre la crisis mundial de la educación también se pone especial énfasis.

Bien, también es habitual la crítica de que los empresarios dicen que cuando llegan las personas a trabajar, les falta cualificación, que todavía a los universitarios, cuando salen de la universidad, les falta cualificación y que hace falta que estos jóvenes tengan una cualificación todavía mejor.

Hay también otras cuestiones que paso por alto sobre la depreciación de los estudios universitarios, que también hay una crítica muy especial sobre esto.

Pero yo sí que quiero poner el énfasis en algunas cosas: La primera, que hay unos programas importantísimos entre la universidad y la empresa que se potencian en muchísimos sitios, y a este particular las universidades americanas son un ejemplo a seguir, con oficinas de empleo y orientación a sus universitarios.

Y dejando todo esto y el americanismo, del cual yo soy un fiel seguidor, como oigo al Sr. Damià Pons, que está hablando a lo lejos, pues sí, es un ejemplo a seguir, el sistema americano, la universidad americana es, en este aspecto importante, importante.

Hay una referencia que han hecho en la que yo también me quiero detener, y es en la formación ocupacional. La formación muy especialmente dentro de la empresa, por sí misma o bien, como se viene haciendo habitualmente, mediante convenios con entidades, asociaciones, organismos diversos, con el Gobierno, porque hace falta que se capaciten para el empleo y se tenga una visión de la formación permanente.

Miren, en el año 68, a finales del 68, un informe de la Unesco dio la vuelta a todo el mundo. Ese informe se llamaba *Aprender a étre* (Aprender a ser). es un informe de (...) que ponía especial hincapié, especial hincapié en la formación permanente, es decir, que la formación dura tanto como la vida misma, y eso dicho en el 68, que parecía una barbaridad, lo estamos ya no creyendo, sino practicándolo día a día en todas las actividades humanas en cualquier profesión, eso es fundamental.

Pues con ese espíritu, yo creo que todos compartimos y que estamos convencidos de que es necesario que los gobiernos actúen en este campo, por los beneficios que se derivan de ello.

Pues nosotros acudimos aquí, a la tribuna, para comentar, después de estas consideraciones, seguramente largas, pero yo creo que necesarias, la proposición no de ley que se nos presenta aquí.

La primera cosa que debo decir es que ya existe un plan de acción para el empleo en España, plan (...) oportunidad ya de dar ruedas de prensa en otros sitios y no le voy ahora a leer, porque sería muy extenso detenerme en ese plan del reino de España, presentado ante las instancias europeas y aprobado con beneplácito por todos, por el comisario correspondiente, en fin, por la comisión en general, bendecido por la comisión.

Después, hay, la verdad, en esta proposición no de ley, fundamentalmente, un programa que se pide que tiene un carácter muy particular, solamente se refiere a los jóvenes, sólo a los jóvenes.

Entonces, visto que existe un programa de carácter general, el integral del Estado, y puesto que el Gobierno tenía intención de hacer un plan, como le pedimos nosotros a una proposición no de ley que se verá la semana que viene, nos parece que más acertado es abordar la integralidad, es decir, la globalidad del tema, y no solamente referido al tema de la juventud, que puede ir, que debe estar incluido necesariamente dentro de ese plan.

Han aprovechado, yo creo que como suele ser siempre, y además no lo crítico, me parece correcto, para hacer al Gobierno una crítica sobre lo que hace, lo que no hace, en fin, que todo lo hace mal, *vostè, Sr. Camps, tot ho fa malament*, y yo creo que no, yo creo que usted hace las cosas como deben hacerse, lo que pasa es que también debe aceptar que la crítica de la oposición se hace.

Hay muchos programas del Gobierno, algunos de ellos yo conozco directamente, por ejemplo, el programa de las mujeres, el Programa Nou, que se ha hecho todavía se realiza, el Yogoestar, el Programa Horizon, para disminuidos, y algunas otras cosas que la prensa recoge sobre el Raiguer *jove*, y es verdad, hay una preocupación y unas cantidades, unos presupuestos importantes para hacer estas actividades, pero, en definitiva, yo creo que la crítica que se hace no está suficientemente justificada.

Hablaría también de la Agenda 2000 y del objetivo tres, nuevo, el objetivo tres, nuevo, que es muy importante, ese objetivo tres, nuevo, va a ser necesario que todos los estados modernicen sus estructuras de formación, porque es necesario que esa formación incida mucho en la ocupación y en el empleo.

Pero veo que se me enciende la luz roja del aviso, y antes de que me digan que acabe, lo haré enseguida.

Estamos preocupados, como ustedes, por el tema de la formación ocupacional y por todo el contenido que expresa la proposición no de ley, que compartimos, que compartimos.

Yo creo que lo más apropiado en este caso sería que el Gobierno elabore el plan, como le vamos a pedir la semana que viene, que ese plan tenga unas líneas que creo que todos compartimos y que el Gobierno, cuando lo tenga elaborado, lo presente aquí y lo podamos discutir, formular reparos, observaciones, entonces, yo creo que llegaremos a un acuerdo, porque en estas cuestiones hay no muchas cosas que discutir, y desde nuestro grupo estamos en posición dialogante para ofrecerles que cuando ese plan venga, se presente, podamos llegar a un acuerdo.

En consecuencia, y finalizo, Sr. Presidente, en consecuencia, yo pediría con todo el respeto y agradecimiento, aunque no se haga así, que se retire la proposición no de ley y que discutamos la nuestra la semana que viene, que es global, integral, polística, como diría alguno, y que, por tanto, discutamos esas cosas, porque más vale discutir con carácter general y no solamente referirse a un colectivo, muy afectado, es cierto, pero, en definitiva, uno más de los que necesitan la formación para que el empleo y la formación mejoren en ese sector. Muchas gracias.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Torn de rèplica. Sra. Munar, té vostè la paraula.

LA SRA. MUNAR I RIUTORT:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Em recorda el president que només als qui ha intervingut en contra, per tant, només al Partit Popular, em sap greu, perquè sempre em toca donar canya als mateixos.

He de dir al PSM, a Esquerra Unida i al PSOE que molts gràcies pel suport que han anunciat i també, com no, agrair al Sr. Jaén Palacios tant com ha parlat per no dir res i per justificar l'injustificable, que és que no és normal que el Partit Popular digui no a aquesta proposició. No és excusa dir que vostès en tenen una altra, perquè pel mateix motiu, si estan d'acord amb el contingut, es pot donar suport a aquesta proposta, i després, si en tenen una de millor, discutir-la en aquest parlament, i una cosa no és absolutament incompatible amb l'altra.

El que sí que és incompatible és parlar de l'any 68 i de la formació permanent, passar-se a la crisi dels setanta i explicar-nos, que ens ha fet molta pena, Sr. Jaén Palacios, que aquest estiu s'ha dedicat a llegir l'informe de Foesa, realment, suposo que sí, perquè si no, realment hauria estat molt lamentable, així que entenem l'esforç, li ha tocat fer el paper de dir que no, jo ho comprenc perfectament, però algunes matisacions.

L'informe Foesa, potser tingui com a base de dades temes del 91, és així, de totes maneres, del 91 al 98 no han passat deu anys, però realment pot ser que tingui dades antigues. el que passa és que jo li he parlat d'informes com el de la joventut a Espanya, que és del 96, li he parlat de l'enquesta Jove, del 92, del estudi del *Butlletí d'estadística balear*, de la Conselleria d'Economia i Hisenda, del 97, de l'informe de Càritas i de Sa Nostra, que és també de l'any passat, no li estic parlant de fa deu anys, li estic parlant de temes actuals.

Li he dit que els nostres joves, a pesar de ser la comunitat primera en renda per càpita, en ser la més rica, en ser la que més aporta a nivell d'estat, tenim els joves en situació d'atur i en situació de necessitat d'un pla de formació i d'ocupació.

És clar que hi manca coordinació, que hi ha molts de plans, el programa de l'Inem, el Pla Mestral, amb càrrec a fons europeus, altres iniciatives del Fons Social Europeu, polítiques laborals passives, que són competència del Govern, els plans europeus 2B, 5B, però el que és clar és que continuam tenint un munt de joves amb problemes d'incorporació al seu primer lloc de feina. Per tant, qualque cosa deixa de funcionar.

Vostè ara m'anuncia que casualment, quan nosaltres hem presentat una iniciativa, i fa molta estona que la tenim presentada, vostès també tenen un pla, doncs, benvingut sigui aquest pla, però és que vostès, el Partit Popular, fa quinze anys que governen aquesta comunitat i no han planificat mai, no han fet mai cap pla ni de formació ni d'incorporació, ni de res.

I sobretot no digui que jo he dit que el Sr. Camps ho fa malament tot, jo no ho he dit, això, que quedí molt clar, i si algú se'l vol carregar no és precisament Unió Mallorquina, a la millor hi són per aquí els que se'l volen carregar.

Per tant, aclarim les situacions, el Sr. Camps fa el que pot amb un govern bastant descoordinat, que no planifica mai, que no té propostes de conjunt, ni globals, i no entenem per què en aquest moment parlen d'un pla europeu o d'un pla que hi ha a Espanya sobre el tema de joventut, perquè és entrar en contradicció i és una excusa com una altra per no aprovar aquest pla, que és un pla positiu, que, a més, es fa a altres comunitats autònomes, on vostès mateixos governen, precisament a la comunitat on era president el Sr. Aznar, i on va deixar com a hereu el Sr. Juan José Lucas, en aquesta comunitat, supòs i entenc que també deuen tenir clar que hi ha un pla d'ocupació per a joves a nivell de tot l'Estat espanyol, que també deuen entendre que s'ha de veure el tema amb globalitat, han aprovat, precisament enguany, un pla molt paregut al que nosaltres presentam.

Per tant, crec que són excuses de mal pagador. Vostès sabran per què ho fan. I nosaltres mantendrem aquesta proposta, veurem qui hi dóna suport i qui, no, i quina és la proposició que amb vista al futur ens presenta. Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Diputada. Per tancar aquesta qüestió, Sr. Jaén, té vostè la paraula.

EL SR. JAÉN I PALACIOS:

Muchas gracias, Sr. Presidente. Señoras y señores diputados. Bueno, Sra. Munar, con todos los respetos, cuando se habla de un informe Foesa, del último informe Foesa, del cual le he sacado el ejemplar, a usted, y apostaría doble a sencillo que usted no lo ha leído, pero, en fin, puedo perder la apuesta, y he dicho que lo he leído en el verano y que, además he escrito artículos sobre él, pues quiere decir que las cosas hay que medurarlas y hacerlas en el contexto en que están, y usted no me puede decir a mi luego, yo le admito la broma, que durante el verano..., en fin, que he hecho más cosas, he estado en Argentina, por ejemplo, viendo unos presos, he disfrutado de mi familia, ¿verdad?, lo que hacemos en el verano todos. Por tanto, le admito la broma que usted me hacía, pero yo creo que las cosas, como le anunciaba fuera de la cámara, en el salón de pasos perdidos, hay que marcarlas en el contexto que antes decía y, además, tiene que verse si eso tiene encaje o no.

Usted hace referencia a planes de juventud de Castilla-León bien, es anterior, es anterior al Plan de acción para el empleo del reino de España. Yo ya le digo, he dado ruedas de prensa sobre este plan porque me ha tocado por mi condición de parlamentario en otro sitio de la geografía de Baleares y de España, y sería muy largo leerle el resumen que yo me aprendí para dar la lección, ¿verdad?, pero sí que le tengo que decir que los planes integrales se componen de otros subplanes o, mejor dicho, en terminología cierta, de programas, los planes contienen programas.

Entonces, este plan integral, al cual España va a dedicar, el reino de España, como dice el título, mucho esfuerzo, va actuar sobre un millón de personas desempleadas, va a impulsar la contratación estable a tiempo parcial y va a hacer una serie de actuaciones dedicando muchos millones de pesetas, 950.000 millones de pesetas, casi un billón de pesetas.

Hace referencia a un plan de la juventud, y lo tengo también, porque es del Senado, este plan, y claro, lo conozco, es un poco antiguo, ya está pasado, no existía el otro, es anterior también a al fecha que yo le estoy diciendo.

Y aun compartiendo, porque creo que tenemos que compartir lo que ustedes escriben aquí, a veces comparto menos lo que dicen que lo que escriben, yo no sé si es que hay una traducción distinta, pero creo que lo que ustedes tienen aquí escrito, en su proposición no de ley, nos parece que es acertado, en líneas generales, y lo que yo le proponía era que en ese plan que el Gobierno va a elaborar, que nosotros ya le venimos insistiendo hace tiempo que lo haga, en un artículo del mes de junio, o de julio, ya lo citaba, que eso se iba a hacer, por tanto, hay una iniciativa nuestra la semana que viene donde marcamos las líneas generales, donde el Gobierno va a incluir una actuación sobre los jóvenes como un programa específico, además de mayores, además de mujeres, de personas en estado especial, de discapacitados, por ejemplo, pues nosotros incorporaremos eso.

Deje usted que presente el Gobierno ese plan, y ya veremos, los programas, qué líneas lleven. Discutamos eso, retire usted esto y vea, en definitiva, que no es oponerse por oponerse, como usted parecía que daba a entender. Creo que nos oponemos con razones, con razones de peso, y por eso le hacía la petición, sin ningún otro ánimo, no de oponernos porque estamos aquí defendiendo al Gobierno, apoyando al Gobierno, y hay iniciativas en que conviene que estemos de acuerdo, una de ellas, con la que tenemos que estar más de acuerdo y llegar a un plan que a todos satisfaga es éste que yo le comento, y en aras de ese consenso y acuerdo, yo le ofrecía que retirase eso y que estudiásemos luego nuestra proposición, la semana que viene, pero veo que he tenido poco éxito. Muchas gracias, Sr. Presidente.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat.

Conclòs el debat, passarem a la votació.

Senyores i senyors diputats que votin a favor de la proposició no de llei presentada pel Grup Parlamentari Mixt, es volen posar drets, per favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Vots a favor, 27; en contra, 30; cap abstenció. Queda rebutjada aquesta proposició no de llei.

III.3) Proposició no de llei RGE núm. 1165/98, del Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista, relativa a creació fons cooperació municipal.

I passam a la darrera proposició no de llei, presentada pel Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista, relativa a creació de fons de cooperació municipal. Sr. Alorda, té vostè la paraula.

EL SR. ALORDA I VILARRUBIAS:

Gràcies, Sr. President. Senyores diputades, senyors diputats. El mes de febrer d'enguany presentàrem aquesta proposició no de llei, ara en fa sis mesos, per crear un fons de cooperació municipal, aprofitant l'avinentesa que Jaume Matas havia reiterat a declaracions públiques en distints indrets i en distints mitjans en el sentit de la necessitat d'aquest institut, canviant així el posicionament que havia estat habitual en el Partit Popular, que sempre s'havia manifestat contrari a aquest fons.

De fet, en el mateix debat de pressupostos d'enguany, de l'any 1998, el PP havia votat en contra d'una esmena del nostre grup per dotar una partida per crear aquest fons, com havia fet ja tradicionalment esmenes en aquest sentit.

Recordem que l'any 1992 va ser el Govern qui va vetar la discussió d'un projecte de llei del Grup Socialista en aquest sentit.

Ens congratulam del canvi de parer del Partit Popular, de les declaracions del president, i confiam, naturalment, en el seu suport per endavant.

De fet, hi confiam tant que els treballs estigui avançats, perquè si el president ha donat el sus!, estam convençuts que els serveis s'hi han posat de valent, que volem demanar, Sr. President, un canvi en la proposició no de llei, substituir-hi el termini de sis mesos que proposàvem per presentar el projecte perquè sigui abans de finalitzar l'any 1998, a fi que el puguem debatre en aquesta legislatura. Moltes gràcies.

Crec que tampoc no importarà insistir gaire, des d'aquest consens presumpte, en el paper bàsic que han de jugar els ajuntaments en un sistema democràtic, és la institució més propera al ciutadà i, per tant, la que amb millors condicions pot facilitar la participació ciutadana i també la que viu amb major intensitat i amb major sensibilitat les necessitats de la comunitat i les exigències dels veïns per resoldre els seus problemes més urgents o les reivindicacions per millorar el seu nivell de vida.

Crec que no importarà insistir-hi, perquè tots els grups aproximadament fem les mateixes declaracions o amb termes semblants.

Tampoc no faré cap digressió sobre el paper històric de la ciutat i la seva rellevància en la història de les llibertats, del progrés i del model d'Europa. Crec que tots hi coincidirem. Una ciutat amb autonomia ha estat sinònim de civilització. No debades la mateixa paraula civilització deriva etimològicament de *civitas*, com també el concepte ciutadà, que és molt més que ser habitant d'una ciutat és el contrari de súbdit. Significativament, el mateix terme política deriva de *polis*.

Procuraré ser més concret que tot això i parlar d'un tema molt més prosaic, el finançament, els doblers, perquè, de fet, l'autonomia municipal és un principi fonamental del sistema que hem de respectar en la seva justa mesura, restringir-lo tan sols quan hi incideixen interessos supramunicipals.

Ara bé, l'autonomia municipal és paper banyat o gairebé paper banyat quan no va acompanyada d'autonomia financera. Des del nostre grup som crítics amb el repartiment competencial, però ens sembla que no hi ha dubte que la principal mancança a les nostres entitats locals és el seu finançament, més que no l'estrictament competencial.

De fet, cal reconèixer el caràcter obertíssim del llistat de competències que regula la Llei de règim local actual, vigent, i encara més que l'article 25 permet l'actuació municipal en tot allò que pugui ser de l'interès municipal. Ara bé, el que realment succeeix és que l'ajuntament no té recursos per parar a tantes bandes.

Cal ser ben conscients que en les matèries que suposen prestació de serveis, el principal títol competencial són els doblers. El repartiment financer és, de fet, el repartiment competencial encobert més efectiu que hi ha en tot el repartiment de competències, més fins i tot que el repartiment oficial. És ben clar que qui té el mànec de la pella fa anar l'oli allà on vol.

Si es reconeix la competència en matèria d'esport, de cultura o de serveis socials als ajuntaments, o als consells, però les administracions autonòmiques i estatals es reserven els doblers, tanmateix seran elles les que duran a terme aquestes polítiques, i tanmateix queden fermats els ajuntaments que ningú no pot criticar que qualsevol administració gastí en serveis socials o en cultura, maldament no hi tenguí competències, per tant, queden fermats de mans i han de cooperar.

Molts convindrem que aquestes línies de cooperació donen a qui convoca un dirigisme respecte dels convocats, els fan gastar en allò que vol qui convoca, malgrat l'ajuntament no consideri aquesta línia prioritària, el Pla Mirall n'és una bona mostra.

L'alternativa que té l'ajuntament és quedar sense ajudes, i quan un ajuntament té pocs recursos, el que no pot fer és menysprear cap font de finançament, no pot fer roïssos.

És, per tant, un atac subtil, emmascarat, a l'autonomia municipal, una mena de tutela, a la qual ens tenen avesats, als ens locals, als quals hi ha costum de tractar com si fossin infants capriciosos i irresponsables.

Aquesta mena d'actuacions no contribueixen gens a l'eficàcia administrativa, que advoca que voldria aspirar a una idea d'administració única, com a mínim per a cada una de les matèries.

De fet, el nostre estatut, a més de les atribucions de competències que aprova aquest parlament i que, per via legal, podria donar competències als ajuntaments, preveu que siguin els ajuntaments qui executin les competències, les matèries, del Govern balear, així ho diu el seu article 42. La veritat és que cap d'aquestes dues possibilitats ha estat usada pel Partit Popular, que no s'ha caracteritzat precisament pel seu municipalisme.

Crec que hem d'evitar el tradicional "torni vostè demà", com denunciava Larra, per un altre "això no és aquí, miri de provar-ho aquí deçà", que és una amenaça de marejar el ciutadà de finestreta en finestreta, que té repartiment competencial.

Pre redreçar aquesta situació, cal que els ajuntaments comptin amb finançament suficient. Naturalment, ha de ser un finançament no finalista, és a dir, els ajuntaments han de poder gastar en allò que ells mateixos decideixin, perquè són ells, amb la legitimitat que els atorga l'elecció democràtica, qui han d'establir les prioritats, ben al contrari, el que veim és que, en comptes de millorar el finançament local, el Govern balear i el Govern de l'Estat obliguen els ajuntaments a bestreure diners d'actuacions que no són pròpies dels ajuntaments, que corresponen a ells i només a ells. Així, ens trobam que, a un institut de secundària, per exemple, han de contractar i bestreure els doblers els ajuntaments, a centres de salut, alguns, per als quals han de bestreure doblers els ajuntaments, a residències comarcals, a immobles per a la Guàrdia Civil, etc.

És un repartiment aberrant, on els ajuntaments són sotmesos a un xantatge, perquè se'ls explica que si es neguen a bestreure els doblers, si no s'endeuten, en comptes del Govern, el que faran serà fer un canvi de prioritats i es farà l'obra a una altra banda, fins i tot podria descartar-se aquell equipament d'aquell municipi i fer-se al municipi veí.

Fa la impressió que les administracions supramunicipals han deixat de planificar d'acord amb els interessos generals, d'acord amb la necessitat d'ordenació que pugui tenir el país, i el que fan és anar a una espècie de subhasta, a veure qui en dóna més, que l'ajuntament *partenaire* que més ofereix és qui se'n duu l'equipament. Creim que és aberrant, i té un efecte molt nociu, especialment per a aquells ajuntaments que no poden participar de la subhasta perquè no tenen recursos.

Aquesta conseqüència ens provoca encara una altra reflexió a nivell d'Illes Balears. L'actual sistema fiscal dels ajuntaments, el que hi ha previst a la Llei d'hisendens locals pivota d'una manera molt especial damunt l'immobilitzat, damunt els immobles, perdó, i la construcció, damunt l'urbanisme. L'Ibi, l'Iae i, sobretot, l'impost de construccions, i no en parlem de les cessions urbanístiques i dels acords amb promotors per requalificar terrenys, que suposen importants ingressos que estan molt lligats al món de la construcció.

Això suposa que els municipis de les Illes Balears tenen una importantíssima temptació de promoure polítiques territorials depredadores de territori, és un model que hem de combatre però que, lògicament, tempta els ajuntaments que volen recursos. Per això, hem de ser receptius a les conseqüències financeres per als ajuntaments d'interior o per a aquells que tenen amples zones protegides per compensar aquesta protecció.

L'Estatut obliga, en el seu article 54.3, que la comunitat autònoma vetlli pel seu equilibri territorial, i estam convençuts que un fons de cooperació municipal seria un instrument molt adequat per a aquest objectiu.

Són ja, a aquestes altures, moltes les comunitats autònomes que han aprovat lleis en aquest sentit, i creim que es fa una valoració positiva d'aquesta experiència.

En qualsevol cas, i sortint al pas de declaracions que ha fet el Govern en aquest sentit, creim que de cap manera la creació d'un fons no ha de minvar les aportacions actuals a la cooperació municipal que fan els consells insulars. Seria un greu error desvestir un sant per vestir una capella. Creim que seria un absurd eliminar la migrada aportació del govern als plans d'obres i serveis insulars, que en aquest moment queden limitats a les obres de clavegueram i proveïment d'aigua a poblacions. Desgraciadament, no hi entra ni la separació d'aigües pluvials. Ben al contrari, el nostre grup creu que s'hauria de millorar el finançament dels consells perquè ampliin el seu servei de cooperació municipal.

Hem de pensar que, sigui quin sigui el finançament dels ajuntaments, maldament creixi exponencialment, els ajuntaments més petits mai no podran tenir tots els serveis que ara s'exigeixen, molt menys si aquests augmenten. Tanmateix, s'hauran de mancomunar, hauran de menester serveis que es donin a un nivell insular. Per tant, aquests serveis de cooperació són i seran sempre imprescindibles.

Recordem que més de la meitat dels municipis de les Illes Balears no superen els 5.000 habitants i que n'hi deu haver una dotzena, entre deu i dotze, que no superen els 1.000 habitants. Per tant, per a tots aquests, els serveis de cooperació insulars són imprescindibles.

A la nostra proposició no de llei, hi hem procurat fer un redactat ample dels criteris, no fermant el redactor futur de la llei, perquè el Govern s'hi senti còmode i no tenguí excuses en aquest sentit per no fer-hi cas, per no votar-hi a favor, i confiam que es miri d'assolir el màxim consens possible després, en la redacció ulterior de la llei.

Miram d'aconseguir una llei d'ajuntaments que formi una espècie de bloc de la constitucionalitat, com se'n parla ara, amb una certa vocació suprallegal o, d'alguna manera, "ordinamental".

Avui, les entitats locals no arriben al 20% de la despesa pública, i creim que és imprescindible arribar ràpidament a aquesta fita del 20% i assolir amb el temps, amb el mínim temps possible, aquella fita, aquell objectiu que es fixava des d'antuvi, d'assolir el 25% de la despesa pública.

Creim que amb aquesta reivindicació només fem de portaveus de molts municipis que l'han demanat explícitament, i participam d'aquesta reivindicació i d'aquesta campanya que la Federació de municipis fa, com a mínim des de l'any 93, de reivindicar el pacte local.

Confiam que avui s'aprovi aquesta proposició no de llei, que tan aviat com sigui possible es creï aquesta llei, en el pròxim període de sessions i que ja d'entrada en aquests pressupostos de 1999 hi hagi partida, nosaltres confiam en uns mil milions de pessetes per començar a procedir a aquest repartiment dins el mateix 1999. Confiam que no faran quedar malament el seu president, n'estam convençuts, només fan quedar malament l'oposició, i, per tant, que com a mínim avui s'aprovarà una mesura d'aquest grup. Moltes gràcies.

(El Sr. Vicepresident primer substitueix el Sr. President en la direcció del debat)

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Alorda. Grups que hi vulguin intervenir? Per part del Grup Mixt, té la paraula la Sra. Munar.

LA SRA. MUNAR I RIUTORT:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. He de dir que Unió Mallorquina donarà suport a aquesta proposta de crear aquest fons de cooperació municipal.

Per altra part, jo crec que aquest tema s'ha tractat en diferents ocasions en aquesta cambra, i els diferents grups parlamentaris s'han sumat a les propostes, fins i tot el Partit Popular, en alguna ocasió, ha votat a favor d'aquesta proposta, al manco en el sentit de crear un fons de compensació.

El que ha passat és que des del Govern, des del Partit Popular, unes vegades per ommissió, d'altres, per acció, sempre s'ha negat la creació real d'aquest instrument de solidaritat i d'equilibri territorial institucional.

Com diu el propi text d'aquesta proposició no de llei, tant la constitució com l'Estatut garanteixen l'autonomia municipal de tots i cada un dels municipis en la gestió dels seus interessos respectius i també la Constitució, l'estatut i el marc legislatiu vigent garanteixen l'autonomia financera i de les hisendes municipals. Això és en teoria, la realitat n'és una altra.

No obstant això, en aquesta comunitat, amb una estructura econòmica basada en el turisme, es produeixen, i crec que tots en som molt conscients, grans diferències entre uns municipis i uns altres, bàsicament entre els municipis costaners i els municipis de l'interior. Aquests greuges comparatius s'han de resoldre i l'única manera és a través d'un fons de compensació intermunicipal. Des d'Unió Mallorquina creim que aquesta iniciativa, de creació d'aquest fons, és una bona iniciativa, li hem donat suport en altres ocasions, l'hem proposat en algunes en aquest parlament, i creim que s'han de tenir en compte, de prosperar, de dur-se endavant aquesta iniciativa, alguns criteris que no es tenen en compte a la proposta, com és l'envelliment de la població, la necessitat de diversificació econòmica, la taxa d'atur o les oportunitats econòmiques que tenguem cadascun dels municipis. Tot i això, tenint molt present que aquest fons no s'ha de convertir simplement en un instrument de repartiment, sinó que ha de tenir una incidència positiva en el que és la dinamització dels municipis que avui per avui tenen menys recursos.

Un altre aspecte que des d'Unió Mallorquina pensam que s'ha de tenir en compte és la participació dels consells en aquesta gestió d'aquests fons de finançament dels municipis. Els consells són institucions supramunicipals i, per tant, la seva participació, creim, des d'Unió Mallorquina, que ha de ser tenguda en compte. Sense que això suposi, en absolut, detreure recursos dels fons que en aquests moments són transferits als consells insulars. Per tant, pensam que és necessari la provisió d'aquest sistema de finançament, però creim que encara és més important un tema que hi té una relació bastant important i directa, com és el finançament definitiu dels consells insulars. Manca una llei, fa quatre anys que l'esperam, i pensam que seria positiu que també des del Govern es fes aquesta aprovació, el finançament dels consells insulars, els fons de cooperació intermunicipal, en definitiva, plantejar quin ha de ser el finançament d'aquesta comunitat de cara al futur.

Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Munar. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida de les Illes Balears, té la paraula el Sr. Portella.

EL SR. PORTELLA I COLL:

Gràcies, Sr. President. Compartim la diagnosi que dóna peu a aquesta proposta que fa el Grup Nacionalista. L'actual situació dels ajuntaments quant a finançament arranca, creim, des del 1979 mateix, ja és enfora, amb els nous consistoris que es van formar després d'unes eleccions democràtiques passats molts d'anys. L'herència rebuda per aquells ajuntaments feia tremolar, dèficits de serveis, manca d'equipaments, aparells administratius viciats i dificultats de tota casta. Les institucions locals es van engegar amb obres, equipaments, creació d'infraestructures, creació de serveis, van fer un salt en el funcionament administratiu i es van posar, primer que cap altra institució al servei dels ciutadans. Si fa falta, i altres no hi arriben o no hi volen arribar, els ajuntaments ho fan, siguin o no siguin competències obligades. El motiu és evident, la proximitat dels ajuntaments als problemes els donen una major eficàcia i eficiència, el ciutadà i la ciutadana té majors oportunitats de participar, d'influir, de fer-se escoltar, de pressionar i de veure els resultats. També la mixtura dels serveis municipals els dóna una capacitat de coordinació, d'acció conjunta que no té cap altra administració, i al costat d'aquesta assumptió de reptes i de demandes, també s'han produït, açò és cert, exemples palesos de política municipal en matèria econòmica i de finançament prou calamitosos, i en alguns casos ben prop del frau.

Tant des dels ajuntaments com des de la ciutadania es veuen els municipis com l'eix de l'administració pública. I aquesta constatació del paper dels ajuntaments, no s'ha traduït amb una reforma administrativa que els atorgués el caràcter d'administració bàsica que exerceixen per competència pròpia o per delegació una immensa majoria de serveis públics. Durant aquests anys, mentre l'acció municipal es desenvolupava, s'ha fet necessària una llei de sanejament a les finances municipals el 1984, una llei de règim local el 1985, una llei d'hisendes locals el 1988; el canvi de normes era imprescindible, però les expectatives que creaven cada vegada eren superiors al resultat final dels legisladors. La prova és que tornam a parlar, any rera any, i aquesta proposició no de llei del Grup Nacionalista n'és una prova, de la necessitat d'un urgent ajut financer als ajuntaments. Aquest fet, tot i que és una qüestió econòmica, resumeix també el conjunt de dificultats amb què els ajuntaments s'han trobat en el seu nou marc dins la construcció autònoma per a les Illes Balears.

La qüestió competencial municipal és una qüestió confusa, com a mínim, hi estaran d'acord, i és de gran interès per l'assoliment de la màxima autonomia municipal. Posteriorment hem vist, a partir d'aquest marc que és general, posteriorment hem pogut veure que lleis i plans autonòmics carreguen d'obligacions els ajuntaments, sense que aquesta pressió, sobre els municipis, vengui compensada per un finançament que faci possible el compliment d'aquestes obligacions. Si repassàssim, només per posar un exemple, les obligacions que reben els ajuntaments amb lleis com la d'acció social, les xarxes d'instal·lació, edificis fora d'ordenació, la Llei d'emergències, la Llei de l'esport balear o, per exemple, una llei que s'aprovarà pròximament, com és la de patrimoni cultural o repassàssim les obligacions que reben els ajuntaments amb plans que han aprovat fa quatre dies, com el de l'atenció a la infància i a l'adolescència en risc o el Pla territorial balear d'emergències de protecció civil, el Pla Terbal famós, el que atorga als ajuntaments, veuríem que no ens ha de semblar estrany que molts d'ajuntaments no compleixin les lleis, no compleixin els plans, perquè representen càrregues que no poden assumir. Aquest incompliment en una cadena d'incompliments, fa que l'activitat de les lleis autonòmiques o plans autonòmics, que la norma, sigui posada en dubte i que no s'aconsegueixin les finalitats perseguides. I açò representa una responsabilitat, una obligació que ha d'assumir el Govern, el Govern balear, i que ha d'assumir aquest parlament, perquè la càrrega d'obligacions si no ve acompanyada d'una atribució de competències de l'administració autonòmica als municipis, dels consells insulars als municipis o perquè no vengui compensada tampoc, per regla general, amb el paper dels consells insulars per afavorir la creació de mancomunitats de serveis als seus àmbits.

Estam convençuts que tant la Constitució com la legislació estatal permeten la màxima autonomia local als ajuntaments. El problema real que viuen els ajuntaments, des de fa vint anys, és el del finançament. La Llei d'hisendes locals consolida una filosofia política que el principi d'autonomia coadjuva a la realització material de l'autonomia financera, en la mesura que aquesta depèn, en gran part, dels ingressos propis. D'aquesta manera, els ajuntaments tenen tres grans fonts de finançament, l'IBI, la impost de béns immobles, l'IAE, d'activitats econòmiques, i el fons estatal. Aquesta autonomia financera també, a causa de les necessitats i el procés seguit en els darrers anys, presenta als ajuntaments de cara a la població i a causa de la necessitat, una imatge de voracitat recaptatòria per fer front moltes vegades a obligacions no volgudes. La realitat és que la participació dels ajuntaments en la despesa pública total és escassa, el portaveu del Grup Nacionalista ha parlat d'un 20%, la participació gira entorn d'un 12, un 13%, en realitat, de la despesa pública, molt enfora del 25% que és aquesta fita que es va posar fa molts d'anys i que no aconseguim de cap manera.

En realitat, autonomia política té molt a veure amb autonomia i capacitat financera. La Constitució obliga a la suficiència financera de les corporacions locals, però no estableix cap proporció per a la seva consecució entre tributs propis i participació en els tributs de l'Estat o als tributs de les comunitats autònomes. D'aquesta manera, la tendència ha estat, és d'incrementar la dependència dels ajuntaments als ingressos propis, i reduir la part provinent de les altres administracions, ja siguin Estat, ja siguin comunitats autònomes. I la realitat no pot ser pitjor, els ingressos provinents de l'Estat o de la Comunitat Autònoma no arriben per terme mitjà a sufragar una tercera part de les necessitats o la meitat del cost dels serveis que l'Estat obliga els ajuntaments a prestar als ciutadans.

La part que des de la Comunitat Autònoma hauria de destinar-se als ajuntaments, almenys per fer front al càrrec d'obligacions que per via normativa reben, els imposam, és encara avui una via inèdita, no començada. L'administració autonòmica, ja ho sabem, atorga una sèrie de subvencions als ajuntaments, modernització de la policia local, 10, 12 milions anuals; la normalització lingüística, per aquí, per allà, 10, 12 milions anuals; escoles municipals de música, 15 milions; planejaments municipals, 18, 20 milions anuals. Qui coneix la relació entre la demanda, i qualsevol persona que faci feina a un ajuntament, la coneix, i nosaltres aquí l'hem de conèixer també, qui conegui la relació entre la demanda i la subvenció atorgada, haurà d'estar d'acord que es traca de mesures testimonials per passar un tràmit i poca cosa més. Per altra part, existeix aquella subvenció genèrica als ajuntaments de la Serra de Tramuntana que, a part de ser limitada, ocasiona un greuge comparatiu cap a altres ajuntaments que en situacions semblants, petits i en situacions semblants, no reben aquesta subvenció.

Les lleis sectorials, ja siguin estatals o autonòmiques, que afectin el municipi i que no compten amb el finançament addicional adequat, molt enfora d'ajudar a incrementar l'autonomia i el poder municipal, contribueixen precisament al contrari, a enfeblir-lo per aquesta manca de finançament. Sense cap dubte, la solució només pot venir donada per aconseguir uns majors ingressos provinents d'una major participació en els ingressos de l'Estat i per obrir la via d'una participació als ingressos autonòmics de la Comunitat Autònoma. Recentment s'aprova aquesta gestió del 30% de l'IRPF, per part de la Comunitat Autònoma que representarà, com ja s'ha dit, una gran millora al finançament, i aquesta gran millora al finançament autonòmic no té cap repercussió immediata al finançament municipal.

En aquestes ens trobam amb una proposició no de llei que presenta el Grup Nacionalista, de creació d'un fons de cooperació municipal, Esquerra Unida li donarà suport, però entenem que es tracta d'una mesura conjuntural o d'una mesura que s'hauria de prendre a part d'altres mesures de caràcter més consolidat, perquè creim que la solució definitiva a les penúries financeres dels ajuntaments, la solució definitiva només s'aportarà amb la participació efectiva i real dels ajuntaments als ingressos autonòmics.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Portella. Per part del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat Sr. Mesquida.

EL SR. MESQUIDA I GALMÉS:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. S'ha repetit aquí que aquesta proposta és una proposta recurrent, ha sortit altres vegades, l'any 92 el Partit Socialista va presentar una iniciativa que no va prosperar. Jo crec que és un bon moment per reflexionar sobre el tema que avui el Grup del PSM planteja. Estam pràcticament al compliment dels 20 anys de la constitució dels primers ajuntaments democràtics, l'any 1998 acaba el quinquenni del pactat de finançació local, s'obrirà un nou quinquenni 1999-2003, i crec que és un bon moment per analitzar, en aquests vint anys la perspectiva de com eren els ajuntaments, com han evolucionat les competències, com ha evolucionat l'exercici de les competències per part dels ajuntaments, el finançament i la percepció dels ciutadans que tenen de l'administració que tenen més prop.

Els ajuntaments predemocràtics eren uns ajuntaments buits de contingut, eren petits, els batles no eren gestors i el que feien era pràcticament una representació institucional. La democràcia posa de manifest un dèficit molt important de serveis i es produeix un fort protagonisme dels ajuntaments i irrompen amb força a tots els àmbits de la societat, educació, cultura, oci, esport, sanitat, serveis socials, promoció econòmica, nous equipaments, infraestructures i serveis. Els ciutadans demanen cada vegada més a la institució que tenen més prop i els ajuntaments comencen a respondre.

Aquest augment de competències no ha anat en relació a un paper d'un finançament més elevat, el procés d'assumpció de competències no s'ha detengut, hi ha ajuntaments retardats que encara han de fer un procés de posada al dia, i els ajuntaments més avançats han de donar sortida a noves demandes de la societat, i a una que és més important i que és pràcticament el debat que es produeix dins aquest camp, que és la prestació de serveis de qualitat. En el futur, cada vegada més, els ciutadans exigiran, no sols més serveis, sinó serveis de més qualitat.

Aquí es parlava del model de despesa pública de 50-25-25, actualment la distribució de la despesa pública a Espanya és 50% l'administració de l'Estat, 36% les comunitats autònomes i 14% els ajuntaments. És cert que la llei i la Constitució diuen que les hisendes locals han de disposar de mitjans suficients per complir les seves funcions i que es nodriran, fonamentalment, de tributs propis de la participació en tributs de l'Estat i de les comunitats autònomes. El nostre Estatut d'Autonomia diu que la comunitat autònoma exercirà les seves funcions administratives mitjançant els ens i organismes que depenen del Govern, així com a través dels consells insulars i dels municipis. És un bon mecanisme de finançació el fons de compensació, però jo diria que possiblement, i això ho llenç aquí com a model de reflexió, s'hagi d'anar a fórmules complementàries. Ja fa temps que es parla de participació en un tram de l'IVA, pensin vostès que la recaptació per IVA està al voltant de 4 bilions, 400 mil milions de pessetes, i s'ha d'anar també a participació, per què no?, dins l'Impost de la Renda de les Persones Físiques. El Sr. Jaén deia que era un admirador de la cultura nord-americana, jo, en aquesta matèria som un admirador de la cultura alemanya. El model alemany té una distribució que estableix que els municipis participen en el 15% de l'IRPF i en un 2% de l'IVA.

Sí és evident una circumstància, i és que els municipis no tenen qui els defensí, s'ha produït un increment important de competències a les comunitats autònomes, un increment important de les transferències a les comunitats autònomes, possiblement per la realitat política que existeix al Congrés dels Diputats. No existeix un grup de pressió que defensí els interessos municipals, la federació de municipis és una entitat sotmesa als dictats del partit que governa i l'evolució de com van les coses ens demostra que existeix i que continuarà aquesta escassa vocació municipalista. L'any 97 es varen limitar enormement les facultats dels batles en matèria financera, les transferències a les comunitats autònomes varen créixer el 8'5%, això al pressupost del 98, respecte del 97, mentre que les transferències a les corporacions locals, només ho fan en un 2'7%. No s'han actualitzat les bases imposables municipals dels impostos conforme a la inflació prevista i s'ha produït una reducció important de les quantitats destinades als plans provincials d'obres i serveis, i jo diria que, vostè ha dit que s'havien produït exemples, la Junta d'Andalusia i la federació andalusa de municipis han arribat a acords en aquest tema.

Nosaltres donarem suport a aquesta proposició no de llei. Però sí li faríem una esmena d'addició, que és que s'inclougui també un aspecte de què es comença a parlar molt, que és el tema de la població assistida, no anem només a la població que és al padró, sinó parlem d'unitats cadastrals, de població assistida, perquè, sobretot, als municipis turístics això és un tema que té la seva importància.

Només per dir que la gent que fa feina dins el camp municipal sol ser més sensible, sí que els llegiré un article, un paràgraf d'un article, d'una persona important del Partit Popular, que és la tercera tinent de batle de l'Ajuntament de Madrid, Mercedes de la Merced. Diu: "*Se deberán promover la generalización de fondos autonómicos de cooperación municipal que conviertan en reglado e incondicionado el mandato constitucional del artículo 142. Ha llegado el momento de alentar un impulso para colocar a los municipios en el puesto que les corresponde*".

Nosaltres donarem suport a aquesta proposició no de llei, i també li compromet una cosa, si l'any 99, el juny del 99, tenim responsabilitat de govern en aquesta comunitat autònoma, crearem aquest fons de compensació municipal amb un import que serà superior al que es proposa avui. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Mesquida. Li agrairia que pogués fer arribar a aquesta presidència l'addicional que vostè ha proposat.

Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat Sr. Mauricio Rovira.

EL SR. ROVIRA I DE ALÓS:

Sr. Presidente. Señoras y señores diputados. El Grupo Nacionalista ha presentado una proposición no de ley de creación de un fondo de cooperación municipal y en el fondo de lo que hoy se quiere hablar aquí es de financiación municipal, y ésta, sin lugar a dudas, es una cuestión de un gran calado y que creemos que esta responsabilidad de la financiación de los municipios no es una responsabilidad única de la administración autonómica, porque el recuerdo, en primer lugar, que las competencias de los ayuntamientos que son las recogidas en el artículo 25 de la Ley 7 del 85, de bases de régimen local, son las que son, no se han incrementado, o sea que lo que realmente se ha incrementado son aquellas intenciones que los ayuntamientos, que las distintas corporaciones municipales, que los distintos equipos de gobierno de las corporaciones municipales, aquellos mayores servicios han querido prestar a la población, y esto no ocurre solamente en los municipios, ocurre en todas las administraciones y va ocurriendo con el paso de los años, que se quieren dar mayores y mejores servicios y que, por lo tanto, se tienen que buscar nuevas formas y mejores formas de financiarlos. Es, por lo tanto, de una forma voluntaria que estas competencias se han incrementado.

Que las administraciones locales, como he dicho, quieran dar mejores servicios nos parece muy bien y nos parece muy bien que lo quieran hacer las administraciones locales y las demás administraciones, que hay que tener una financiación previa, eso es efectivamente lo necesario y que también se debe gestionar mejor, efectivamente, también se debe gestionar mejor. Que hay problemas de financiación de las corporaciones locales, pues sí, es posible, que este problema es del Gobierno balear, no, este problema, además es de otras muchas administraciones, y en su proposición, parece ser que el único responsable, el único que tiene que poner y el único que tiene que apoquinar millones, mil millones, es el Gobierno balear, y nosotros no estamos de acuerdo con ese proyecto.

Le recuerdo que el Gobierno balear, igual que otras administraciones, colabora con los ayuntamientos, en este caso tenemos en Plan de obras y servicios de los *consells*, que reciben la aportación, el *Pla Mirall*, que también está dirigido a los ayuntamientos, y yo, no lo tenía preparado, pero usted lo ha dicho, y la verdad es que no me resisto a decirle que, ¿me va a decir usted que porque el *Pla Mirall* lo haya hecho el Gobierno como lo ha hecho le quita independencia a los ayuntamientos para decidir en qué se quieren gastar el dinero? Yo creo que son los ayuntamientos los que han presentado sus proyectos, y que los proyectos son los que han presentado los ayuntamientos, efectivamente igual que hacen en el Plan de obras y servicios, que son los ayuntamientos los que dicen qué quieren hacer, cuáles son sus prioridades y es otra administración la que reparte ese dinero, simplemente que en el *Pla Mirall* se ha dado todo lo que se ha pedido.

Por lo tanto, como ya venía diciendo, corresponde también a los *consells* insulares la asistencia y la cooperación jurídica, económica y técnica a los municipios, especialmente a aquéllos de menor capacidad económica, y esto también está en la Ley de bases de régimen local.

Como ya le he comentado, el Gobierno balear ya está haciendo un esfuerzo importante en el apoyo financiero y económico a las corporaciones locales, y además hay un compromiso electoral del PP a nivel de todo el Estado, compromiso que ya se está cumpliendo en el gran pacto local, compromiso que otros partidos que gobernaban a nivel estatal no pudieron cumplir en su momento, y ése gran pacto local, que parte también de una petición de la federación de municipios, es un grupo de iniciativas, muchas de ellas de carácter legislativo, que ya se han negociado con esa federación de municipios y que se están tramitando ya en estos momentos, entre ellas muchas en las Cortes, en el Congreso de los Diputados.

Hay también otro compromiso, de discusión y solución de la financiación de los *consells*, por parte del Partido Popular, compromiso que se substanciará durante el transcurso de los próximos años, el comienzo de la próxima legislatura. Hay también una tramitación parlamentaria de los presupuestos de la CAIB, y también en esa tramitación parlamentaria se substanciará de nuevo, sin lugar a dudas, la discusión sobre la materia de financiación de los municipios y de los *consells* insulares.

Nosotros, por lo tanto, votaremos en contra de esta iniciativa, pero no porque estemos en contra, *a priori*, de un fondo de cooperación municipal, sino que estamos en contra de este fondo de cooperación municipal que ustedes nos piden aquí, porque hablamos de las cantidades, hablamos del equilibrio financiero de la CAIB, qué competencias tiene que dejar de cubrir el Gobierno autonómico para financiar las de los ayuntamientos, hablamos en materia de tributos de la Comunidad Autónoma, muchos de ellos ya dirigidos a cubrir finalidades concretas, habrá que dejar de cubrir esas finalidades concretas, habrá que ampliar tributos, habrá que discutir ese tema, ustedes directamente ya proponen que sea la CAIB, el Gobierno de la Comunidad Autónoma quien ponga 1.000 millones, y que no se toquen los *consells*, que no se toquen los ayuntamientos, que no se toque a nadie. Nosotros creemos que este proyecto no es el que tenemos que apoyar y, por lo tanto, no lo vamos a apoyar en este momento.

Muchas gracias.

(Aplaudiments)

(El Sr. President reprèn la direcció del debat).

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Sr. Alorda.

EL SR. ALORDA I VILARRUBIAS:

Gràcies, Sr. President. Senyores diputades, senyors diputats. En primer lloc, agrair als grups que ens han donat el seu suport i, a més, acceptar i recollir moltes de les idees que s'hi han aportat, respecte dels criteris que apuntava Unió Mallorca o que la gestió d'aquest fons, quant que és un element de cooperació municipal s'hauria de tractar a través dels consells insulars. Compartir, com dic, les opinions i les afirmacions que s'han fet des dels distints grups, i només apuntar que efectivament només hem parlat de finançament autonòmic perquè ens hem remès a un fons de cooperació municipal, som conscients i compartim algunes de les mesures que pot haver dit el Grup Socialista, i un retret que creim no merescut, i, en qualsevol cas, canviarem qualsevol element de l'exposició de motius, si això ha de suposar el suport del Partit Popular, perquè no voldríem, en cap cas, que s'entengués que el finançament dels ajuntaments ha de correspondre exclusivament, únicament ha dit el Sr. Rovira, jo no sé d'on ha sortit això, al Govern balear.

Primera matisació important, en aquest parlament parlam de Comunitat Autònoma i parlam del finançament de la Comunitat Autònoma, i efectivament el Parlament aprova els pressuposts del Govern, i és allà on posa què és que va al Síndic de Greuges, què és que va als ajuntaments, als consells, al Govern, dins el pressupost únic, però aquesta imatge institucional de comunitat autònoma és bo no perdre-la de vista, perquè crec que és important, per tant el que discutim és aquesta comunitat autònoma, què és el que ha de finançar, d'una manera no finalista, als ajuntaments.

Compartim tot allò que es faci per millorar el finançament a nivell estatal, perquè aquest 13%, efectivament, són les xifres que en aquest moment es mouen de despesa pública, ens sembla absolutament insuficient, no arriba a pujar, malgrat l'Estat digui que redueix la seva despesa pública, i en canvi el percentatge municipal no puja mai, creim que arribar al 25, jo proposava el 20, per fer un objectiu a assolir a més curt termini, ha de ser irrenunciable.

Deia el Sr. Rovira, el portaveu del Partit Popular, que no donaran suport, i fins i tot ha estat aplaudit, jo no acab d'entendre si és una moció de censura encoberta, parcial, subtil, a les declaracions del Sr. Matas, quan es comprometia, per tot Mallorca, concretament a l'interior de Mallorca, a crear un fons de cooperació municipal. I deia absolutament aquesta figura amb nom i llinatges. I ara resulta que és com una espècie de desbarat plantejar aquesta figura, perquè el que no entenem és que ens digui que no estam d'acord amb el projecte que fa el Grup Parlamentari Nacionalista, si li hem dit que el redacti com vulgui, que dugui el projecte de llei, vostè està d'acord a crear un fons?, canviem totes les paraules, li feim totes les transaccionals, només demanam que es creï un fons, que duguin el projecte del fons, ja ho discutirem, tal vegada estarem més d'acord o menys amb algun criteri, era per vestir la proposta. El Sr. Matas diu "volem un fons", nosaltres deim, "dubtam que el Grup Parlamentari Popular generi la iniciativa, dubtam que el Govern balear generi la iniciativa", i deim, "la farem nosaltres", però dugui'ns el projecte, hem estat temptats de dur la llei redactada, però no ho hem fet, no ho hem fet perquè no ens pugui dir que estan en contra d'aquest projecte de llei, redactin-lo, redactin-lo.

Quin criteri, quina paraula hem de llevar, "de la població?", "les necessitats d'infraestructura"? "que no es tinguin en compte les (...) relatives dels municipis"? quins dels criteris que, d'una manera absolutament vaga i dient que se'n poden aportar d'altres, diu la convocatòria. Hem de llevar els 1.000 milions de pessetes, ho troben excessiu?, troben que els ferma massa? Hem de llevar el segon punt? Digui'ns en què hem de transigir perquè vostès aprovin la llei del fons, perquè vostès estan a favor del fons. El Sr. Matas ho deia, no em vengui aquí i digui que el senyor ha tornat ... fora de test i, per tant, ara ho hem de reconduir. Digui'ns-ho, ens aclarirem, com a mínim, a l'enfrontament polític, hi juguen idees completament diferents, però (...) lleial, a l'arena política s'ha de dir què pensa cada grup, i almenys que llavors el ciutadans puguin triar, no amb cortines de fum i coses estranyes, sinó amb les propostes polítiques de cada partit.

Nosaltres deim fons de cooperació municipal, sí. Vostè no em digui que no està d'acord amb el nostre model si jo no n'he dissenyat cap, digui'm, amb el fons de cooperació municipal, el PP, no. Això ho entenc, la resta no l'entenc, em perd.

Estam completament d'acord que els consells insulars tenen la competència de cooperació, jo l'he reivindicada, el que no tenen és finançament propi, els consells insulars depenen del finançament del que arriba de l'Estat i del que arriba del Govern o de llei del Parlament, i és insuficient per fer cooperació. El nostre model consisteix en un finançament potent als ajuntaments de caràcter no finalista, i després en una cooperació de caràcter insular per a aquelles obres d'infraestructura o per serveis que tanmateix ajuntaments petits pel seu propi vent no podran fer.

Vostè diu que el Govern col·labora, i que dirigeix unes polítiques als ajuntaments. No, el Govern dirigeix les polítiques dels ajuntaments, perquè sabent la situació financera dels ajuntaments es fa una convocatòria, com vostè m'ha posat per exemple del Pla Mirall; a un ajuntament no li queda més remei quan li passen milions per davant, que agafar-los, que agafar-s'hi, sobretot si ell el que preferiria seria fer una altra actuació, però per a aquella altra actuació no té finançament extern, i amb recursos propis no la pot afrontar. Aleshores se li està teledirigint, se li està minant l'autonomia municipal a base de posar esca. Això el Tribunal Constitucional, a nivell de comunitats autònomes, ho ha declarat inconstitucional. Quan es donava serveis socials a les comunitats autònomes, i després a la llei de pressupostos es deia "convocatòries per a les comunitats autònomes per a aquest programa, per a aquest programa, per a aquest programa...", això no. Això no. S'han de donar els doblers a la Comunitat, i la Comunitat fa la seva política i dissenya les seves estratègies. Això és autonomia financera i autonomia política, la resta són enganyifes, la resta és fer de gestors d'uns polítics que estan a una altra banda. Per tant, això no ens serveix. Hi ha d'haver segurament finançament addicional per a obres d'infraestructura específiques, però no ha de ser el model, ha de ser l'excepció.

Vostè ens diu que l'article 25, per cert, és el 26 el que diu les competències obligatòries, el 25 es limita a dir que a més de les obligatòries pot fer gairebé el que vulgui, si té doblers -això no ho diu, això ho dic jo-, l'article 26 diu totes les obligatòries, no han augmentat; però és que no han augmentat i no hi ha manera de posar-les en marxa. Hi ha ajuntaments que són incapaços de fer el proveïment d'aigua potable a la seva població. Vostès ho saben; l'Ajuntament de Maria no pot proveir d'aigua potable, i se li diu "això és una competència municipal". No té capacitat, de cap manera. Tal vegada a un altre li fan una dessaladora, però a aquell ajuntament se li diu que és competència municipal, i que s'espavil·li. En fems, ha de tractar els fems, bé, (...) un pla director que no es publica als butlletins, que no sé exactament com ho fan, però li lleven la competència, no pot tractar els fems. Fins i tot potser que hi hagi d'haver un repartiment competencial més assenyat o més racional, ho podríem discutir. Potser que no tots els ajuntaments puguin dur les mateixes competències. El que és inqüestionable és que els ajuntaments estan mal finançats, i que l'Estat hi ha de col·laborar per un vent, però la Comunitat Autònoma hi ha de col·laborar per l'altre.

L'Ajuntament és el primer que reb el ciutadà, és el primer que no pot fugir, no pot dir a la secretària que li digui que no s'hi posin perquè no hi és o està reunit, sinó que és allà al peu del canó, és a la trinxera, i nosaltres no el podem desatendre. Hem de finançar els ajuntaments, i jo crec que aquest fons de cooperació és un instrument molt vàlid, molt interessant perquè això sigui així. Li demanariem que no mirin a una altra banda, i sobretot jo crec que quan es prenen compromisos en ferm, quan es va a peregrinar per municipis, i quan els ajuntaments, els batles, demanen i diuen que és necessari un finançament, concretament al Pla de Mallorca, que és allà on jo com a mínim ho he seguit, on després la pròpia Mancomunitat del Pla ha fet plens demanant aquesta creació d'aquest fons, com els ajuntaments la majoria -ara no tenc les dades- l'han demanat, per mor que el president els ho havia promès allà mateix, el que no trobam lògic ni raonable és que el Partit Popular se'n torni enrere per enèsima vegada. Com a mínim que no s'inventi instituts, que digui que no està d'acord amb aquest fons, i tots l'entendrem; i si no, posem-lo en marxa.

Jo li reiter -i llevaria tota l'acritud que pogués a qualsevol de les meves paraules- si a través de l'entesa, a través del consens, a través de la seva redacció, i vostès tenen més diputats que nosaltres, fins al 13 de juny com a mínim, i jo li dic que s'aprovi en aquesta legislatura. Per tant, acceptam que els criteris que s'aprovaran són els seus. Vinguin amb els criteris, vinguin amb la Llei, vinguin amb el fons; però com a mínim, si realment tenen en alguna cosa la paraula del president del país, com a mínim prevegin una partida, una dotació econòmica als pressupostos per a 1999. No és només responsabilitat d'aquesta comunitat autònoma, naturalment que no, però també. *Non solum, sed etiam.*

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Sr. Rovira, vol tornar a intervenir? Té vostè la paraula.

EL SR. ROVIRA I DE ALÓS:

Sí, gracias, Sr. Presidente. Mire, Sr. Alorda, no dude que éste no es nuestro proyecto, y que nuestro proyecto cuando lo queramos presentar lo presentaremos, y sin lugar a dudas mejor vestido que el suyo. Ya le he dicho que en ningún caso aceptamos sus propuestas, que en ningún caso estamos de acuerdo en todo lo que usted ha expuesto aquí, ni estamos de acuerdo en la financiación que usted dice, ni que no participen otras administraciones, y de acuerdo en la visión institucional que ustedes están dando en este momento, pero la visión institucional hay que darla desde un punto de vista global, y en este tema tienen mucho que decir los consejos insulares, y a mí personalmente me gustaría verle a usted dando ejemplo en una institución en la que usted gobierna; y sin lugar a dudas también me gustaría ver como el Consell Insular de Mallorca a lo mejor propone un fondo de cooperación municipal financiado también por el Consell Insular de Mallorca, o traspasa competencias a los ayuntamientos.

Yo, sin lugar a dudas, creo que este debate no es el adecuado en este momento, pero usted ha puesto el dedo en la llaga, y yo también quería recordarle que lo que el Grupo Popular ha propuesto en este sentido y en este debate, es que si nos tenemos que sentar a hablar de un fondo de cooperación municipal nos sentaremos, que si hemos de incorporar a todas las instituciones en ese fondo de cooperación lo haremos, y que sin lugar a dudas si este tema tiene que salir adelante tienen que participar todos y no sólo el Gobierno balear. Gracias.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies. Conclòs el debat passam a la votació d'aquesta proposició no de llei.

Senyores i senyors diputats que votin a favor de la proposició no de llei presentada pel Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista, relativa a creació d'un fons de cooperació municipal, es volen posar drets, per favor? Poden seure, moltes gràcies.

Vots en contra? Poden seure, moltes gràcies.

Abstencions?

Vots a favor, 24; en contra, 29; cap abstenció. Queda rebutjada, idò, aquesta proposició no de llei.

I no havent-hi més assumptes que tractar, s'aixeca la sessió.

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT
DE LES
ILLES BALEARS

PREU DE LA SUBSCRIPCIÓ

Un any	2.000 pessetes.
Sis mesos	1.000 pessetes.
Tres mesos	500 pessetes.
Preu de l'exemplar	100 pessetes.

Redacció i Administració
PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS
C/ Palau Reial, 16
PALMA DE MALLORCA

Imp. Parlament de les Illes Balears. Palma